

Phép Màu Của Tình Yêu

Contents

Phép Màu Của Tình Yêu	1
1. Chương 1:	2
2. Chương 2: Mối Tình Đầu	4
3. Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	6
4. Chương 4: Nhầm Lẫn	10
5. Chương 5: Ký Ức Quay Về	14
6. Chương 6: Sự Thật Phũ Phàng	19
7. Chương 7: Người Bạn Mới	22
8. Chương 8: Rắc Rối Bắt Đầu	26
9. Chương 9: Ai Mới Là Nữ Hoàng?	27
10. Chương 10: Nhận Ra	31
11. Chương 11: Thời Gian Trước Cuộc Thi	32
12. Chương 12: Cuộc Thi Miss Teitan	34
13. Chương 13: Sleep Over (p1)	39
14. Chương 14: Sleep Over (p2)	42
15. Chương 15: Đi Chơi	44
16. Chương 16: Okinawa	46
17. Chương 17: Trò Chơi Thách Đấu	49
18. Chương 18: Trò Chơi Thách Đấu (p2)	52
19. Chương 19: Trò Chơi Thách Đấu (p3)	55
20. Chương 20: Thi Cử	58
21. Chương 21: Quyết Định Của Ran	61
22. Chương 22: Normal Day Life	65
23. Chương 23: Đám Cưới Hạnh Phúc	69
24. Chương 24: Kế Hoạch Của B.o	70
25. Chương 25: Sinh Nhật Cyntia	74
26. Chương 26: Lời Muốn Nói	78
27. Chương 27: Giải Cứu	83
28. Chương 28: Liệu Có Phải Kết Thúc?	87
29. Chương 29: Khởi Đầu Mới	92
30. Chương 30: Hạnh Phúc Viên Mãn	98
31. Chương 31: Ngoại Truyện 1 (p1)	103
32. Chương 32: Ngoại Truyện 1 (p2)	109
33. Chương 33: Ngoại Truyện 1 (p3)	111

Phép Màu Của Tình Yêu

Giới thiệu

Một câu chuyện tình lãng mạn tuổi học trò. Mối tình đầu đẹp như giấc mộng bị nhầm lẫn, những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phep-mau-cua-tinh-yeu>

1. Chương 1:

Author (tác giả): Bon Bon

Category (thể loại): tình cảm, học đường, fanfic conan, tiểu thuyết thiếu niên, viễn tưởng, trinh thám

Rating (đánh giá truyện theo độ tuổi): 12+

Status (tình trạng truyện: on-going hoặc finished): on-going

Warning (cảnh báo): không có

Note (ghi chú): Đây là một fanfic DC, nên các nhân vật sẽ thuộc về bác Aoyama Goshō (đương nhiên ^^), còn số phận của họ thuộc về tớ. À, fic này còn có sự góp mặt của Magic Kaito nữa nhé :))) Mong các bạn đón đọc :***

Cast (giới thiệu nhân vật):

1. Nhân vật nữ

- Mori Ran (16 tuổi): xinh đẹp thánh thiện tựa thiên thần: mái tóc đen nhánh dài ngang lưng bóng mượt, đôi mắt tím long lanh to tròn như hai viên pha lê, làn da trắng hồng mịn màng, dáng người rất chuẩn. Cao 1m65

+ Gia thế: con gái của Công tố viên trưởng Viện kiểm sát công dân Liên hợp quốc Mori Kogoro và Chánh Luật sư Tòa án Quốc tế Mori Eri

+ Tính tình, khả năng: học hành siêu siêu giỏi, vào hàng thiên tài. Rất được yêu mến vì vẻ ngoài xinh đẹp và tính cách tốt bụng, thân thiện, dịu dàng. Ngoài ra, môn võ karate là sở trường của Ran. Trong trường Teitan, cô được gọi là “Thiên thần ánh sáng, mỹ nhân hoàn hảo, thánh nữ thiên tài”. IQ: 299,5/300

- Toyama Kazuha (16 tuổi): xinh đẹp dịu dàng như một nàng công chúa: mái tóc nâu cà phê dài ngang vai mềm mại, đôi mắt xanh đen to tròn xoe lấp lánh như hai viên mã não, làn da trắng sứ mịn màng, thân hình đẹp thời rồi. Cao 1m64

+ Gia thế: con gái của Cục trưởng Cục An ninh Liên hợp quốc Toyama Giroschi và Tổng thanh tra kinh tế Liên hợp quốc Toyama Kaori

+ Tính tình, khả năng: học siêu giỏi, vào hàng cực kỳ cao thủ. Được thầy cô và bạn bè yêu quý, vì ngoài ngoại hình xinh xắn, cô còn rất lương thiện và bao dung, nhưng ai động vào những người quan trọng của cuộc đời cô thì sẽ không xong đâu, vì khả năng aikido của Kazuha rất đáng nể. Cô được gọi là “Công chúa duyên dáng, mỹ nhân toàn năng, thiên nữ tài giỏi”. IQ: 298/300

- Nakamori Aoko (16 tuổi): xinh đẹp đáng yêu như một nàng tiên: mái tóc nâu hạt dẻ dài ngang lưng óng ả, đôi mắt nâu cà phê long lanh sáng rực tựa sao sa, làn da trắng mịn như da em bé, dáng người cực đẹp. Cao 1m65

+ Gia thế: con gái của chủ tịch hội doanh nhân trẻ thế giới Nakamori Ginzou và chủ tịch hội phụ nữ Liên hợp quốc Nakamori Haruna

+ Tính tình, khả năng: học cực giỏi, thuộc hàng cao thủ. Cô dành được tình cảm quý mến của mọi người vì vẻ ngoài xinh đẹp, tốt tính, thân thiện, không cách biệt. Cô rất giỏi taekwondo, và ai cũng phải kiêng dè với ngón võ đó. Cô được mệnh danh là “Tiểu thư nhí nhanh, mỹ nhân ngọt ngào, ngọc nữ tài hoa”. IQ: 298/300

- Miyano Shiho (16 tuổi): xinh đẹp sắc sảo tựa nữ thần: mái tóc nâu đỏ cắt ngắn ngang gáy, đôi mắt xanh lục long lanh trong veo như hồ nước, làn da trắng mềm mại, mịn màng, dáng người cực chuẩn. Cao 1m66

+ Gia thế: con gái của hai khoa học gia nổi tiếng thế giới về ngành y dược và hoá học, Miyano Atsushi và Elena Miyano

+ Tính tình, khả năng: học siêu giỏi, là du học sinh từ Anh về. Cô được mọi người rất ngưỡng mộ, dù tính cách lạnh lùng, nhưng sự thật là cô sống tình cảm và chan hoà lắm. Cô có mối quan hệ đặc biệt với Hakuba, nhưng anh không hề hay biết. Khả năng judo của cô không thể khinh thường. Được coi là “Nữ hoàng quyền năng, mỹ nhân lạnh lùng, băng nữ tài giỏi”. IQ: 298,5/300

2. Nhân vật nam

- Kudo Shinichi (16 tuổi): vẻ đẹp trai lạnh lùng tựa nam thần: mái tóc đen bóng cắt tỉa gọn gàng, đôi mắt xanh dương bao la, sáng rực và khó đoán tựa biển cả rộng lớn. Thân hình cân đối, đẹp và khoẻ khoắn. Cao 1m78

+ Gia thế: con trai chủ tịch tập đoàn đặc vụ FBI Kudo Yusaku và nữ minh tinh nổi tiếng của các loạt phim hành động, trinh thám, hình sự bom tấn Kudo Yukiko

+ Tính tình, khả năng: học siêu siêu giỏi, thuộc top thiên tài. Được hâm mộ một cách cuồng nhiệt ở trường, vì rất đẹp trai và tài giỏi. Chơi bóng đá cực hay và cực cool, khả năng tầm cỡ quốc gia. Hay cãi nhau với Ran, và rất sợ món karate của cô (thích đùa với lửa =.=). Anh được coi là “King” ở trường Teitan. IQ: 300/300

- Hattori Heiji (16 tuổi): vẻ đẹp trai mạnh mẽ như một hiệp sĩ thực thụ: mái tóc nâu đen bóng, đôi mắt xanh rêu sâu thẳm, bí ẩn, làn da ngăm đen khá khác biệt, body cực chuẩn. Cao 1m77

+ Gia thế: con trai chủ tịch tập đoàn điệp viên CIA Hattori Heizou và nữ công tố viên lừng danh của VKSCD LHQ Hattori Shizuka

+ Tính tình, khả năng: học siêu giỏi, thuộc top cao thủ ở trường. Anh rất được lòng thầy cô và bạn bè, vì ngoại hình đẹp và tính cách tốt bụng, dù hơi nóng nảy. Khả năng kendo của anh là nhất, không ai lại được. Rất thích gây sự với Kazuha, và cực sợ các chiêu aikido của cô (dù bản thân cũng có võ). Ở trường Teitan, anh được gọi là “Dark Knight”. IQ: 300/300

- Kuroba Kaito (16 tuổi): có vẻ đẹp trai cuốn hút lạ kì: mái tóc đen hơi lộn xộn nhưng rất cool, đôi mắt xanh xám trong veo, thăm thẳm đầy nguy hiểm. Dáng người cực kì đẹp và chuẩn, cao 1m78

+ Gia thế: con trai hai ảo thuật gia hàng đầu thế giới Kuroba Toichi và Kuroba Chikage

+ Tính tình, khả năng: học rất giỏi, thuộc hàng cao thủ ở trường. Rất được thầy cô và bạn bè yêu mến, vì vẻ đẹp trai và tính tình hài hước, sống chan hoà vui vẻ của anh. Có tài năng ảo thuật, là bậc thầy về ảo thuật và cải trang. Thích chọc Aoko nhưng bị cô dọa là lại sợ chạy mất dép (toàn thích động vào bà chằn). Được coi là “Cool Guy”. IQ: 300/300

- Hakuba Saguru (16 tuổi): mang vẻ đẹp trai lãng tử: mái tóc nâu vàng mềm mại được chải chuốt, đôi mắt đỏ bí hiểm, sâu thẳm, trong veo. Cơ thể cân đối, chuẩn và rất đẹp. Cao 1m78

+ Gia thế: con trai của chủ tịch tập đoàn cảnh sát quốc tế Interpol Hakuba Fuji và Chánh điều tra viên của chính phủ Nhật Bản Hakuba Chihiro

+ Tính tình, khả năng: học siêu giỏi, sống ở Mỹ từ nhỏ và năm 15 tuổi quay lại để tìm kiếm mối tình đầu của mình. Rất được yêu thích ở trường vì vẻ ngoài lãng tử và tính cách dịu dàng với phái yếu. Anh chơi ném tạ rất giỏi, dù nhìn anh rất thư sinh. Thích Ran vì tưởng nhầm cô là mối tình đầu, nhưng rồi anh cũng nhận ra sự thật. Được coi là “Prince” ở trường Teitan. IQ: 300/300

- Chú ý: Khả năng suy luận và quan sát của cả bốn chàng trai đều rất đáng khâm phục, đặc biệt là Shinichi với trí thông minh hơn người. Và việc này giúp bốn chàng bảo vệ được bốn cô gái trong rất nhiều trường hợp (dù sao thì bản gốc có tới 3 người là thám tử mà ^^)

Summary: Một câu chuyện tình lãng mạn tuổi học trò... Mối tình đầu đẹp như giấc mộng bị nhầm lẫn, những mảnh ghép tình yêu ngọt ngào, từng trận cãi vã dễ thương... Đến những giận dỗi vô cớ, và cả tình bạn cao thượng, luôn sát cánh bên nhau trong nguy hiểm, dù cho có phải hi sinh tính mạng của mình, họ cũng phải bảo vệ người mình yêu thương nhất, trân trọng nhất, muốn bảo vệ nhất....

2. Chương 2: Mối Tình Đầu

Mười năm về trước

~~Cánh đồng hoa bồ công anh mọc dại ở ngoại ô thành phố Tokyo rất ít người biết đến. Nhưng chính vì thế, mà nơi đây mới giữ được vẻ đẹp tuyệt vời như thế. Những ngày trời gió, từng cánh hoa hình dù bay lên không trung, khung cảnh đẹp như giấc mộng thần tiên.

Và một ngày, giữa cánh đồng xinh đẹp ấy, xuất hiện một bóng váy trắng nhỏ con tung tăng vui đùa. Đôi chân nhỏ bé chạy đi khắp nơi, hồn nhiên cười với gió, với nắng, với trời mây. Mái tóc nâu đen dài ngang vai tung bay trong bầu trời lồng gió, đôi mắt xanh lục hấp háy cười. Cô bé đưa tay chạm vào từng bông hoa một cách rón rén, và reo lên thích thú khi thấy cánh hoa bay lên khi gió lay động. Tiếng cười hồn nhiên của cô bé đã vô tình đánh thức cậu bé đang say ngủ dưới gốc cây hoa anh đào cổ thụ. Cậu bé đưa tay dụi dụi và mở to đôi mắt mang màu đỏ đậm đậm của mình. Cậu nhìn về phía bóng váy trắng đang chạy nhảy, hơi nhúm mày

- Ai đã phá giấc ngủ của mình đây...?

Cậu bé tò mò leo xuống cánh đồng dưới chân gò đồi nhỏ. Cậu theo bước chân cô bé mặc váy trắng, theo dõi cô. Mỗi khi cô bé nhìn mặt vì thối mũi mà hoa bồ công anh không bay đi, cậu lại mỉm cười. Còn khi cô bé reo lên thích thú vì cuối cùng những cánh hoa hình dù cũng bay lên không, cậu lại bật cười. Cô bé giật mình khi nghe thấy tiếng cười giòn tan. Khi quay lại, cô nhìn thấy một cậu bé với mái tóc nâu vàng và đôi mắt đỏ sâu thẳm, đang mỉm cười dịu dàng với cô

- Cậu... Cậu là ai vậy?

- Cậu đừng sợ- Cậu bé cười trấn an- Tớ là Hakuba Saguru, còn cậu?

- Tớ á?- cô bé chớp mắt ngạc nhiên. Sau đó, cô nghiêng đầu cười- Bố mẹ tớ bảo là không được nói tên thật của mình cho người lạ đâu, kể cả trẻ con. Nhưng mọi người hay gọi tớ là Sherry, nếu cậu thích có thể gọi vậy cũng được

Cậu bé lắc đầu

- Không, tớ sẽ đặt cho cậu tên khác. Cái tên này chỉ mình tớ gọi thôi

- Tên gì vậy?

- Cherry, anh đào, nhé?- Hakuba nháy mắt- Vì cậu trông đáng yêu như trái anh đào vậy

- Cảm ơn cậu nhé, Saguru- Cherry cười tươi

Hai đứa trẻ trở thành bạn thân từ khi đó. Ngày nào cũng như ngày nào, hai đứa trẻ cũng hẹn nhau dưới gốc cây anh đào và cùng chơi đùa vui vẻ bên nhau. Những câu chuyện hài hước của cậu nhóc luôn làm cô

bé bật cười giòn tan. Còn ánh mắt trong veo và nụ cười trong sáng của cô bé luôn khiến trái tim cậu bé loạn nhịp. Cậu bé đã quyết tâm một điều từ khi gặp cô bé, rằng cậu phải bảo vệ cô, biến cô trở thành lẽ sống của cậu

Nhưng rồi một ngày kia, ngày định mệnh đã chia cắt hai tâm hồn bé nhỏ tách rời khỏi nhau. Cha mẹ cậu bé bỗng thông báo rằng gia đình cậu bé sẽ ra nước ngoài sống, không ở Nhật Bản nữa

- Chúng ta sẽ sang Mỹ sống nhé Saguru!- ông Fuji ôn tồn bảo con trai

- Nhưng bố ơi, còn Cherry nữa... Con không muốn xa bạn ấy, con muốn được chơi cùng bạn ấy- Hakuba buồn bã nói

Ông bà Hakuba đều đã từng gặp Cherry, và rất quý cô bé. Và hai người biết, cậu con trai bé bỏng của mình rất thích cô bé anh đào đó, nhưng do tính chất công việc mà họ bắt buộc phải rời Nhật Bản. Bà Chihiro nhẹ nhàng an ủi

- Con à, con đừng buồn, mẹ chắc chắn rằng Cherry sẽ đợi con, cô bé sẽ không bỏ đi với ai khác đâu!

- Nhưng...

- Bố mẹ xin lỗi- ông Fuji trầm giọng- Vì công việc, và bố mẹ cũng không muốn xa con, muốn con được học ở môi trường tốt hơn nên mới phải làm vậy. Hi vọng con hiểu cho bố mẹ, nhé?

Hakuba cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống đất. Ngày hôm đó, là một ngày u ám nhất cuộc đời của cậu nhóc mới 6 tuổi. Cậu và cô bạn Cherry mới làm bạn với nhau được 3 tháng, nhưng đều đã đến nhà nhau chơi rồi. Vậy mà giờ đây...

Cherry sốt ruột đi lại quanh gốc anh đào. Cô bé nhìn đồng hồ con thỏ trên tay mình, lẩm bẩm

- Saguru lâu thế nhỉ?

- Che... Cherry...

Tiếng gọi cô bé xen tiếng thở hồng hộc của Hakuba vang từ xa khiến Cherry quay lại. Cô bé vội đỡ cậu bạn ngồi xuống và hỏi han

- Trông cậu có vẻ vội vã vậy Saguru?

- Vì... Vì tớ sợ cậu phải chờ lâu, Cherry- Hakuba nói không ra hơi

Cô bé bỗng bật cười khúc khích, gò má đỏ ửng lên vì cười. Hakuba ngạc nhiên

- Cậu cười gì thế?

- Haha, cười cậu ấy- Cherry nói

- Tớ làm sao?- Hakuba nhướn mày, có vẻ hơi giận

- Lần sau cậu không cần phải vội vàng thế đâu Saguru, vì tớ có thể chờ mà- Cherry cười dịu dàng- Tớ có thể chờ đợi cậu... cả đời cũng được

Câu nói vô tình của Cherry làm Hakuba sững sờ. Khuôn mặt cậu bỗng tối sầm lại, đôi mắt đỏ không còn giữ được vẻ điềm đạm như trước nữa

- Cherry... Tớ có điều muốn nói...

- Chuyện gì vậy?- Cô bé đang bận một chiếc nhẫn từ cổ non, quay sang hỏi

- Tớ... Gia đình tớ... sắp phải chuyển qua Mỹ... Tớ có thể... sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa

Đôi bàn tay nhỏ đang đan chiếc nhẫn thoăn thoắt bỗng dừng lại. Cherry nhìn cậu bạn

- Cậu phải sang Mỹ với bố mẹ à?

- Ừ, tớ xin lỗi nhé, tớ không muốn sang nhưng...

- Không sao đâu, tớ hiểu mà- Cherry mỉm cười- Bố mẹ cậu chắc hẳn có chuyện quan trọng lắm mới phải đưa cậu sang Mỹ. Vả lại cậu biết nhiều thế, qua Mỹ rồi sẽ học giỏi hơn đây

- Nhưng có thể tớ sẽ không bao giờ gặp lại Cherry nữa...

- Shhhh

Cherry đưa ngón trỏ lên môi cậu bạn, ra hiệu im lặng. Cô bé kéo bàn tay trái cậu nhóc ra, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út và nói

- Cậu sẽ quay lại tìm tớ mà, đúng không? Coi như đây là lời hứa giữa chúng ta đấy!

Hakuba nhìn chiếc nhẫn ben cở trên ngón tay mình. Khuôn mặt u ám của cậu bé được thay bằng nụ cười rạng rỡ. Cậu gật đầu

- Được, tớ sẽ làm cho cậu một chiếc nhẫn như thế, như lời hẹn giữa hai đứa mình

Loáng một cái, chiếc nhẫn ben từ cở, thêm vài bông hoa li ti đã nằm ngay ngắn trên ngón áp út bàn tay trái của cô bé. Cả hai cùng cười và nô đùa vui vẻ nốt ngày hôm đó. Và cuối cùng, khi cậu bé phải đi về, cô bé đã nắm tay cậu bé lại

- Saguru...

- Sao thế Cherry?

Cô bé bỗng kiễng chân lên, hôn nhẹ vào đôi môi của cậu bé một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng rất ngọt ngào. Hakuba đỏ mặt và ngạc nhiên, nhưng Cherry thì chỉ nói

- Đây như là một lời hứa giữa cậu và tớ nhé, Saguru! Sau này lớn lên, cậu nhất định phải lấy Cherry làm vợ đấy

- Được, hãy chờ tớ nhé Cherry! Tớ sẽ không bắt cậu phải chờ đợi cả cuộc đời đâu! Không bao giờ

Hakuba khẳng định. Cậu vẫy tay chào tạm biệt cô bạn gái lần cuối và về nhà. Nhưng vị ngọt của nụ hôn đầy tự nhiên đó vẫn còn lưu trên môi cậu, khiến cậu bé bất giác mỉm cười

Cherry đứng nhìn theo bóng cậu bạn chạy đi. Cô bé bỗng khụy xuống, bật khóc nức nở. Cô bé lẩm bẩm

- Saguru... Sao đến cuối cùng cậu vẫn không hỏi tên tớ? Tên tớ rất dễ nhớ thôi mà... Miyano... Shi...ho....

Đừng bao giờ quên tớ nhé, Hakuba Saguru! Vì tớ sẽ luôn chờ đợi cậu... sẽ chờ đợi cậu... Đến hết cuộc đời này...

3. Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Trường trung học phổ thông Teitan

- Oa, thích quá đi! Cuối cùng cũng được đi học rồi!

Aoko reo lên vui vẻ. Cô tung tăng nhảy chân sáo vào trường, bất chấp việc mặc váy đi học

- Aoko, đề nghị cậu dừng ngay cho tớ- Kazuha gần giọng- Bao nhiêu người nhìn chúng ta này giờ đây, thật xấu hổ không để đầu cho hết!

Đúng như Kazuha nói, xung quanh hai cô gái là rất nhiều cặp mắt soi mói nhìn vào. Aoko thấy cô bạn thân cầu nhàu, bèn đứng ngay lại và cuống quýt xin lỗi. Kazuha bật cười, và kéo tay Aoko chạy thật nhanh vào lớp

Hai cô gái xinh đẹp dừng lại trước cửa lớp 10-B (lớp chọn đây ạ). Có lẽ do bây giờ còn khá sớm, nên trong lớp cũng khá ít người. Kazuha và Aoko đi vào và tìm chỗ ngồi, nhưng hai cô gái bỗng thấy đám con trai ít ỏi mới đến xuất xoa

- Ai cha, cô ấy xinh quá!

- Ừ, nhìn như thiên thần ấy!

- Cám ơn cám ơn, tui biết tui đẹp rồi- Kazuha cười, đưa tay làm dáng khê hất tóc

Aoko cố nhịn cười, khều khều cô bạn

- Kazuha, các bạn ấy không khen cậu đâu, mà là cô bạn kia kìa!

- Ai vậy?

Kazuha nhìn theo hướng Aoko chỉ, và chính cô cũng phải thốt lên

- Trời ơi, cô ấy xinh quá!

Cô gái đang là tâm điểm chú ý của những thành viên đến sớm trong lớp đó là một cô gái rất (x n lần) xinh đẹp. Cô có mái tóc dài đen nhánh, làn da trắng hồng mịn màng đến nỗi tưởng chừng như chỉ cần một cơn gió thổi qua là có thể tạo ra một vết xước trên khuôn mặt. Hàng mi dài, dày còn cong hơn gấp 10 lần mi giả, sống mũi cao dọc dừa, đôi má hồng phúng phính và đôi môi anh đào mềm mại. Đôi mắt cô nhắm nghiền vì cô đang ngủ, nên không ai biết màu mắt của cô là gì. Bỗng, rèm mi hơi động đậy, và đôi mắt chớp chớp từ từ hiện lên trông mắt tím trong veo. Cô gái nhìn quanh với vẻ ngạc nhiên khi ai cũng nhìn mình

“Mọi người sao vậy nhỉ?”

- Trông bạn thật xinh quá!

Aoko lên tiếng cảm thán. Đám con trai quay ra nhìn và một lần nữa lại cảm rơi chàm đất. Trước mặt họ là hai cô gái cũng xinh đẹp không kém cô gái kia

- Cám ơn bạn nhiều lắm! Trông hai bạn cũng thật xinh đẹp!- cô bạn mắt tím khen

Kazuha cười thân thiện

- Cám ơn bạn. Tổ là Toyama Kazuha, còn đây là Nakamori Aoko, bạn tổ. Chúng mình làm quen nhé!

- Tổ là Mori Ran. Rất vui được gặp hai bạn- Ran nở nụ cười thân thiện tuyệt chiêu của cô

Ba cô gái nhanh chóng phát hiện ra mình rất hợp cạ. Và cả ba cùng ngồi tám cho đến lúc chuông vào giờ, mặc cho đám con trai trong lớp cứ ngồi đó ngẩn, và ngay cả lớp ngoài cũng đổ dồn vào để cố sống cố chết chiêm ngưỡng dung nhan của ba mỹ nhân

Lúc đó, ngoài sân trường

Hai chàng trai là tâm điểm chú ý của cả trường đang cùng nhau sổng bước

- Oh, trường này đẹp phết nhỉ?- Kaito nhìn ngó xung quanh

- Tất nhiên rồi, trường tổ chọn mà lại- Shinichi vênh mặt

- Thôi thôi xin ông tướng, ông bỏ cái bộ mặt đó đi cho tôi nhờ- Kaito ngán ngẩm nói

Shinichi lườm cậu bạn thân, còn Kaito huýt sáo ra vẻ không liên can. Cuối cùng, anh đành chịu thua

- Đến chết với cậu thôi Kaito! Mau vào lớp nào!

- Ủ...

Hai người chưa kịp bước đi, thì đám con gái đã hô hoán ầm lên

- Áaaaa!!!! Mấy anh ấy kìa!

- Ôi, cả bốn hot boy luôn!!! Hôm nay đúng là hên quá xá!

Shinichi và Kaito đứng ngơ ngác, chưa hiểu chuyện gì đã bị hai bàn tay túm vai kéo đi

- Chạy!!!!

Bốn chàng trai chạy thục mạng lên tầng ba, nơi lớp 10-B yên vị. Khi cả bốn cùng xông vào lớp, cả đám học sinh quay ra với vẻ không hiểu

- Xin mọi người, giúp tụi tớ với!- chàng trai có làn da ngăm đen khẩn khoản

- Ok! Vào đây lẹ lên!

Không ai bảo ai, tất cả cùng đứng dậy giúp bốn người, kể cả ba hot girl của chúng ta

Khi lũ con gái mai trê đổ bộ cửa lớp, con nhỏ cầm đầu hất hàm hỏi

- Ê lũ lính mới! Bốn hot boy đâu rồi?

- Hot boy nào? Chúng tôi chả biết hot boy nào sất- Kazuha khoanh tay đáp

- Bọn mày dám giấu các anh ấy hả? Mau đưa các anh ấy ra đây- mấy con nhỏ đằng sau kêu lên

Ran nhếch miệng cười đầy thách thức

- Các chị giỏi thì thử vào tìm xem họ có ở trong này không đi?

Con nhỏ cầm đầu hất mặt ra lệnh cho đám con gái vào lục soát. Cả lớp lo lắng toát mồ hôi hột, riêng ba nàng hot girl của chúng ta thì không hề nao núng. Sau khi tìm kiếm chán chê trong lớp 10-B mà không thấy, lũ con gái chán nản ra ngoài, lắc đầu như bác sĩ sau ca phẫu thuật không thành công. Aoko cười mỉa mai

- Haha, thấy chưa? Chúng tôi đã nói là không có ai mà!

- Giờ thì đề nghị các chị ra ngoài cho chúng tôi còn học- Ran phẩy phẩy tay như đang xua đi một con vật

Con nhỏ cầm đầu tức lắm. Cô ta tiến lại gần Ran, Kazuha và Aoko, cảnh cáo

- Tao nói cho mà biết, Hatsune Miku này sẽ không bỏ qua bất cứ điều gì đâu!

- Hừ, rảnh việc!- Kazuha phủi tay, khinh khỉnh nói

Miku quay ngoắt đi, dẫn đám con gái đi ra ngoài. Cả lớp thở phào, vỗ tay ầm ầm

- Ba cậu cừ quá!- Một cô bạn đeo kính thán phục

- Trông cứ như nữ hoàng ấy, mấy bà chị đó sợ cụp đuôi rồi- cậu bạn đầu cua hào hứng góp chuyện

- Không có gì đâu, bình thường ấy mà- Aoko nhún vai

Bốn hot boy chui ra từ trong tủ đồ. May mắn làm sao, Kaito lại là một thiên tài ảo thuật, nên đã nhanh chóng nghĩ ra trò dựng gương trong tủ để đánh lừa bọn con gái hám giai đó. Anh nhìn sang nhóm Aoko, cảm kích

- Cảm ơn các cô! Nếu không có mấy cô cùng cả lớp giúp đỡ thì chắc tụi này đã không sống nổi luôn!

- Các cậu không sao là tốt rồi- Kazuha mỉm cười

- Mà mấy cậu tên gì nhỉ?- Ran nghiêng đầu hỏi

Shinichi trả lời

- Tôi là Kudo Shinichi, đây là Kuroba Kaito bạn tôi- anh chỉ sang Kaito đang cúi chào

- Tôi là Hattori Heiji, đây là Hakuba Saguru, bạn thân- Heiji nói

- Tôi là Mori Ran, đây là Toyama Kazuha và Nakamori Aoko bạn tôi, rất vui được gặp

Cuộc làm quen diễn ra chóng vánh trước khi chuông reo. Sau khi tiếng chuông báo vào giờ vang lên, cả lớp cùng quay về ổn định chỗ ngồi. Thầy giáo Makoto với tập giáo án dày cộp trên tay bước vào và nói

- Chào các em, thầy là Kyogoku Makoto, chủ nhiệm và cũng là thầy dạy toán của các em! Hi vọng các em sẽ cùng hợp tác với thầy, để tập thể lớp mình trở nên đoàn kết hơn nhé!

‘Rào rào rào’

Học sinh vỗ tay, còn thầy Makoto ra hiệu im lặng. Sau khi đọc nội quy nhà trường mà học sinh đã in luôn vào bộ nhớ, thầy Makoto nhắc

- Giờ thầy sẽ sắp xếp chỗ ngồi trên lớp nhé... Em Kudo Shinichi sẽ ngồi cạnh em Mori Ran, em Hattori Heiji sẽ ngồi cạnh em Toyama Kazuha, em Kuroba Kaito sẽ ngồi cạnh em Nakamori Aoko... còn em Hakuba Saguru... ừm...

Thầy Makoto dẫn đo một lúc. Các nữ sinh trong lớp đua nhau giơ tay xin thầy cho ngồi cạnh Hakuba, nhưng thầy kiên quyết lắc đầu

- Thôi, chỗ cạnh em Hakuba trống nhé! Lớp mình thiếu một bạn nữ, không thì sẽ đủ cả. Chúng ta bắt đầu học nhé

Hầu hết trong nhóm không ai phản nản gì về chỗ ngồi cả. Thật ra là chưa đến lúc thì đúng hơn...

Hakuba trong cả giờ học cứ ngồi nhìn Ran đăm đăm. Cậu không hiểu sao cậu lại thấy cô rất giống mối tình đầu của mình hồi xưa

“Có phải là cô ấy không nhỉ? Nếu như đúng, chắc cô ấy sẽ nhớ...”

- Này, cậu đừng có trêu tôi nữa được không hả?

Tiếng kêu của Aoko làm cả lớp quay lại nhìn. Shinichi ngán ngẩm

- Ôi trời... Lại chứng nào tật nấy rồi...

- Tôi đâu có làm gì?- Kaito cười cợt

- Thật không làm gì không? Cậu bày trò gì dưới ngăn bàn tôi hả?

- Hôm nay là màu gì nhỉ?

Kaito hỏi. Aoko tròn xoe mắt

- Màu gì là màu gì?

Bỗng, cái đầu Kaito bên cạnh cô quay kèn kẹt đúng một vòng, rồi bật ra khỏi cổ như lò xo

- K... Kai... Kaito...

- A, hoá ra là màu trắng. Thật thuần khiết làm sao!

Dưới chân ghế Aoko, Kaito đang chòng cây chuối, lộn ngược người nhìn... váy của Aoko. Hakuba ngồi sau hỏi

- Màu gì vậy Kaito?

- Trắng Hakuba ạ

Hai cậu con trai cười khùng khục làm Aoko giận đỏ mặt. Cô đứng bật dậy, hét lên giận dữ

- Kuroba Kaito!!!! Hakuba Saguru!!!! Đợi đấy, tôi cho các cậu một trận!!!!

- Áaaa Aoko... Đợi...

Kazuha định gọi với theo, can ngăn nhưng Aoko đã bắt đầu xuất những chiêu taekwondo đầu tiên. Kaito thốt lên

- Cô biết võ hả?

- Đai đen taekwondo, vô địch giải thanh thiếu niên vùng Kanto bộ môn taekwondo... Tính sơ sơ vậy chắc cũng là biết nhỉ?- Ran cười gian

- Hả????

Kaito và Hakuba nhìn nhau, mặt mũi tái mét

- Tiêu rồi...- Heiji lẩm bẩm

Thầy Makoto và các học sinh khác mắt tròn mắt dẹt nhìn bộ ba Aoko- Kaito- Hakuba rượt nhau trong lớp. Shinichi và Heiji bó tay, Ran và Kazuha bó chân, lắc đầu chào thua mấy người bạn quý hoá

Buổi học đầu tiên kết thúc trong hỗn loạn....

4. Chương 4: Nhầm Lẫn

Sau giờ học

- Hic, Aoko à, tôi xin lỗi mà, tôi chỉ muốn trêu cô một chút thôi!

Kaito vừa đi vừa năn nỉ Aoko tha lỗi cho mình, vì cô nàng vẫn giận ghê lắm. Aoko không thèm nói chuyện với Hakuba nữa luôn, khiến cho tình hình khá là căng thẳng. Ran thở dài

- Ai bảo động vào Aoko làm chi?

- Ủ đúng- Shinichi gật đầu. Cậu quay sang nhìn Ran kiềng dè- Chắc mấy cô là bà chằn chơi với nhau quá...

- Cậu nói vậy là ý gì?

- Ý nói cô là bà chằn ấy- Shinichi thần nhiên. Cậu bỗng nảy ra ý muốn trêu Ran

- Vậy sao?- Ran lườm

- Ờ, vì tôi nghĩ Aoko trông hiền lành mà chằn dữ vậy, thì cô phải hơn. Nói chung là tính cách không hợp về bề ngoài, hoang phí của giới- Shinichi nhếch miệng

- Còn tôi thì thấy cậu là sai lầm của tạo hoá đấy Shinichi!

- Cô... Cô dám...

- Tôi dám đấy, sao nào?

- Cô cũng như tôi cả thôi

- Tôi đời nào giống anh, tôi còn tốt hơn sản phẩm gốc cả chục lần

Hết Aoko và Kaito chưa xong, giờ đến Ran và Shinichi cãi nhau tiếp. Bốn người thi nhau chí choé trên đường, mặc cho Kazuha, Heiji và Hakuba đứng đực đó. Heiji chán nản

- Đùng ùa chứ...

Sau một hồi đấu võ mồm không phân thắng bại, cuối cùng Ran đành phải dùng đến món karate sở trường.

‘Hey ya!’

- Oái, cô làm gì thế?

- Cho cậu chết! Ai bảo làm tôi tức cơ!

- Cô giỏi lắm

Shinichi bực bội lau đi vết bẩn hết trên quần áo và cặp sách khi phải chống đỡ những cú karate tới tấp của cô. Còn Ran, cô cười thích thú khi thấy cậu bạn trông lem luốc, bẩn thỉu

- Đây là cái giá phải trả khi động vào Mori Ran này! Cậu cứ cẩn thận đấy!

- Hừ, tôi nhường cô thôi!

Shinichi hậm hực nói. Anh quay ngoắt đầu đi, lòi xềnh xệch cậu bạn Kaito về nhà khi anh vẫn chưa được Aoko tha thứ

- Hakuba, Hattori! Chúng tớ về trước!

- Ủ bye!

Heiji chỉ kịp vẫy chào hai người bạn đang dần khuất sau cánh cổng trường. Ran và Aoko lè lưỡi lêu lêu hai người vừa đi, và đập tay cười đắc ý. Kazuha thở dài thườn thượt

- Hai cậu thật tình...

- Thôi nào Kazuha, mau về đi! Mặt cậu trông u ám dễ sợ- Aoko nói

- Về thì về- Kazuha cười. Cô quay sang Ran- Này Ran, nhà cậu ở đâu thế?

- Nhà tớ à? Ở phố Beika- Ran trả lời

- Vậy là không cùng đường nhà bọn tớ rồi...- Aoko buồn bã

Ran chưa kịp nói gì, Hakuba đã vội xen vào

- Để tớ đưa cậu ấy về, vì nhà tớ ở khá gần đây. Heiji, nhờ cậu hộ tống hai tiểu thư kia về nhé!

- Ừ được rồi- Heiji gật đầu

- Thôi cậu không cần đưa tớ về đâu Hakuba, phiền cậu quá!- Ran cười ái ngại

- Không sao, tớ có chuyện muốn nói với cậu mà

Hakuba mỉm cười bí ẩn làm Ran thắc mắc. Không hiểu cậu ấy có chuyện gì muốn nói với cô, nhưng...

- Ran, Hakuba, tụi tớ về đây! Mai tớ mang đồ ăn sáng đi cho nhé!- Kazuha vẫy tay chào

- Về cẩn thận nhé! Tạm biệt

Năm người tách làm hai nhóm đi về hai hướng khác nhau. Nhóm Heiji có vẻ khá là vui nhộn, vì Aoko và Kazuha cứ huyền thuyên trên trời dưới đất về chuyện này chuyện kia, làm Heiji phát điên

- Nè nè, hai người dừng lại được chưa?

Heiji ngán ngẩm hỏi. Anh đưa tay che miệng đang ngáp một cái rất to. Aoko cười khúc khích, còn Kazuha chống nạnh nói

- Cậu thật là... Ngoài đường ai lại làm như thế bao giờ? Chẳng hiểu sao cậu lại thành hot boy nữa?

- Hot boy vì ngay cả hành động ngáp của tôi cũng đẹp

Heiji cười khẩy, chỉ tay sang bên đường đối diện nơi các cô gái đang bấm máy chụp anh lia lịa. Kazuha chào thua, chán nản

- Đúng là bọn hám trai! Chắc mắt có vấn đề hết rồi!

- Cô nói thế ý gì?

- Tôi bảo là những ai hâm mộ cậu mắt có vấn đề hết! Sao, có chuyện gì?

- Cô dám nói vậy hả? Biết tôi là một hot boy nổi tiếng như còn không?

- Nổi như còn nhưng tôi lại thấy nó chìm ngấm thế nào ấy! Tôi chẳng biết cậu là ai cả!

- Vậy sao? Để tôi dạy cho cô biết tôi là ai nhé

- \$@@\$(@&&())699&(4\$&(;\$&&@

Bỗng dưng dừng một cái, Kazuha và Heiji nhảy ra cãi nhau nảy lửa. Aoko vội vàng can ngăn, nhưng có vẻ không xi nhê gì. Cô vội lấy tay che mặt mình, thầm nghĩ

“Cầu trời cho đừng có ai nhìn thấy mặt mình”

Còn bên Ran và Hakuba

Cả hai im lặng đi bên cạnh nhau. Ran không nói gì cả, và Hakuba cũng vậy. Vì anh muốn để dành đến lúc về nhà Ran

- Nhà tớ đây rồi!

Ran reo lên. Cô chạy về phía cánh cổng sắt to định mở ra, thì một bàn tay đã giữ cô lại

- Hakuba...

Ran đưa mắt nhìn cậu bạn. Hakuba mỉm cười

- Cậu có thể qua quán cà phê nói chuyện một lúc không?

- Được

Hai người cùng bước vào quán Poirot, tìm chỗ ngồi và gọi đồ. Sau khi đồ uống được mang ra là lúc câu chuyện bắt đầu

- Này Ran, cậu sống ở Nhật Bản từ bé à?

- Ủ, tớ sinh ra và lớn lên ở đây. Còn cậu?

- Tớ sinh ra ở Nhật, nhưng năm 6 tuổi tớ sang Mỹ sống, sau 9 năm tớ quay trở về!

- Tại sao cậu không ở lại bên đó luôn? Tớ thấy Mỹ là một nước hiện đại, nhiều tiềm năng mà- Ran hút một ngụm nước chanh

- Thật ra tớ về đây là có lý do cả- Hakuba trầm ngâm

- Lý do gì khiến cậu trở về?

- Tớ... tớ quay lại Nhật để tìm kiếm mối tình đầu của mình- Hakuba ngượng ngùng trả lời

- Thật sao? Ngưỡng mộ cậu quá Hakuba, cậu thật chung thủy đấy- Ran thán phục- Nhưng cậu có biết cô gái ấy là ai, và sống ở đâu không?

- Tớ biết cô ấy sống ở đâu- Hakuba buồn buồn nói- Nhưng khi đến thì tớ biết gia đình cô ấy chuyển đi rồi

- Tớ rất tiếc- Ran nói

Hakuba nhìn sang Ran. Vẻ mặt trầm tư của cô trông rất giống cô bé năm xưa, Cherry của anh. Chỉ có hai điều rất lạ mà anh thắc mắc: tại sao mắt của Ran lại là màu tím, trong khi của cô bé kia là xanh lục? Và tại sao Ran lại không nhớ gì về chuyện anh sang Mỹ?

- Ran này, hồi trước cậu có bị bệnh gì liên quan đến trí nhớ không?

- Bệnh á?- Ran hỏi. Nhưng rồi cô lắc đầu- Không, tớ không bị bệnh gì liên quan đến trí nhớ cả... À không, hình như là có đấy

Câu nói của Ran thấp lên trong lòng Hakuba một hi vọng. Ran kể

- Năm tớ 7 tuổi, tớ bị tai nạn xe khiến cho một phần kí ức bị mất đi! Đến giờ dù đã rất cố gắng, nhưng tớ chỉ lấy lại được chút ít, và toàn là những mảnh kí ức rời rạc

- Vậy cậu nhớ lại được những chuyện gì?

- Tớ chỉ nhớ được hồi nhỏ, có một cậu bé đã tặng tớ một chiếc nhẫn ben cổ rất đẹp... Đến giờ tớ vẫn còn giữ nó- Ran mỉm cười

- Cậu bé đó... Trông như thế nào?- Hakuba khấp khởi

- À... Tớ xin lỗi, tớ không nhớ- Ran buồn bã đáp

Hakuba im lặng. Anh không nói gì cả, và cô bạn đối diện cũng vậy. Sau khi uống hết cốc nước, Ran đứng dậy lấy ví ra định trả tiền thì Hakuba vội ngăn

- Để tớ trả cho

- Nhưng...

- Coi như tớ mời cậu- Hakuba cười tươi. Ran gật đầu

- Cậu tốt quá, cảm ơn cậu nhé. Tớ phải về trước

- Ủ, hẹn mai gặp lại

Bóng Ran khuất dần xa sau quán. Hakuba uống ly cafe đen, suy nghĩ rất lung về chuyện của Ran

“Cô ấy cũng được tặng một chiếc nhẫn bện cỏ... Hồi bé bị mất trí nhớ nên giờ không nhớ gì cả... Nhưng mình có một cảm giác rất lạ, không giống như khi ở bên Cherry khi xưa...”

Ran bước về ngôi nhà thân yêu của mình. Cô ngẫm lại đoạn hội thoại giữa cô và Hakuba, nhưng rồi lại gạt nó sang một bên vì nó không quá quan trọng. Nhưng khi cô về đến nhà, cô thấy bóng một cậu con trai đang đứng trước cửa. Mái tóc đen bóng, đôi mắt xanh dương tuyệt đẹp và dáng người cao dong dỏng, gương mặt điển trai khủng khiếp làm Ran nhanh chóng nhận ra đó là khắc tinh của cô- Kudo Shinichi

- Shinichi!

- A Ran, cô về rồi hả?

Shinichi quay sang nhìn cô và hỏi

- Ồ, tôi vừa về đây. Có chuyện gì mà tìm sang nhà tôi vậy? Mà sao cậu biết chỗ này?

Ran nhìn Shinichi với ánh mắt dò xét. Anh nhìn sang chỗ khác

- À thì... Tôi hỏi thầy Makoto...

- Thật sao?

Ran vẫn nhìn anh đầy soi mói. Shinichi không chịu nổi, bèn nói

- Giờ cô cho tôi vào nhà được chưa?

- Tôi mở cửa này giờ anh có vào đâu mà kêu ca

Ran lấy tay đẩy cánh cổng sắt to dẫn vào sân nhà cô. Đằng sau khu biệt thự Mori là một khu vườn rất đẹp, với một gốc hoa anh đào khá lớn, mỗi lần hoa nở rất đẹp. Shinichi ngắm nghía xung quanh, bình luận

- Nhà cô đẹp đấy! Căn nhà này được thiết kế theo kiến trúc Roman- Tân hiện đại. Mọi thứ đều được phối hợp rất hài hoà. Chắc kiến trúc sư nổi tiếng Mike Jackson là người thiết kế đúng không?

Nghe Shinichi nói một tràng, Ran ngạc nhiên đến nỗi không chớp mắt. Cô hỏi

- Cậu biết nhiều vậy?

- À, nhà tôi có một tủ sách to đùng luôn, hơn hai ngàn cuốn sách đó

- Vậy à? Thật đáng ngưỡng mộ!- Ran trầm trồ. Rồi cô hỏi- Đây, lý do chính mà cậu sang đây là gì?

- À... ờ...

- Sao hả?

- Thì... Thì cô biết nấu ăn không?

- Có, tất nhiên là phải biết nấu rồi- Ran cười- Đừng nói là cậu không biết tự nấu ăn nhé

- Không phải vậy- Shinichi lắc đầu- Tôi có biết nấu ăn, nhưng không biết làm nhiều món phức tạp. Mà hôm nay bố mẹ và ông bà nội tôi lại về Nhật, nên là...

- Cậu muốn tôi giúp chứ gì?- Ran chép miệng

- Ủ! Cô giúp tôi chứ?- Shinichi khẩn khoản

Ran ngẫm nghĩ một lúc lâu, sau đó cô mỉm cười dịu dàng

- Ok, tôi sẽ giúp cậu!

- Cảm ơn cô nhiều!!!

Shinichi cười tươi, vui vẻ nói. Bỗng chốc, Ran cảm thấy Shinichi thật quen thuộc...

“Cảm giác này... quen thuộc quá!”

5. Chương 5: Ký Ức Quay Về

Biệt thự Kudo

- Này, thì ra nhà cậu ngay gần nhà tôi- Ran kêu lên
- Ủ, để về nhà cô phải qua nhà tôi mà- Shinichi cười
- Nhưng nhà cậu rộng quá!

Ran trầm trồ. Biệt thự nhà Shinichi rất rộng lớn, với sân trước rất to, và đằng sau là cả một hoa viên cực đẹp. Phía bên trong nhà to như một toà lâu đài kiến trúc châu Âu, và Ran không thể ngừng nhìn ngắm những tuyệt tác thế giới về hội hoạ như bức Mùa thu vàng, bức Monalisa, bức nữ thần Aphrodite và thần Eros... Shinichi tự hào giới thiệu các bức tranh cho Ran, và từ đó Ran càng thêm khâm phục anh về vốn hiểu biết cực kì sâu rộng

- Mà huyền thuyên này giờ rồi, cậu muốn tôi nấu các món ăn theo phong cách gì đây?

Ran hồi khi đang xem bức tranh Mùa thu vàng một cách chăm chú. Shinichi ngoái lại nhìn cô, cười nhẹ

- Cô nấu được các món ăn theo phong cách Nhật Bản truyền thống không?
- Nhật Bản truyền thống á? Quá đơn giản- Ran mỉm cười tươi

Cô vào gian bếp của biệt thự. Mở tủ lạnh với rất nhiều đồ ăn chất phía trong, Ran nhìn sang Shinichi

- Thiệt tình, nhiều đồ ăn thế này mà cậu không nấu hết qua một tuần sao? Nếu là tôi nhé, ba ngày là hết
- Khiếp, cô ăn nhiều thế
- Đâu phải đâu, tôi toàn ăn rau mà- Ran nhăn mặt

Cô lôi từ trong tủ lạnh ra rất nhiều nguyên liệu. Đưa rau củ cho Shinichi, cô chỉ đạo

- Cậu rửa rau cho tôi! Rửa sạch vào đấy!
- Rồi rồi thưa bà hoàng!

Shinichi gạt đầu vâng dạ, cầm rổ rau đi rửa. Sau đó, trong đầu anh bỗng sáng lên một ý tưởng 3' sau

- Áaa! Shinichi!!!! Cậu làm cái gì thế hả?
- Tôi đâu có làm gì đâu- Shinichi chớp mắt vẻ ngây thơ vô (số) tội
- Cậu... Cậu dám hắt nước vào người tôi hả? To gan lắm! Đờ nè- Ran hắt nước trả lại cho Shinichi
- Á, cô làm ướt hết người tôi rồi. Tiếp chiêu!
- Ya!! Tên đáng ghét! Xem thuỷ long thần chiêu đây!
- Vòi rồng nè!! Cho cô tiêu luôn!
- Shinichi là đồ điên! Cho cậu ướt nhẹp luôn nhá!
- Haha, nó bắn trúng mặt cô rồi

Shinichi và Ran vừa nấu ăn vừa đùa nghịch, căn bếp rộ lên những tiếng cười. Lâu lắm rồi, Shinichi mới có những giây phút thực sự thoải mái như thế này. Cảm giác thân thuộc bên Ran khiến anh thật sự rất mong nó kéo dài mãi mãi, đừng bao giờ mất đi những khoảnh khắc đáng nhớ này

Cuối cùng, sau khi bữa tối thịnh soạn hoàn thành thì căn bếp cũng thành... bãi chiến trường. Chỉ còn 1 tiếng nữa là bố mẹ cùng ông bà nội của Shinichi về đến nơi, nên cả hai tức tốc dọn dẹp. Nhìn người hai đứa đều ướt, Ran lo lắng

- Chết rồi, sao đây? Tôi không mang quần áo sang

- Đừng lo, có mấy bộ váy của mẹ tôi hồi còn trẻ vẫn còn trong tủ đây! Để tôi dẫn cô lên

Shinichi kéo tay Ran lên tầng trên, phòng quần áo của mẹ Shinichi. Ran thốt lên

- Ôi, phòng này còn to hơn phòng của nhà tôi ấy chứ!

- Hi, mẹ tôi hồi trước là diễn viên mà- Shinichi nhìn bức ảnh của mẹ đang treo trên tường

- Ôi!!! Cô Fujimine Yukiko!!!

Ran hét lên đầy phấn khích làm Shinichi giật mình. Cô chạy lại, ngắm nghía bức ảnh và hồ hởi

- Mẹ của cậu là cô Yukiko sao? Tôi hâm mộ cô ấy lắm đấy! Trời ơi, thật không ngờ là có ngày mình lại được gặp nữ cảnh sát Saya* ngoài đời thật! À, tôi đi tắm đây, phải thật sạch sẽ và tinh tươm để còn gặp cô ấy chứ!

Ran chạy vào phòng để quần áo, vợ lấy bộ váy và một số thứ cần thiết khác, sau đó lao vào nhà tắm với tốc độ khủng khiếp. Shinichi bật cười, anh cũng lấy một bộ veston đơn giản và đi tắm

‘Ting tong’

Shinichi đang chỉnh lại cổ áo sơ mi, vội chạy xuống nhà mở cửa. Anh lộ đầu ra ngoài, và cười vui vẻ khi thấy ông bà và bố mẹ mình

- Con chào ông bà, bố mẹ! Mọi người có mệt không?

- Shinichi! Cháu lớn quá rồi- Ông Kudo Sugihito vỗ vai cháu trai

- Chà chà, Yukiko nuôi khéo tay quá, thằng bé càng lớn càng bảnh trai!- bà Kudo Azusa cười

- Đẹp trai quá cũng là một vấn đề đấy mẹ ạ! Nhất là với thời đại bây giờ- cô Yukiko cười khúc khích. Bà Azusa cũng bật cười

- Thôi ạ, mời mọi người vào trong, kéo lạnh- Shinichi nói

5 người cùng vào trong nhà. Căn biệt thự sạch sẽ, tinh tươm, mùi hương của hoa lan tường và hoa oải hương khiến mọi người cảm thấy rất dễ chịu. Chú Yusaku nhìn quanh và hỏi

- Shinichi, con tự làm hết đấy à?

- Làm sao con có thể ạ?- Shinichi cười trừ- Con nhờ một cô bạn giúp đỡ đấy ạ

- Bạn gái cháu à?- ông Sugihito hồn nhiên

- Không... Không phải đâu ông- Shinichi mặt mũi đỏ gay. Ông Sugihito bật cười

- Khả khả khả, cháu thật thà quá đấy!

Cô Yukiko đang mỉm cười bỗng giật mình và nói

- Hình như có tiếng chân người ở tầng trên!

- À, cô bạn mà con nhờ giúp đỡ đấy mà mẹ- Shinichi cười- Mẹ cho cô ấy mượn bộ váy nhé, tại ban nãy lúc nấu ăn con hắt nước làm cô ấy ướt hết người!

- Thằng bé này thật là...!- Cô Yukiko lờm

- Con bé chắc tức con lắm nhỉ?- Bà Azusa nói

- Không đâu ạ- Shinichi lắc đầu

- Hình như cô bé đó xuống kia- Chú Yusaku nhắc

Mọi người hướng tầm mắt về phía cô gái đang bước xuống. Và cả gia đình Kudo gần như đứng hình khi nhìn thấy cô. Ran, trong bộ váy trắng dài tay trễ vai, phần thân ôm sát người, chân váy xoè nhẹ nhàng, cùng đôi giày cao gót trắng có đính viên đá quý hình trái tim của hãng Charles and Keith, vòng cổ và vòng

tay thuộc bộ sưu tập đá quý Shine của hãng Christian Dior, trông thật xinh đẹp và thánh thiện như một thiên thần. Ông Sugihito lẩm bẩm

- Đẹp quá...!

- Đúng thế, như thiên thần vậy...- bà Azusa đồng tình, mắt dán chặt vào Ran

Vợ chồng Kudo tròn xoe mắt đầy ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, còn Shinichi thì khỏi nói rồi. Nét đẹp thánh thiện tựa thiên thần của cô đã làm rung động trái tim lạnh lùng băng giá của cậu

Ran ngượng ngùng đỏ mặt khi thấy mọi người đang nhìn cô. Ran vội vàng cúi chào

- Chào chào ông bà Kudo, cô chú Kudo ạ! Cháu là Mori...

- Bé Ran! Trời ơi, cô tưởng cháu đã...

Yukiko bỗng dưng bật khóc, cô chạy lại ôm chầm lấy Ran trong khi cô không hiểu gì cả. Ran ngạc nhiên

- Cô Kudo... Cô biết cháu ạ?

- Bé Ran! Mori Ran! Cháu không còn nhớ gì sao?- Yukiko hoảng loạn. Bà Azusa vội trấn an con dâu, còn chú Yusaku từ tốn hỏi

- Ran, cháu không còn nhớ Shinichi và cô chú là ai sao?

- Cháu... Năm 7 tuổi, cháu bị tai nạn một lần và sau đó mất hết ký ức hồi nhỏ! Cháu chỉ nhớ là cháu được một cậu bé tặng cho một chiếc nhẫn bện cỏ thôi...

- Nhẫn... bện cỏ...

Shinichi lẩm bẩm. Ông Sugihito nói

- Shinichi, sau khi Ran mất trí nhớ, cháu cũng sốc mà mất trí nhớ theo đấy!!

Ran và Shinichi nhìn nhau. Khi hai mắt chạm nhau, một tia sáng bỗng ánh lên trong đầu hai người...

Flashback 10 năm về trước

Trong công viên Beika, có hai đứa trẻ, một nam một nữ đang cùng chơi cát. Cô bé đang chăm chú xây một lâu đài, còn cậu bé thì mãi mê vẽ những con số trong danh sách mật mã của sở cảnh sát. Cô bé thò đầu sang và hỏi

- Shin, cậu làm gì thế?

- À, tớ đang viết mật mã- cậu bé trả lời với giọng tự hào

- Oa, Shin giỏi quá! A, tớ biết mấy mật mã này!!! 252 là cầu cứu này, 983 là người già nằm ngủ, còn 650 là người vô gia cư...

- Ran nhớ tốt đấy! Bác Kogoro cho cậu xem à?

- Ừ

Hai đứa trẻ vui vẻ cười nói. Tiếng cười vang vọng khắp công viên...

- Shinichi ơi!!!

Ran hốt hải chạy từ bên ngoài vào. Khuôn mặt cô bé đỏ ửng lên vì nắng. Chú Yusaku rời mắt khỏi tờ báo và vui vẻ nói

- Chào bé Ran!

- Chú Yusaku! Chú kể tiếp cho cháu câu chuyện con ma đi ạ!

Nhìn thấy chú Yusaku, Ran lon ton chạy lại, trèo lên ghế sofa. Yusaku bật cười và nói

- Để sau đi! Hình như cháu đến gặp Shinichi...

- À đúng rồi! Shinichi đâu hả chú?

- Nó ở trong thư viện ấy

Ran lao vào. Chú Yusaku tò mò ngó xem hai đứa trẻ thì thảo gì với nhau, mà vẻ mặt cả hai trông có vẻ rất nghiêm trọng. Sau đó, cả hai cùng chạy vụt ra khỏi nhà

Tối hôm ấy, khi Shinichi về nhà trong bộ dạng lấm lem bùn đất, chú Yusaku hỏi

- Con đi đâu với Ran thế?

- Bạn ấy bảo có người đàn ông đưa cho một câu đố và bắt bạn ấy giải. Ran không thể tự nghĩ một mình nên rủ con nghĩ cùng, ai dè người đó là chú Kogoro!

- Vậy hả?

Chú Yusaku cười vui vẻ

Khu vườn sau nhà Kudo

Cây hoa anh đào cao lớn đang vào mùa hoa. Màu hồng phớt dịu dàng của hoa anh đào làm dịu một góc vườn. Shinichi và Ran chơi vui vẻ bên nhau dưới gốc cây. Ran bện cho Shinichi một bông hoa anh đào bằng cỏ non

- Đây Shinichi! Tổ tặng cậu bông hoa này, nó là biểu tượng của cận sát Nhật Bản đấy!

- Ủ- Shinichi mỉm cười- Cảm ơn nhé. Tổ bện cho cậu một chiếc nhẫn cỏ có hoa oải hương này, giữ lấy nhé!

- Cảm ơn Shinichi!

- Áaaa!!!

- Ran! Cẩn thận!

- Bé Ran!!!

- Shinichi!!!

- Bé Shin!!!

Tiếng hét hỗn loạn xen lẫn tiếng gọi thảng thốt của người lớn khi nhìn thấy hai đứa trẻ nằm im trên vũng máu lênh láng...

End flashback

- Cậu... thì ra cậu chính là... Shin sao?

- Còn cậu... là Ran?

Shinichi và Ran ngáp ngừng. Hai người nhìn nhau không chớp mắt, và cuối cùng, cả hai cùng mỉm cười

- Shinichi, lâu lắm mới gặp cậu!

- Tổ cũng thế, Ran!

Ông bà Kudo và cô chú Kudo cùng thở phào nhẹ nhõm. Ran nhìn sang gia đình Kudo và cúi chào

- Cháu chào ông Sugihito, bà Azusa, chú Yusaku, cô Yukiko! Lâu lắm mới gặp lại mọi người!

- Bé Ran, cháu càng lớn càng xinh đẹp đấy! Còn hơn cả Eri nữa!- bà Azusa tấm tắc khen

- Cháu cảm ơn bà

Sáu người cùng dùng bữa tối trong niềm vui. Ran và Shinichi từ khi nhận ra nhau, trở nên thân thiết hơn rất nhiều. Nhưng cả hai đều ngờ, điều này đã nằm hết trong kế hoạch của vợ chồng Kudo và vợ chồng Mori...

Flashback 3 ngày trước

‘Reng’

- Alo

- Yukiko hả? Tớ là Eri đây!

Giọng Yukiko vui hẳn lên

- Eri thân yêu! Cậu mất tầm mấy năm nay đi đâu, làm gì hả?

- Tớ xin lỗi, tại bé Ran nhà tớ bị mất trí nhớ sau vụ tai nạn, nên tớ phải chăm sóc con bé một thời gian

- Sao cơ? Ran bị mất trí nhớ?

- Ủ! Con bé đã xin ở lại Nhật Bản, vì nó nghĩ có gì đó cứ níu kéo nó. Tớ và Kogoro không còn cách nào khác, đành phải để nó lại

Yukiko yên lặng lắng nghe câu chuyện của cô bạn thân. Rồi cô chậm rãi nói

- Shinichi nhà tớ... nó bị sốc lắm sau vụ tai nạn đó, và nó cũng mất đi một phần kí ức...

- Tớ biết! Chính vì thế, cậu phải tìm mọi cách để hai đứa nó gặp nhau và nhớ lại mọi thứ nhé!

- Ok!

Yukiko gật đầu, đập má. Khuôn mặt xinh đẹp của cô ướt đầm nước mắt khi nào không hay. Yukiko cúi đầu, nhìn vào bức ảnh Shinichi và Ran đang chạy trên bờ biển, đằng sau là Yusaku và Yukiko, cùng Kogoro và Eri, bố mẹ Shinichi và Ran

- Bé Ran... Xin lỗi cháu...

Tối ngày hôm đó

- Em nói sao? Ran mất trí nhớ?

Yusaku bật dậy. Ly cafe trong tay suýt rơi xuống đất

- Em cũng ngạc nhiên lắm! Không ngờ bé Ran cũng chịu ảnh hưởng tâm lý như Shin!

- Bây giờ phải cho chúng gặp nhau để chúng có thể nhớ lại đúng không?

- Đúng thế

Yusaku trầm tư. Rồi bỗng, anh nói

- Yuki, anh có cách rồi! Chúng ta sẽ làm thế này... *thì thào*

- Ok anh! Kế hoạch này rất ổn!

Yukiko hưởng ứng. Hai vợ chồng lập tức bắt tay thực hiện kế hoạch

End flashback

“Bé Ran, vậy là cuối cùng con và Shin đã nhớ lại rồi... Liệu các con có thể vui vẻ như xưa được không?”

Yukiko nhìn hai thiếu niên đang vừa ăn vừa trò chuyện trước mặt mình. Yusaku an ủi vợ

- Em đừng lo, thời gian trôi sẽ giúp chúng thôi!

- Vâng

Ngày hôm đó, đối với Ran thực sự là ngày rất đẹp. Cuối cùng, cô cũng tìm lại được cậu bạn thân từ thuở nhỏ của mình, Kudo Shinichi. Tuy giờ đây, anh đã thay đổi rất nhiều, nhưng Ran biết anh vẫn là Shinichi mà mình quen biết

“Xin chào... Shinichi!”

6. Chương 6: Sự Thật Phũ Phàng

Một tháng sau

Đám học sinh lớp 10 đã trở nên quen thân hơn với ngôi trường này sau 31 ngày. Và đặc biệt là ngôi hoa khôi và hot boy khối 10 đã được cả trường mặc định là thuộc về 7 nhân vật chính của chúng ta. Còn lớp 10-B thì nghiêm nhiên trở thành lớp “văn võ song toàn”, nguyên cả lớp là trai xinh gái đẹp

Tình hình ở nhóm hot boy-girl của khối là như sau:

Shinichi và Ran, sau khi nhận ra mình là bạn thân từ thuở nhỏ thì dính chặt lấy nhau như hình với bóng, học, ăn, chơi đều cùng nhau. Điều đó khiến cho Hakuba rất buồn, vì anh vẫn nghĩ rằng Ran là mối tình đầu của mình. Heiji thấy cậu bạn suốt ngày âu sầu, bèn hỏi

- Này Hakuba, sao vậy?
- Tôi không biết nữa- Hakuba lắc đầu- Có vẻ như tôi đã tìm thấy mối tình đầu của mình, nhưng...
- Nhưng sao? Cô ấy không nhớ ra cậu à?
- Ừ đúng thế

Hakuba thở dài thườn thượt. Heiji đưa tay lên cằm, suy nghĩ

- Hừm, tôi thì lại nghĩ Ran không phải là mối tình đầu của cậu đâu
- Sao lại thế?
- Bởi vì cô ấy không có một chút nào ký ức về cậu cả. Và theo như tôi biết, thì cô ấy và Kudo là mới là bạn thân từ thuở nhỏ, đó là lý do hai người đó cứ dính chặt lấy nhau như hình với bóng
- Tại sao cậu biết chuyện đó?- Hakuba đứng bật dậy, nhìn chằm chằm cậu bạn. Heiji không nói gì, chỉ nhún vai ngồi xuống và thì thào
- Kuroba kể với tôi đấy. Khi mới vào lớp, tôi thấy cậu cứ để ý đến Ran hoài, nên tôi nghĩ cô ấy là mối tình đầu của cậu. Nhưng sau đó một ngày, Ran và Kudo thân thiết hẳn lên, tôi hỏi Kuroba, Aoko và Kazuha thì mới biết hoá ra hai người đó là bạn thân từ thuở nhỏ. Tôi cũng ngạc nhiên lắm, nhưng Kazuha với Kuroba còn kể với tôi là bố mẹ Ran và Kudo chơi thân với nhau từ hồi cấp hai cơ, nên tôi nghĩ đúng là thế thật. Chuyện này cả nhóm có mình cậu chưa biết thôi

Heiji vừa dứt lời, Hakuba đã lập tức lao ra khỏi lớp. Kazuha và Aoko ôm một đồng thức ăn tới bàn Kaito, hỏi

- Hakuba đi đâu vội vậy?
- Tôi chịu- Kaito nhún vai, cho một miếng khoai tây vào miệng
- Heiji, cậu có biết Hakuba đi đâu không?- Kazuha uống một ngụm cola
- Tôi không biết đâu- Heiji trả lời. Cậu cười ranh mãnh- Kazuha, đừng gọi tôi thân thiết như vậy, không người ta tưởng bọn mình đã cưới nhau rồi đấy

Kazuha giật mình, mặt mũi đỏ lựng. Còn Kaito và Aoko cười khúc khích nhìn hai người bạn. Bỗng Kazuha quay qua đập bàn

- Hai cậu! Cấm cười!- rồi cô nhìn sang Heiji- Còn cậu, đừng có mơ là tôi thèm cưới cậu nhé! Đồ ATSM!
- ATSM? Là cái gì vậy?- Heiji ngây thơ hỏi
- Trời đất Hattori, đầu cậu làm bằng đất hay đậu phụ vậy? ATSM cũng không biết?- Kazuha khoanh tay cười khinh thường
- Cậu tưởng cậu thông minh sao Kazuha? IQ của tôi 300/300 đấy- Heiji cãi
- Vậy nói thử coi ATSM là cái gì?

- ATSM là...
- Ảo tưởng sức mạnh. Kazuha bảo cậu ảo tưởng sức mạnh rằng cô ấy sẽ lấy cậu đấy Hattori
- Mọi người đổ dồn ánh mắt về nơi phát ra tiếng nói. Shinichi cười mỉm, nhìn Heiji đầy thương cảm
- Ku... Kudo...- Heiji ngạc nhiên. Anh chợt giật mình, nhìn sang Kazuha và nói
- Cô cũng đừng có ăn quả dưa bở nhé, cho dù trái đất này hết sạch phụ nữ thì tôi cũng không thèm rước cô về
- Vậy sao? Sau này cậu mà ế thì đừng có đến cầu xin tớ nhé
- Lúc tôi đến cầu xin tớ thì cậu cũng chống ề rồi, mà chẳng đến lượt cậu đâu
- Cậu... Cậu quá đáng lắm! Đồ đáng ghét!
- Sao tự dưng chửi tớ, tớ làm gì đâu, đồ đa sự!
- Ồ, tớ nhiều chuyện đó! Còn hơn cậu nhá!
- Cậu tưởng cậu hơn tớ à? Mơ đi!
- \$\$\$&\$&@&&€£¥¥
- &&\$@&&@>£¥££¥¥

Hai người đứng cãi nhau ngon lành trước ánh mắt ngạc nhiên của cả lớp và cái lắc đầu chán nản của ba người bị lơ đẹp. Aoko thì thầm

- Kudo, Kaito, cứ ăn đi, kệ hai người đó!
- Để dành cho Ran và Hakuba nữa, còn lại ăn hết nhé- Shinichi nháy mắt
- Ok- Kaito và Aoko hưởng ứng
- Mà này, Hakuba đi gặp Ran à?- Kaito hỏi nhỏ để Aoko không nghe thấy
- Ủ- Shinichi thản nhiên gật đầu
- Cậu không lo sao? Lỡ...- Kaito nhúm mày
- Không có chuyện gì đâu, chắc chắn- Shinichi khẳng định- Tớ tin tưởng Ran và Hakuba
- Ủm...

Kaito thở dài một cách nặng nhọc. Aoko ngược lên, nhìn thấy biểu hiện của anh bèn hỏi han

- Kaito, cậu sao vậy? Một ở đâu à?
- Không sao không sao- Kaito nhe răng cười
- Ồ, tình cảm quá cơ, hai người làm tôi thấy ghen tị đấy- Shinichi giả vờ kêu lên. Aoko thì đỏ mặt, còn Kaito lườm cậu bạn cháy mặt
- Kudo Shinichi! Cậu được lắm, dám bán đứng bạn bè hả?
- Đâu có đâu
- Vậy sao?
- Hahahahaha
- Kudo!!!

Tiếng cười vui vẻ và tiếng cãi cọ hoà vào nhau, làm cho không khí lớp 10-B trở nên ồn ào hơn hẳn

Còn lúc này, trên sân thượng

- Cậu gặp tớ có chuyện gì không Hakuba?- Ran nghiêng đầu hỏi

- Cậu... Có thật là cậu và Kudo là bạn thân từ thuở nhỏ?- Hakuba nặng nhọc hỏi

- Ủ, Hattori chưa nói cho cậu à? Thật tình... Tớ đã nhờ cậu ấy rồi mà...- Ran nhíu mày lăm lăm. Ở dưới lớp 10-B, Heiji hất xì một cái rõ to

Hakuba khẽ cười chua chát. Anh đút tay vào túi quần, nhìn lên bầu trời và nói vu vơ

- Cậu không nhớ tớ à... Cherry...

- Hả?- Ran ngạc nhiên nhìn anh

- Cậu là người không giữ lời hứa đó Cherry...- Hakuba vẫn tự nói một mình. Ran không hiểu cậu đang nói gì, nhưng cô biết không nên ngắt lời anh lúc này

- Tớ đã làm đúng lời hẹn ước giữa chúng ta... Tại sao... Tại sao cậu lại làm thế với tớ..

Ran vẫn im lặng. Cô chờ cho Hakuba không nói thêm gì, rồi khẽ đáp

- Hakuba, tớ xin lỗi... Nhưng tớ không phải là mối tình đầu của cậu đâu...

Hakuba nhìn cô gái trước mặt mình một cách ngạc nhiên. Ran tiếp tục

- Shinichi đã nói hết cho tớ nghe rồi, cậu ấy biết cậu nhằm tưởng tớ là mối tình đầu của cậu, nhưng bọn tớ đã quyết định sẽ không nói gì cho đến khi cậu hỏi... Shinichi không muốn cậu buồn, và tớ cũng vậy...

- Hai cậu... Thật tốt...- Hakuba cười nhẹ tênh. Anh nói với Ran

- Cảm ơn cậu, cảm ơn Kudo! Hai cậu đã giúp tớ có thêm động lực để có thể tiếp tục vững tin vào việc tìm kiếm mối tình đầu của mình

- Cố lên! Bọn tớ tin cậu sẽ làm được mà- Ran cười khích lệ

- Ủ, nhất chí- Hakuba cười tươi

Đằng sau tấm tôn trên sân thượng, một cô gái với mái tóc nâu đỏ và đôi mắt xanh lục long lanh đang mỉm cười. Cô khẽ thì thầm

- Cảm ơn Ran nhé...

Hakuba và Ran cùng xuống lớp. Kazuha vẫy vẫy khi thấy bóng hai người

- Ran, Hakuba, nhanh lên!

- Hai cậu lâu quá đấy!- Kaito cười

- Hihi, còn đồ ăn không vậy?- Ran cười tinh nghịch

Shinichi cóc đầu Ran

- Con gái mà ham ăn!

- Kệ tớ- Ran nhăn nhó. Shinichi đâu ngờ câu nói của mình động đến cả Kazuha và Aoko

- Con gái ham ăn có vấn đề gì không?- Kazuha cười đầy ma mị

- Béo có sao không hả bạn Kudo đẹp trai?- Aoko khoanh tay liếc Shinichi

Ran nhếch miệng cười đầy nham hiểm. Shinichi tái mặt, nhìn ba cô gái trước mặt mình mà nuốt nước bọt

- Hơ hơ... Tớ xin lỗi

- Haizzz, khổ thân Shinichi- Kaito lắc đầu thở dài thườn thượt

- Động vào mấy bà chán này ghê chết đi được- Hakuba góp chuyện

- Chuẩn chuẩn- Heiji gật đầu như bồ củi hưởng ứng

Về phần Shinichi, anh bị tụi con gái cù cho cười chết thôi, chảy nước mắt nước mũi ròng ròng. Anh nhìn sang đám bạn cầu cứu, nhưng Heiji ngó lơ chỗ khác, Hakuba và Kaito huyết sáo vẻ không quan tâm làm Shinichi tức điên người

“Tại sao mình lại đi làm bạn với lũ bỏ bạn này nhỉ?”

7. Chương 7: Người Bạn Mới

Ran và Shinichi đến trường vẫn như mọi khi, nhưng hôm nay có vẻ như lớp 10-B xôn xao hẳn lên. Nhắc thấy bóng của Ran và Shinichi, đám bạn cùng lớp lập tức kéo hai người vào. Cậu bạn đầu của nói

- Kudo, Mori, hai người biết tin gì chưa?

- Sao vậy?- Shinichi hỏi

- Hôm nay lớp mình có bạn mới đấy. Nghe nói là du học sinh từ Anh về

- Thế hả?- Ran đặt cặp xuống bàn. Cô bạn đeo kính cười

- Hai người cẩn thận không bị cướp ngôi nhất bảng đấy! Du học sinh của Anh chắc giỏi lắm!

- Ừm- Ran mỉm cười đáp

Vừa lúc đó, Kazuha, Aoko, Kaito, Heiji và Hakuba vào lớp. Tất cả lại nhao nhao lên

- Lớp mình có bạn mới đấy!

- Ừ, nghe nói là du học sinh từ Anh!

- Vậy sao?- Kaito cười- Chắc giỏi lắm nhỉ!

Aoko cũng góp chuyện

- Không biết là con trai hay con gái ta?

- Hi vọng là con gái- Kazuha nói- Vì lớp mình con gái thiếu một người

Khi cả lớp còn đang bàn tán rôm rả về chủ đề người bạn mới, thì thầy Makoto với tập sách dày cộp trên tay. Gõ thước để ổn định trật tự, thầy nói

- Cả lớp mau trật tự! Hôm nay lớp mình có bạn mới, chắc các em biết hết rồi hả?

- Vâng

- Tốt rồi, vậy thì thầy xin giới thiệu bạn Miyano Shiho, du học sinh từ Anh quốc!

Cả lớp nhìn ra cửa. Một cô gái xinh đẹp tuyệt vời, với mái tóc nâu đỏ ngắn ngang vai mềm mượt, đôi mắt xanh lục lấp lánh trong veo, cùng nụ cười nhẹ đầy băng giá. Đám con trai trầm trồ

- Woah, xinh dữ vậy!

- Lớp mình giờ là bộ tứ hot girl rồi!

- Xinh quá ta!

Ran, Kazuha và Aoko cười

- Cô bạn mới đẹp ghê nhỉ!

- Ừ, cô ấy đẹp thật đấy!

Heiji nhìn Shinichi và Kaito nói

- Cô gái này xinh đấy chứ!

- Ồ, phải- Shinichi gật đầu

- Tớ thấy cô ấy xinh đẹp tuyệt vời luôn, Hakuba nhỉ?

Kaito quay xuống hỏi. Nhưng Hakuba đang đứng hình khi nhìn thấy Shiho. Hình ảnh của Cherry trong đầu anh đang ùa về, hình ảnh cô bé con với mái tóc nâu đen và đôi mắt xanh lục, cùng cảm giác hồi hộp, tim đập thình thịch khi thấy cô ấy hiện hữu trong anh rất rõ

“Chẳng lẽ, cô ấy...”

- Xin chào các bạn, tôi là Miyano Shiho, rất mong được các bạn chỉ dẫn thêm! Cảm ơn!

Thầy Makoto gật đầu hài lòng

- Vậy được rồi... Em Miyano Shiho, em sẽ ngồi cạnh em Hakuba Saguru nhé! Còn lại, cả lớp lấy sách vở ra học!

Shiho đi xuống dãy bàn cuối, nơi nhóm bạn của chúng ta đang ngồi. Cô ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Hakuba, quay sang mỉm cười làm quen

- Chào cậu, Hakuba Saguru! Tớ là Miyano Shiho, rất vui được làm quen!

Hakuba ngẩn người một lát. Rồi anh cũng cười đáp lại

- Chào Shiho, tớ là Hakuba Saguru! Cậu có thể gọi tớ là Saguru!

- Tớ vốn hay gọi cậu như vậy mà- Shiho nói

- Sao cơ?

- À... không có gì

Sáu người còn lại quay xuống làm quen với cô bạn mới. Aoko cười tươi

- Helu Shiho! Tớ là Nakamori Aoko, còn đây là Mori Ran, Toyama Kazuha, Kudo Shinichi, Kuroba Kaito, Hattori Heiji, rất vui được gặp cậu!

- Hân hạnh được làm quen!

- Hi!

- Rất vui được biết cậu!

- Tụi mình làm bạn nhé?

Ran, Shinichi, Kazuha, Heiji và Kaito theo lời giới thiệu của Aoko mà chào Shiho. Cô mỉm cười vui vẻ đáp lại

- Cảm ơn các cậu! Tớ là Miyano Shiho, cứ gọi tớ là Shiho hoặc Sherry cho thân mật!

- Ok!

“She... Sherry...”

Kaito đề xuất

- Để chào mừng Sherry, tụi mình nên tổ chức ăn uống một bữa nhỉ?

- Nhất chí!- Aoko, Kazuha, Ran, Heiji, Hakuba và tất nhiên là Shiho hưởng ứng. Còn Shinichi nói

- Điểm tụ tập là nhà hàng Colombo nhá!

- Ok! Sau giờ học luôn nha- Ran bổ sung

5 tiết học nhanh chóng trôi qua. Khi chuông reo báo hiệu giờ về, học sinh ùa ra khỏi lớp như lũ cuốn. Tám nhân vật chính cũng chìm đắm trong đám đông ấy. Đến khi ra khỏi sân trường, thì mới thấy học sinh dần ra được. Heiji thở phào

- Phù! Cuối cùng cũng thoát! Giờ đi luôn chứ nhỉ?

- Tất nhiên rồi

Cả bọn cùng kéo nhau đến nhà hàng Colombo. Trên đường đi, bốn cô gái trẻ lôi kéo sự chú ý cực kì đông đảo vì vẻ ngoài xinh đẹp của mình. Bốn chàng trai cũng tương tự với vẻ đẹp trai hút hồn phái nữ. Quán ăn Colombo đông lên một phần là nhờ nhóm bạn này

Ran háo hức chỉ bàn cạnh cửa sổ nhìn ra phố trên tầng hai

- Các cậu ơi, ngồi kia đi! Chỗ đấy view đẹp lắm!

- Ủi công nhận, view rất đẹp- Shiho mỉm cười ngồi xuống cạnh Ran

- Oa, chỗ này lãng mạn thiệt nha!- Aoko xuýt xoa. Ba cô nàng còn lại gật đầu hưởng ứng

- E hèm

Kazuha cùng các bạn quay ra nơi có tiếng đờng hắng. Heiji khoanh tay nói

- Nào, mấy quý bà... à quên, quý cô ăn gì ạ?

Anh đang nói dở thì nhận được những cái lườm cháy mặt của phe tóc dài. Kaito bật cười, vỗ vai Heiji

- Cậu không có khiếu tán gái đâu Hattori à!

- Đâu cần, tớ được mệnh danh là cao thủ sát gái đấy nhé!

- Thay vì đứng đó cãi nhau như hai tên khùng thì các cậu ngồi xuống đi- Shinichi ấn Kaito, còn Hakuba thì đẩy Heiji ngồi xuống ghế. Hai chàng trai hơi nhăn mặt, nhưng rồi không thể nhăn được nữa khi nhìn cảnh tượng trước mặt

Đám nam phục vụ của quán đang tranh nhau để được ghi món ăn cho hội con gái. Đám nữ phục vụ thì dù cho tình yêu với hội con trai có lớn lao thế nào cũng không thể xông vào đám đông được. Ran và Shiho bật cười trước khung cảnh đó, còn Aoko thì ngây thơ hỏi

- Ủa? Các anh sao vậy?

Giọng nói hết sức dễ thương và khuôn mặt đáng yêu không thể tả nổi của Aoko khiến cho đám nhân viên nam gần như phát cuồng. Kazuha khúc khích cười, nhắc nhở

- Này Aoko, cậu còn như vậy nữa chắc quán này đóng cửa mất!

- Còn nữa, nếu không muốn ở nhà hàng này xuất hiện cảnh đầu rơi máu chảy thì tớ nghĩ cậu nên thôi bộ mặt trẻ con đó đi- Shiho cười bí ẩn nhìn sang Kaito đang hừng hực lửa hận

Ran vợ vội quynh menu, nhanh nhẹn gọi món để dẹp loạn. Nhờ sự tháo vát của Ran cùng màn dẹp loạn đầy ấn tượng của Shinichi, bàn 8 người cạnh cửa sổ đã được trả lại sự yên bình

- Phù

Cả tám thở phào nhẹ nhõm. Hakuba nhìn sang Shiho, ái ngại

- Xin lỗi Sherry nhé, không ngờ đi ăn lại để xảy ra chuyện này

- Không sao không sao- Shiho mỉm cười dịu dàng- Tớ thấy đâu phải tại bọn mình đâu, nhỉ?

- Ủm, đúng đấy- Ran gật đầu

Heiji uống một ngụm nước và nói

- Tớ thấy Shiho có vẻ thích chơi với Ran nhỉ?

- Hihi! Tớ đang chịu ơn Ran một việc rất quan trọng, và tớ thấy Ran rất hợp với tớ- Shiho trả lời. Cô quay sang Ran và cười tươi

- Ran nhỉ?

- O... Ủ...

Kaito nhìn xung quanh và bình luận

- Mà lần sau tụi mình đi đâu ăn xa xa cho sang, chứ ở đây xô bồ quá
- Thôi nào Kaito- Aoko nhú mày
- Thì sao chứ? Tớ không thích ăn ở đây nữa
- Thật à?- Shinichi liếc cậu bạn- Vậy mà chẳng hiểu ai đó đi Ý về là ngay lập tức lôi tớ đến đây nhỉ?
- À... thì... thì lúc đó... lúc đó tớ tự dưng muốn ăn thử cái quán này... nên...

Kaito chữa ngượng. Anh gãi đầu gãi tai, xoay ngang xoay ngược giải thích. Hakuba chống cằm

- Kuroba, cậu không cần phải giả bộ đâu!
- Đúng đấy, cậu khó chịu chuyện gì bọn tớ biết hết mà!- Kazuha mỉm cười nguy hiểm

Shinichi, Ran, Shiho, Heiji cũng gật gật đầu. Kaito đỏ ửng mặt như trái cà chua, còn Aoko ngây thơ hỏi

- Cậu ấy khó chịu chuyện gì cơ?
- Rồi cậu sẽ biết thôi- Kazuha xoa đầu cô bạn- Khi nào cậu lớn
- Hả???
- Hahahahaha

Cả nhóm bật cười vui vẻ, trừ Kaito đang đỏ lựng mặt mũi, còn Aoko thì tức giận dè dè. Shinichi và Ran nháy mắt với nhau, nhìn cả nhóm vui vẻ và hoà đồng thế này, mới đúng là điều mà hai người mong muốn. Quan trọng hơn cả, là Shiho đã trở nên thân thiết hơn sau buổi đi ăn ngày hôm nay

Ran mãi suy nghĩ, không để ý cô bạn Shiho đang lay mình

- Ran, Ran!
- Ủa? Sao vậy Shiho?
- Cậu mệt à? Trông cậu cứ ngẩn ngơ thế nào ấy

Shiho lo lắng hỏi. Kazuha và Aoko cũng nhìn sang đây quan tâm. Ran chưa kịp nói gì thì Shinichi lên tiếng

- Yên tâm, cô ấy không ốm được đâu
- Tại sao?- Kazuha hỏi
- Vì người ngốc nghếch không bao giờ ốm cả

‘Bốp’

Shinichi đã lập tức hối hận sau câu nói của mình. Ran tức giận cốc đầu cậu thật đau, gằn giọng

- Shinichi!!!!
- Haha... Ran bình tĩnh...- Shinichi run run nói
- Cậu dám nói tớ vậy hả? Cái tên đáng ghét này!
- Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi mà!!!!

Tiếng hét thất thanh của Shinichi hoà cùng tiếng cười trêu chọc của đám bạn làm cho không khí nhà hàng trở nên vui nhộn hơn. Có lẽ, đây sẽ là một trong những kỉ niệm đáng nhớ mà tất cả sẽ không thể nào quên được, những giây phút vui vẻ như thế này....

8. Chương 8: Rắc Rối Bắt Đầu

‘Reng’

- Alo

Một giọng nói choe choé cất lên. Sau khi nghe đầu dây bên kia nói gì đó, người đó đứng bật dậy, đập bàn thật mạnh và hất đổ ly cocktail Darkness trên bàn

- Em nói sao? Con nhỏ đó là ai mà dám to gan... Được rồi, chị sẽ đáp máy bay về Nhật ngay!

Người đó cúp máy, rồi ném vỡ luôn chiếc điện thoại Nokia Lumia 730 đời mới xuống sàn vỡ tan nát. Giọng nói choe choé lại cất lên

- Tao sẽ không để yên cho mày đâu...!

Một tháng sau

Shiho đã thực sự hoà nhập với không chỉ nhóm bạn mới quen, mà còn với lớp, với trường. Cô đã thể hiện khả năng học siêu đỉnh cao của mình, làm người khác khâm phục và ngưỡng mộ. Nhóm tám người cuối lớp 10-B giờ được gọi là hội “Thiên tài xó lớp”, bởi không những toàn trai xinh gái đẹp, mà còn là những người học giỏi nhất khối, giỏi cả về văn hoá lẫn thể thao, nghệ thuật, các môn ngoại khoá...

Và ngày hôm nay, như mọi buổi sáng khác, từng cô gái trong nhóm sẽ mang đồ ăn sáng đến cho tất cả. Các đồng nam nhi dù không làm đồ ăn nhưng là người đóng góp tài chính để mua đồ về để các thiếu nữ đảm đang chế biến. Ngày hôm nay đến phiên của Ran, nhưng khi cô đến mới chỉ thấy lác đác có vài người trong lớp, và cô nàng Shiho đang ngồi cuối lớp. Thấy bóng Ran, Shiho vẫy tay

- Chúc buổi sáng tốt lành, Ran!

- Cậu cũng thế Sherry- Ran cười tươi. Cô lấy đồ ăn ra đưa cho Shiho, và cả hai cùng ăn vui vẻ. Bỗng Ran hỏi

- Sherry này, tớ có điều thắc mắc, không hiểu cậu có tiện trả lời không...?

- Chuyện gì tớ cũng sẽ nói với cậu, nếu như tớ có thể tiết lộ

- Cậu đã từng nói cậu chịu ơn tớ một chuyện quan trọng mà, đúng không? Đó là chuyện gì vậy?

Ran nghiêng đầu hỏi. Shiho ngạc nhiên, nhưng rồi cô bỗng mỉm cười bí ẩn và nói

- Ran thông minh và có tài suy luận mà! Cậu hãy thử đoán xem nào?

- Tớ...

- Ran, Shiho! Hai cậu đến sớm vậy?

Kazuha cùng Aoko vui vẻ bước vào lớp, vẫy chào. Shiho và Ran hớn hở đáp lại, và bốn cô nàng lại tíu tít như mọi ngày, vừa ăn vừa tám

- Mấy cậu ăn lễ mà không rửa nhé! Tội này xử sao đây?

Một giọng nói lạnh lùng cất lên đằng sau lưng Ran và Shiho. Cùng lúc đó, bốn bàn tay giữ chặt lấy bốn tay phải đang cầm đũa của các cô gái. Aoko thở dài

- Kaito, Kudo, Hattori, Hakuba! Sao các cậu cứ phải làm vậy nhỉ?

- Hừ, không như thế thì các cậu ăn hết đồ ăn của bọn tớ à- Kaito khịt mũi. Anh quay sang Ran, chìa tay và hỏi

- Ran, bento của bọn tớ đâu rồi?

- À đây đây- Ran lấy trong ngăn bàn ra một chiếc khăn vải bọc bốn hộp cơm bento

- Tớ có đề tên từng người rồi đấy, các cậu tự lấy ăn nhé

- Cảm ơn Ran

Cả nhóm dùng bữa sáng trong vui vẻ. Nhưng khi vừa ăn xong, Ran đã bị cô bạn đeo kính cùng lớp túm lấy vai và lay

- Ran, Ran, nguy rồi!

- Có chuyện gì vậy?- không chỉ Ran, mà những người còn lại cũng lo lắng hỏi

Cô bạn đeo kính kể

- Các cậu còn nhớ bà chị Hatsune Miku hồi đầu năm qua sinh sự với lớp mình không?

- À có- Kazuha gật đầu- Cái bà mà hôm đấy bị tụi mình làm bẽ mặt ấy hả

- Ủ- cô bạn nói- Hình như gia đình Hatsune có 3 cô con gái, và chị ta là con thứ hai. Chị ta còn có một người em gái kém mình 1 tuổi, tức là bằng tuổi bọn mình, và một người chị song sinh bằng tuổi, còn có thêm một người em họ bằng tuổi bọn mình nữa. Mấy người đó đang ở bên nước ngoài, nhưng hôm nay sẽ về đến Nhật Bản đấy!

Cả lớp 10-B lo lắng nhìn bốn hot girl. Shiho hỏi

- Thế thì có gì nguy chứ?

- Quá nguy là đằng khác- cô bạn có hai bím tóc kể- Bốn người đó vốn thích mấy hot boy lớp mình, nhất là bà chị Miku và cô em gái Miko đó còn sinh hoạt chung câu lạc bộ suy luận và ảo thuật với Kudo và Kuroba hồi cấp hai. Mà hai người đó tham gia câu lạc bộ chỉ vì hai cậu ấy thôi đó

- Và Ran, Kazuha, Aoko cũng chọc tức Miku hôm đầu năm. Rồi Kazuha và Hattori hay cãi cộ nhưng rất thân thiết, Hakuba và Shiho lại chung sở thích với nhau, và khá là hợp nhau nữa... Nhiều khả năng lần tái hợp này của bọn họ là để đìem các cậu xuống đấy các công chúa à!- cậu bạn đầu của nghiêm nghị

Heiji nghe vậy, bèn nói

- Yên tâm đi, họ không thể làm gì được các cậu đâu!

- Phải đấy, có bọn tớ sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ các cậu- Hakuba trấn an

Nhưng Shinichi khẽ thì thầm với hai chàng

- Tớ nghĩ bọn họ sẽ không bỏ qua chuyện này đâu... Nhìn đi...

- Hả?- Hakuba đưa tầm mắt về nơi bốn cô gái

Tưởng rằng các cô gái của chúng ta sẽ tỏ ra lo lắng, sợ hãi... Nhưng không, trái lại, họ còn thích thú với chuyện này

- Hmm, một nhóm bốn nữ thích đối đầu với tụi mình à? Thú vị đấy- Shiho cười nửa miệng

- Đúng thế- Kazuha nhếch môi- Xem họ có tài cán gì nào

Ran và Aoko cũng nhìn nhau cười nguy hiểm. Còn xung quanh, bạn học của bốn người rùng mình, lạnh hết sống lưng

- Hơ hơ hơ...- Kaito nhìn cả lớp gần như đông cứng trước lời nói của mấy cô bạn

- Đến bó tay- Heiji lắc đầu bất lực

9. Chương 9: Ai Mới Là Nữ Hoàng?

Sáng hôm sau

Cả lớp 10-B tiếp tục nhốn nháo từ hôm qua về vụ ba nữ hoàng scandal của trường quay trở lại. Ai ai cũng tỏ ra khó chịu, vì dù là năm đầu nhưng không ai ưa ba bà chị này

- Tiết học này của chúng ta đến đây là kết thúc! Mong các em cảm thấy bài học này thú vị. Cô mong những giờ học sau, các em hãy tiếp tục phát huy, sôi nổi đóng góp ý kiến xây dựng bài nhé! Cảm ơn cả lớp!

Cô giáo giảng Văn trẻ tuổi Suzuki Sonoko tươi cười bước ra khỏi lớp. Đợi cô giáo đi rồi, cả lớp dồn về bốn bàn cuối, nơi mà các nhân vật chính của chúng ta tập trung

- Ran, Kazuha, Aoko, Shiho, mấy cậu không lo lắng gì à?- cô bạn đeo kính hỏi
- Không, tớ thấy bình thường- Shiho nhún vai, lấy sách vở ra đặt lên mặt bàn
- Mấy bà đó đánh đá lăm đấy, liệu mà cẩn thận nha các cô- cậu bạn đầu cua nhắc

Ran nghiêng đầu, mỉm cười

- Cậu nghĩ bọn tớ có nên sợ những kẻ không biết điều?
- À không...

Cậu bạn vừa dứt lời, ngoài cửa lớp đã vang lên giọng nói choe choe

- Mau gọi mấy con nhỏ Mori Ran, Toyama Kazuha, Nakamori Aoko và Miyano Shiho ra đây!
- Nhanh lên lũ rùa bò!

Hatsune Miku và Miko hách dịch ra lệnh. Nhưng cả lớp không ai có vẻ gì là quan tâm cả, do nhóm Ran đã dẫn trước. Mấy nữ hoàng scandal có vẻ khá tức, nhưng vẫn cố gắng lịch-sự-trong-mức-có-thể

- Mấy con nhỏ đó đâu?
- Chúng tôi đây, các chị gọi có chuyện gì không?

Aoko lên tiếng. Cô hất nhẹ mái tóc đen nhánh bồng bềnh ra phía sau, đôi môi anh đào nhếch lên quyến rũ làm lũ con trai đứng sau đám con gái do mấy bà chị đó cầm đầu ồ lên thích thú. Miki lập tức quay lại lườm, lũ con trai im lặng ngay

- Nếu không có chuyện gì thì các chị về đi, chúng tôi còn phải học- Ran khó chịu
- Chúng tôi muốn thách đấu với các cô- Mika nói
- Thách đấu?- Ran, Kazuha, Aoko và Shiho đồng thanh

Miko cười nửa miệng

- Phải, thách đấu! Trường ta sắp tới sẽ có cuộc thi Miss Teitan- lựa chọn hoa khôi cho trường. Nhưng điều đặc biệt là cuộc thi này chỉ được thi đấu theo nhóm. Nhóm thắng cuộc sẽ được tôn vinh bằng bốn danh hiệu: Thánh nữ, Thiên nữ, Ngọc nữ và Băng nữ

- Các cô và chúng tôi sẽ lập thành hai nhóm, nhóm nào thắng cuộc thì sẽ thắng phần đầu của trò thách đấu

Miku tiếp lời. Kazuha hỏi lại

- Phần đầu?
- Đúng, có 3 phần. Chiến thắng cuộc thi Miss Teitan mới chỉ thắng phần đầu thôi! Còn hai phần nữa chúng tôi sẽ nói sau
- Mục đích của các cô là gì?- Shiho lạnh lùng

Miki nhếch miệng

- Thử xem ai mới là người xứng đáng ở bên cạnh các anh ấy!
- Nói rồi, cả bốn người kia nháy mắt với bọn Shinichi, làm mấy chàng trai rùng mình. Heiji khề nhăn mặt
- Hic, mấy bà này to đầu rồi mà còn ham hố thi thố!
 - Hừ, rảnh!- Hakuba thốt ra qua kẽ răng đúng hai từ

Aoko cười nhẹ

- Quả nhiên là vậy... Được rồi, tôi đồng ý!

- Tất nhiên là tham gia rồi- Shiho khẽ nói

- Tôi à... Ok luôn- Ran đồng ý

Kazuha nhìn ba người bạn của mình. Cô vội nói

- Tôi cần chút thời gian

Sau đó, cô thì thầm với ba người bạn

- Ran, Aoko, Shiho! Ba cậu sao lại đồng ý?

- Tớ và Shinichi là bạn từ nhỏ mà, tất nhiên là phải đồng ý rồi- Ran nhún vai

- Đối với tớ, Saguru là một người rất đặc biệt, nên tớ không thể từ chối- Shiho cười mỉm

- Còn tớ không thể giương mắt nhìn cậu bạn thân của mình bị quẩn lấy bởi con nhỏ Miko đáng ghét đó được- Aoko nói

Kazuha lặng người nhìn ba cô bạn của mình. Cô cười, nói một mình

- Các cậu đều có lý do để tham gia cả... Trừ tớ...

- Sao vậy? Cậu và Heiji thân nhau lắm mà?

- Các cậu không thấy bọn tớ suốt ngày cãi nhau hả? Tớ nghĩ tớ không có lý do gì để tham gia

Kazuha buồn buồn nói. Aoko thở dài, Ran lo lắng nhìn quanh. Cả lớp, và bốn chàng trai, nhất là Heiji sốt ruột nhìn bốn cô gái bàn luận. Bỗng Shiho nắm chặt lấy vai Kazuha, lay lay

- Kazuha! Cậu tỉnh lại cho tớ! Cậu có biết là cậu có thừa lý do để tham gia không? Trước hết là vì lớp, tiếp theo là vì tình bạn của cậu với Heiji, và danh dự của cậu... Mọi thứ. Hãy nghe tớ, tham gia cùng tụi tớ đi, có gì cứ tâm sự với tớ hoặc Aoko, Ran! Bọn tớ luôn ở bên cậu mà!

Kazuha ngược nhìn Shiho, Ran và Aoko. Ba cô bạn mỉm cười khích lệ. Kazuha khẽ gật đầu

- Thôi được rồi, tớ tham gia!

- Tuyệt vời!

Ran reo lên. Cả bốn ôm chầm lấy nhau, cười vui vẻ. Heiji thở phào nhẹ nhõm, anh nghĩ thầm

“Cám ơn nhé, Kazuha!”

Mika lớn giọng

- Ôm ấp đủ rồi! Giờ mấy cô hãy nghe rõ đây: chung cuộc, đội nào dành được điểm cao hơn sẽ chiến thắng!

- Rồi rồi- Kazuha khinh khỉnh nói- Mấy chị biến đi cho tôi nhờ

- Mà... cô... Nhớ đấy!

Miki tức giận. Cô ta cùng Miku, Miko và Mika ngúng nguẩy bỏ đi. Aoko lè lưỡi lêu lêu sau lưng đám con gái mai trê do bốn bà chị kia cầm đầu, bật cười khúc khích

Shinichi nhắc nhở

- Này, mấy cậu cẩn thận đấy! Con nhỏ Mika còn dễ ứng phó, chứ ba người còn lại, nhất là bà chị Miki, cáo già lắm đấy!

- Tụi tớ biết mà- Ran cười- Nhìn cách ứng xử của mấy người đó là biết rồi

Aoko thở hắt ra

- Mà không ngờ các cậu lại được mấy bà chằn hung dữ đó hâm mộ! Thật chẳng ra sao cả!

- Có ai muốn đâu- Kaito nhún vai- Chẳng qua là tụi này quá đẹp trai, vậy thôi

- Thật hả? Cậu mà đẹp trai tớ đi bằng mũi- Aoko bĩu môi

- Nói có sách mách có chứng- Kaito nói. Anh quay sang hỏi cô nàng lớp trưởng
- Chito! Cậu thấy tớ đẹp trai không?
- Kuroba ấy hả? Tất nhiên là có rồi- cô nàng Chito mỉm cười. Kaito vênh mặt lên với Aoko, còn cô mỉm máo nhìn lớp trưởng
- Chito ơi là Chito!
- Hahaha

Kazuha, Heiji và Shiho không nhịn được bật cười sảng khoái. Ran, Shinichi và Hakuba bấm bụng cố nén cười. Cả lớp thì mỗi người một biểu cảm, bó tay nhìn cặp đôi oan gia, động tí là vỡ mồm. Tình hình sẽ còn kéo dài trong căng thẳng nếu thầy Makoto không vào lớp

‘Rầm’

- Các em trật tự!

Thầy gõ một tiếng thước đầy uy quyền xuống mặt bàn. Đám học sinh vội vàng phi về chỗ của mình với tốc độ ánh sáng. Mỉm cười hài lòng nhìn đám trò, Makoto bắt đầu phổ biến

- Trường ta sắp tới sẽ tổ chức cuộc thi Miss Teitan- tìm kiếm hoa khôi của trường. Đối tượng tham gia là tất cả các nữ sinh trong trường, từ lớp 10 đến lớp 12, 4 học sinh một đội. Sẽ có 3 vòng thi tất cả: vòng đầu tiên là phần thi trang phục, bao gồm trang phục truyền thống và trang phục dạ hội. Phần thi thứ hai là phần thi tài năng, mỗi đội sẽ biểu diễn hai tiết mục, một tiết mục tự chọn và một tiết mục bốc thăm, theo chủ đề “Tình yêu cao quý”. Phần thi cuối cùng là phần thi ứng xử, mỗi một thành viên trong đội sẽ bốc thăm một câu hỏi do ban giám khảo đề ra để trả lời. Có 4 vị giám khảo, thang điểm cho mỗi phần thi là 40

Đám học sinh bắt đầu rì rầm bàn tán về cuộc thi. Ran, Kazuha, Aoko và Shiho mỉm cười kín đáo, lớp 10-B đã được thông báo từ trước rồi. Thầy Makoto tiếp tục

- Lớp mình có bạn nữ nào muốn tham gia thì thầy sẽ phát tờ đăng kí! Thầy mong các học sinh nữ lớp mình tham gia càng đông càng tốt, để các em có cơ hội cọ xát, tích lũy kinh nghiệm khi đứng trước đám đông!
- Thưa thầy, chúng em tham gia ạ!

Kazuha giơ tay. Makoto nói

- Em Toyama tham gia hả? Nhưng cuộc thi này phải tham gia theo nhóm đấy
- Vâng, em có nhóm rồi ạ- Kazuha cười- Ran, Aoko và Shiho sẽ cùng tham gia với em
- Em Mori, em Miyano, em Nakamori, các em đồng ý chứ?
- Có ạ
- Tốt lắm, mời em Toyama lên nhận giấy về cho cả đội

Thầy Makoto đưa tờ giấy đăng kí cho Kazuha. Cô mỉm cười tươi nhận lấy và đem về bàn. Kazuha hỏi

- Vậy các cậu định đặt tên cho nhóm bọn mình là gì?
- Black Rose- Shiho cười nhẹ- Mang ý nghĩa là dù xinh đẹp, dịu dàng nhưng vẫn vô cùng nguy hiểm
- Được đấy- Ran và Aoko đồng tình

Hakuba góp ý

- Các cậu có thấy nó u ám quá không?
- Đâu, trái lại tớ thấy cái tên quyền rũ đấy chứ- Kazuha cười. Cô nắn nót ghi tên nhóm: Black Rose

Sau khi điền đầy đủ thông tin, Kazuha nộp lại tờ giấy cho thầy Makoto. Điều đó thể hiện rằng các cô gái chính thức tham gia cuộc thi Miss Teitan

- Hmm, thử xem ai mới xứng đáng làm nữ hoàng nào?

Ánh giăng chiều nhẹ nhàng đáp xuống tấm phong căng ra trong hội trường

CUỘC THI MISS TEITAN LẦN THỨ 7

10. Chương 10: Nhận Ra

Buổi sáng sớm, gió mát thổi nhẹ nhàng, mơn man qua từng sợi tóc nâu đỏ mềm mại của Shiho. Đôi mắt xanh lục trong veo hấp háy, đôi môi anh đào nở nụ cười vui vẻ hiếm hoi, Shiho đẹp tựa bức tranh mà tạo hoá đã vẽ nên. Nét đẹp sắc sảo, lạnh lùng, băng giá mà không cứng nhắc, cô long lanh như viên kim cương được mài giũa, toả ra ánh sáng đẹp mê hồn. Cô thả hồn vào ngọn gió mát lạnh, để cho dòng suy nghĩ trôi về những nơi xa xôi. Nhưng cô không hề biết rằng, đằng sau tấm tôn trên sân thượng, một chàng trai đang đứng đó...

Mái tóc nâu vàng mềm mại, khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú, đôi mắt đỏ diễm đam cùng nụ cười dịu dàng, chính là Hakuba Saguru. Anh đã nấp ở đây, theo dõi từng cử chỉ của Shiho, từ nụ cười, ánh mắt đến hành động của cô. Đúng vậy, như anh nghĩ, cô chính là Cherry, người con gái mà anh vẫn mong đợi bấy lâu

Nhưng anh còn phải xác nhận chuyện đó, bằng một cách...

‘Ting’

Tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn của Shiho vang lên. Cô lấy chiếc điện thoại từ trong cặp sách. Khi đọc dòng tin nhắn từ một số lạ, khuôn mặt cô gần như đông cứng lại

“Miyano Shiho, cô hãy làm theo chỉ dẫn sau, nếu không Hakuba Saguru, người con trai cô yêu mến sẽ không sống được đâu. Nếu muốn cứu cậu ta, cô hãy đến nơi gặp cậu ta lần cuối cùng trước khi cậu ta sang Mỹ”

Ruột gan Shiho nóng như lửa đốt, cô hốt hoảng, định bấm số máy gọi cho Ran, nhưng ngay lập tức, điện thoại của cô lại rung lên

“Nếu cô gọi điện cầu cứu Mori Ran hay bất kì ai, cô và tên Hakuba sẽ nhận kết cục không tốt đẹp gì đâu”

Shiho ngạc nhiên. Tại sao hắn lại biết cô định gọi cho Mori Ran? Chẳng nhẽ hắn đang theo dõi cô sao?

Shiho nhìn xung quanh. Không có ai, không một tiếng động. Sự bình yên giả dối này càng làm cho cô nghi ngờ hơn. Shiho lớn giọng

- Này, ai đang trốn sau tấm tôn đó, mau ra đi!

-

- Tôi biết ai đang ở đằng sau đó, mau ra đây nhanh lên!

-

Vẫn không ai đáp lại. Shiho tức tối, đẩy tấm tôn ra. Không có ai cả, cô kinh ngạc kêu lên. Vậy chứng tỏ tin nhắn đe dọa kia là đúng

Shiho lập tức lao xuống sân trường. Khi bóng cô vừa khuất dạng, một chàng trai với mái tóc đen hơi lộn xộn, đôi mắt xanh xám sâu thẳm, cùng nụ cười nửa miệng cộc mác Kuroba Kaito xuất hiện. Anh thở phào nhẹ nhõm

- Hix... hên là mình kịp trốn đi, không thì chắc tiêu rồi... Hakuba Saguru... Nể cậu đấy

Shiho bắt taxi, và thúc tài xế đi nhanh hết mức có thể đến cánh đồng hoa bồ công anh ở ngoại ô thành phố Tokyo. Cô chỉ cầu mong một điều, chỉ duy nhất một điều thôi

“Làm ơn đấy, đừng để cậu ấy xảy ra chuyện gì!”

Gốc hoa anh đào kỉ niệm

Hakuba đứng đó, ánh mắt nhìn xa xăm. Anh mỉm cười khi nghe tiếng bước chân xen lẫn tiếng thở dốc càng ngày càng gần

- Cậu đến muộn đấy

- Saguru... Cậu không làm sao chứ? Cậu có ổn không?

Shiho chạy đến, hỏi han anh đủ điều. Hakuba nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, đặt lên nơi có trái tim anh đang loạn nhịp

- Tớ có sao... Ở đây này... Cherry!

- Sa... Saguru...

Shiho không nói nên lời. Đôi mắt xanh lục trong veo không thể trốn tránh ánh mắt đỏ diêm dạm của Hakuba được. Cô đành cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống đất. Hakuba thở dài

- Cậu lúc nào cũng vậy, Cherry à! Tại sao cậu cứ để người khác trách cứ mình như thế? Tại sao cậu không xuất hiện ngay từ đầu? Cậu có biết là tớ vẫn luôn chờ và vẫn luôn đợi suốt 9 năm nay không?

- Nhưng tớ cần phải kiểm chứng- Shiho ngược lên nhìn cậu bạn- Saguru à, tớ không dám chắc sau 9 năm, tình cảm của cậu đối với tớ vẫn như cũ... Chính vì vậy, tớ phải kiểm tra. Tớ biết cậu sẽ nhầm Ran thành tớ, vì cô ấy thực sự rất giống tớ hồi nhỏ, nhưng tớ là con lai, theo thời gian đường nét khuôn mặt và màu tóc sẽ thay đổi. Đó là lý do tại sao tóc tớ lại chuyển thành màu nâu đỏ như thế này

Hakuba chăm chú lắng nghe. Anh chỉ im lặng quan sát cô gái mà mình đã chờ đợi suốt 9 năm, 9 năm ròng rã. Shiho nói đúng, đường nét khuôn mặt cô đã thay đổi rất nhiều so với hồi nhỏ, nhưng đôi mắt xanh lục sáng ngời và nụ cười hồn nhiên của cô vẫn không thể nhầm lẫn

Hakuba bỗng ôm chầm lấy Shiho vào lòng. Cô đang mãi nói, tự nhiên thấy mình bị ôm chặt thì ngạc nhiên, nhưng sau đó lại tận hưởng cảm giác ấm áp, an toàn ấy. Trong vòng tay Hakuba, Shiho thật sự tìm thấy một điểm tựa để cô có thể dựa vào mỗi khi gục ngã. Hakuba khẽ thì thầm vào tai cô, một lời mà anh vẫn muốn bày tỏ cùng cô

- Miyano Shiho... Từ ngày gặp em... Trái tim tôi đã thuộc về em mất rồi...

Trái tim Shiho đập rộn ràng trong lồng ngực. Cuối cùng, cô đã được nghe lời mà cô muốn được nghe từ miệng anh, đã từ rất lâu...

- Còn em... đã yêu và chờ đợi anh suốt 9 năm nay rồi...

Hai người, đôi bạn thanh mai trúc mã, đôi tiên đồng ngọc nữ, qua bao gian nan, khó nhọc, cuối cùng cũng đã tìm được đến với nhau. Hakuba Saguru và Miyano Shiho... Hai cái tên liệu có khắc lại gần nhau mãi mãi...?

Điều đó thì chúng ta chưa thể biết được, nhưng chỉ cần hiểu... Họ đã yêu nhau 10 năm, tình yêu 10 năm, dù qua bao thăng trầm của cuộc đời, nó vẫn không thay đổi dù có chuyện gì xảy ra....

Nothing's gonna change my love for you... No matter what...

11. Chương 11: Thời Gian Trước Cuộc Thi

Ngày hôm sau...

- Shiho... Ủa, Hakuba cũng đến rồi sao?

- Hai người đi cùng nhau à?

Ran và Shinichi đang vừa trò chuyện vui vẻ vừa vào lớp, thấy bóng dáng hai người bạn bèn vào ngay. Nhưng cả hai khá ngạc nhiên khi nhìn thấy hai người đó cùng đến sớm

- Tất nhiên rồi... Tụi này là người yêu mà, phải đi cùng nhau chứ?

Hakuba nắm lấy bàn tay trắng trẻo của Shiho, mỉm cười. Ran, Shinichi há hốc mồm vì kinh ngạc. Shinichi lắp bắp

- Hai... Hai cậu... Hai cậu là... là người yêu hả?

- Ủ, đúng thế- Shiho gật đầu xác nhận
- Vậy ra chuyện cậu chịu ơn tớ là chuyện này sao Shiho?- Ran hỏi
- Hì hì, Ran giỏi thật đấy

Shinichi và Ran nhìn nhau. Dường như hai người vẫn chưa hết ngạc nhiên, vì sau khi cất đồ, Hakuba và Shiho bị cặp đôi trên tra tấn cho thôi rồi, hỏi hết cái này đến cái kia. Đến nỗi Kaito và Aoko đã có mặt ở lớp, mà Shinichi và Ran vẫn chưa có dấu hiệu dừng

- Này này, có gì hay mà buồn dữ vậy? Cho góp vui với- Aoko cười cười, đặt sáu hộp cơm bento lên bàn, còn Kaito ngồi xuống cạnh cô, nhếch mép cười
- Hai cậu yêu nhau phải không?
- Ồ, đúng- Hakuba hờ hững đáp, cho một miếng sushi vào miệng
- Cái gì???

Aoko thất thanh hét lên. Shiho vội kéo cô ngồi xuống trước khi cô kịp nói thêm gì đó. Shiho thở dài, nhẹ nhàng giải thích

- Ran, Aoko, nghe rõ này! Tớ và Saguru là bạn thân từ nhỏ, và tụi tớ có hẹn ước trước khi Saguru sang Mỹ. Và bây giờ thì bọn tớ chỉ thực hiện hẹn ước đó thôi
- Đúng đó
- Tại sao Kaito lại biết việc này?- Shinichi xen vào
- À... Tại tớ có việc nhờ cậu ấy- Hakuba gãi đầu ngượng ngịu
- Sao hai cậu không nói cho tớ? Anh em bạn bè thế hả?- Shinichi tức tối hỏi
- Cho cả tớ nữa, tin sốt dẻo thế mà không bảo gì hết
- Giọng Heiji cất lên từ phía sau làm Shinichi và Ran giật mình suýt té ghế. Shinichi lườm
- Hattori Heiji! Cậu vừa phải thôi nhé!
- Rồi rồi- Heiji cười trừ. Anh đánh trống lảng, cảnh cáo Hakuba
- Saguru! Cậu nghe cho rõ đây: kể từ nay, bất kì chuyện gì cậu cũng phải cho bọn tớ biết đầu tiên, hiểu chưa?
- Ok, lần này do tớ vui quá thôi mà- Hakuba cười
- Mấy cậu làm gì ghê thế, tội Hakuba mà- Kaito bênh
- Còn cả cậu nữa đấy, Kuroba Kaito!

Shinichi lườm. Kaito co dúm người lại, ra vẻ sợ hãi. Ran, Kazuha, Aoko và Shiho nhún vai, bó tay chấm than với mấy chàng này

Bỗng, lớp trưởng Chito gọi

- Ran, Kazuha, Aoko, Shiho! Mau ra đây!
- Có chuyện gì vậy?- Aoko tò mò hỏi
- Này, sổ báo danh của các em đây- Akiyama Ren, một anh chàng điển trai của hội học sinh nói- Các em có 2 tuần để chuẩn bị. Chúc may mắn nhé, anh ủng hộ các em!
- Anh ta nháy mắt với bốn cô gái, rồi rời đi. Đám bạn học ồ lên
- Kinh à nha! Các cậu lại chiếm được cảm tình của thành viên cuốn hút nhất hội học sinh Akiyama Ren cơ đấy- Chito cười
- Anh ấy đẹp trai kinh khủng luôn nhé! Các cậu thấy rồi đấy!

- Đứng đầu top 10 Prince trên báo trường mấy tháng liền từ khi mới vào cơ!

Đám con gái trong lớp như phấn khích hẳn lên. Ran hào hứng

- Vậy sao?

- Ủ, anh ấy nổi lắm đó- cô bạn tết tóc hồ hởi

- Tớ mong đến cuộc thi ấy đấy- Kazuha cười- Để xem độ thu hút của anh ấy thế nào?

Shiho hỏi

- Nhưng bảng xếp hạng Prince ấy là sao? Saguru, Kudo, Kuroba và Hattori có được vào không?

- Năm nay chưa bắt đầu bình chọn chính thức mà- Chito đáp- Yên tâm đi, các cậu cứ giành chiến thắng cuộc thi Miss Teitan cho tụi tớ đã, lo cho bọn con trai sau

- Ok- Ran nháy mắt tinh nghịch

Bên ngoài cửa lớp, có một bóng đen tức giận, siết chặt tay lại

“Ồn khổn, tao sẽ không bao giờ để yên cho bọn mày đâu!”

Suốt hai tuần, Ran, Kazuha, Aoko và Shiho tập trung cao độ vào việc chuẩn bị cho cuộc thi. Về phần trang phục, cô Suzuki Sonoko, giáo viên dạy Văn, và cũng là người yêu thầy Kyogoku Makoto hết lòng giúp đỡ. Do cô Sonoko rất am hiểu về thời trang, nên đã chuẩn bị cho nhóm Black Rose từ kimono, phụ kiện cho trang phục truyền thống đến váy dạ hội, và phụ kiện phù hợp. Về phần thi tài năng, cả nhóm quyết định sẽ nhảy hiện đại. Kazuha, người có tài trong việc này nhất, sẽ là biên đạo. Nhưng sự thật là cô cũng không vất vả lắm, vì Ran, Aoko và Shiho học nhảy rất nhanh và phối hợp vô cùng ăn ý

Mọi chuẩn bị cho cuộc thi Miss Teitan dần hoàn tất. Shinichi, Heiji, Kaito và Hakuba lo phần tẩy bổ và cổ vũ tinh thần cho bốn người đẹp. Cả lớp thì mỗi người một việc, để ngày hôm đấy nhóm Black Rose trông sẽ thật hoàn hảo

Cuối cùng, sau bao ngày chờ đợi, cuộc thi Miss Teitan- tìm kiếm hoa khôi bắt đầu. Hội trường trường Teitan tấp nập, ồn ã và sôi động hơn bao giờ hết. Các nữ sinh như lọt xác khối hình ảnh thường ngày, thay đổi hoàn toàn mỗi người một vẻ. Mỗi một lớp là một đội, và cuộc thi chính thức bắt đầu!!!

“It’s show time!!!”

12. Chương 12: Cuộc Thi Miss Teitan

Hội trường trường Teitan

Hơn 1000 chỗ ngồi bị lấp kín bởi giáo viên và học sinh. Mỗi lớp ngồi ở một khu vực, các giáo viên và cha mẹ học sinh tham dự cuộc thi được ngồi ở khu vực sát sân khấu. Các học sinh hô vang tên lớp mình, và tên các thí sinh tham dự cuộc thi

- Mori Ran! Mori Ran xinh đẹp vô đối!

- Toyama Kazuha! Kazuha cute lạc lối!

- Nakamori Aoko! Aoko đáng yêu vô cùng!

- Miyano Shiho! Nữ hoàng băng giá Teitan!

- Black Rose! Black Rose!

Các fan cuồng nhiệt của nhóm Black Rose hô vang tên các thành viên. Sự ảnh hưởng của bốn cô gái xinh đẹp làm các thầy cô và các phụ huynh cũng phải kinh ngạc. Cho dù mới vào trường chưa được một năm, nhưng Ran, Kazuha, Aoko, Shiho đã có được số lượng người hâm mộ trong trường cao vút, dựa vào tài năng và ngoại hình xinh đẹp của mình

Nhưng khi ánh đèn trong hội trường dần tối đi, thì các khán giả cũng dần dần ổn định để theo dõi cuộc thi. MC bước ra, khiến cho tất cả các học sinh nữ hò hét ầm lên

- Akiyama Ren xin kính chào các quý vị đại biểu, các thầy cô giáo, các vị phụ huynh và các bạn học sinh yêu quý!!!!

- Ren! Ren! Ren! Ren!

Đám fan nữ của thành viên cuốn hút nhất hội học sinh hò vang tên thần tượng của mình. Ren cúi mình lịch thiệp, và bắt đầu công việc của mình- dẫn dắt chương trình

- Không bắt các bạn phải chờ đợi lâu nữa, cuộc thi Miss Teitan xin phép được bắt đầu! Phần thi đầu tiên, váy dạ hội, xin mời!

Các nữ sinh, trong bộ váy dạ hội, trang điểm rực rỡ bước ra từ trong cánh gà. Cả hội trường im lặng theo dõi các cô gái xuất sắc trình diễn như những hoa hậu. Nhưng tất cả mọi người như trợn hết mắt lên khi thấy đội của bốn bà chị hay sinh sự với lớp 10-B xuất hiện. Miki, Miku, Miko và Mika trong bộ trang phục dạ hội lolita diêm dúa và lòe loẹt, đứng nghĩa những con vẹt. Các thí sinh khác nhăn mặt khi nhìn thấy bộ trang phục của mấy bà chị đó, ban giám khảo cũng có vẻ dị ứng. Tuy vậy, những người đang trình diễn lại không để ý điều đó. Mika, Miko, Miki và Miku phấn khích đến nỗi Ren phải cười gượng và nhắc nhở

- Nhóm Shining Angel, đề nghị các bạn lùi lại để nhóm khác tiếp tục phần trình diễn của mình!

Miku lườm Ren một cái, rồi ngừng ngẫu cùng ba người còn lại quay vào cánh gà. Ren khẽ thở phào, rồi nhanh chóng lấy lại nụ cười rạng rỡ và nói

- Và sau đây sẽ là nhóm cuối cùng! Nhóm Black Rose của lớp 10-B!

Cả lớp 10-B đứng bật dậy vỗ tay và hò hét ầm ĩ. Ngay cả Shinichi, Heiji, Kaito và Hakuba cũng phấn khích hẳn lên. Và bốn cô gái của chúng ta bắt đầu trình diễn những bước đầu tiên cho phần thi trang phục. Khi Shiho bước những bước đầu tiên ra sân khấu, cả hội trường như đứng hình, ngây người bởi vẻ đẹp của các nàng công chúa

Shiho với vẻ đẹp sang trọng, quý phái và lạnh lùng. Bộ váy dạ hội màu đen như tôn lên dáng người thon thả của cô, với phần thân là kiểu áo hai dây ôm sát cơ thể, còn phần chân váy kiểu mullet, phần trước ngắn hơn, và phần sau kéo dài chạm đất. Chiếc váy bông lên nhẹ nhàng, và khéo léo khoe đôi chân thon dài cùng bàn chân nhỏ nhắn đang mang đôi giày cao gót đen bóng, ở gót giày đính viên kim cương hình hoa hồng 5 carat. Shiho mang trên mình bộ trang sức kim cương Powerful của hãng Dior, toả sáng lấp lánh rực rỡ, mái tóc nâu đỏ mềm mại được làm xoăn nhẹ nhàng

Còn Kazuha xinh đẹp, quyến rũ với bộ váy dạ hội màu hồng phấn thu hút. Váy trễ vai, phần thân ôm lấy cơ thể khoe đường cong mềm mại, chân váy bông lên kiểu mullet xếp tầng, đuôi váy dài chạm đất. Đuôi váy được rắc nhũ vàng sáng lấp lánh, đôi giày cao gót màu hồng phấn được rắc nhũ vàng xinh xắn. Bộ trang sức Fairy của Swarovski bằng lục ngọc nổi bật trên làn da trắng sứ. Mái tóc nâu coffee được làm xoăn từng lọn, buông thả xuống hai bên vai

Aoko nhí nhảnh, dễ thương với bộ váy dạ hội màu xanh biển đáng yêu. Phần váy cúp ngực, ôm sát thân người, phần chân váy xoè nhẹ nhàng, dài ngang gối, ở eo được chiết một cách tinh tế, thắt dải ruy băng màu trắng nhẹ nhàng. Phần ngực áo được nhấn bằng một bông hoa hồng bằng lụa màu trắng, ở giữa là viên kim cương nhỏ toả sáng. Chuỗi vòng cổ dài đến ngực có mặt đá sapphire hình hoa hồng, đôi khuyên tai hoa hồng bằng đá sapphire trắng sáng lấp lánh. Đôi giày cao gót màu xanh dương được đính những viên ngọc trai một cách cầu kỳ, mái tóc nâu được búi lên, để loà xoà vài sợi sau gáy một cách cố tình.

Ran xuất hiện ngay sau Aoko. Cô đẹp như một thiên thần giáng thế, với bộ váy dạ hội màu trắng trễ vai dài tay. Phần thân ôm sát lấy cơ thể, được tô điểm bởi những viên đá quý nhỏ li ti và kim tuyến, ở eo buộc một dải ruy băng lớn kết hình nơ, phần dây thừa để dài chạm đất. Chân váy bông lên, xoè nhẹ nhàng, dài chấm đất. Đôi chân nhỏ xinh mang đôi giày cao gót màu trắng bóng, đính một viên kim cương hình trái tim ở mũi giày 6 carat. Mái tóc đen nhánh được tết lại kiểu waterfall, điểm những bông hoa salem trắng thật xinh, đuôi tóc được uốn xoăn từng lọn nhẹ nhàng, tôn lên nét đẹp thiên thần vốn có

Cả bốn người đều xinh đẹp rạng ngời, duyên dáng như những nàng công chúa thực thụ. Ban giám khảo mỉm cười hài lòng, gật gù và chấm cho cả nhóm điểm rất cao.

Tiếp sau đó là phần trình diễn kimono truyền thống của các nhóm. Vì là trang phục truyền thống, nên các đội không thể cách tân nó được, mà buộc phải giữ nguyên các mẫu thiết kế kimono. Tuy nhiên, chị em nhà Hatsune vẫn khiến người ta phải mắt cảm tình khi tiếp tục trình diễn những bộ kimono được cách tân tối đa, lối trang điểm đậm không phù hợp với những bộ trang phục truyền thống Nhật Bản. Mọi người thất vọng, lắc đầu nhưng vẫn gượng vỗ tay cho đúng phép lịch sự. Và rồi, khi 4 nàng công chúa xuất hiện trên sân khấu, lại một lần nữa nhóm Black Rose làm sáng rực cả sàn diễn. Các cô gái đều hoá thân vào những thiếu nữ Nhật xưa, mang nét đẹp thanh thoát, thuần khiết, giản dị mà vẫn toả sáng. Những bộ kimono với hoạ tiết của bốn loại cây quý: Tùng, Cúc, Trúc, Mai làm tôn lên nét đẹp mộc mạc trên khuôn mặt và vóc dáng của các cô gái. Đôi guốc gỗ đơn giản càng tăng thêm sự dịu dàng, nhẹ nhàng cho 4 cô gái. Black Rose đã thực sự mang đến một cái nhìn mới hoàn toàn về các thiếu nữ thời hiện đại dưới bộ trang phục truyền thống của xứ Phù Tang

Sau phần trình diễn của Black Rose, anh Akiyama Ren bắt đầu công bố kết quả phần thi đầu tiên

- Nhóm chiến thắng trong phần thi này... Chính là nhóm Black Rose lớp 10-B!

‘Rào rào rào’

- Yeah!!!

Tràng vỗ tay như sấm dậy vang lên, xen lẫn tiếng reo hò của lớp 10-B. Riêng bốn chàng, mỗi người một suy nghĩ riêng, dõi theo từng bước chân của người con gái mà mình yêu thương. Bất giác, họ nở một nụ cười tự hào và kiêu hãnh, vì sự cố gắng của tập thể đã được đền đáp xứng đáng

Trong cánh gà

Các lớp khác liên tục chúc mừng Ran và các bạn. Riêng Miku, Miki, Mika và Miko thì khinh khỉnh nhìn cả nhóm, và Miku còn cố tình hắt nước vào người Ran. Nhưng Ren đã nhanh tay giờ áo khoác ra chắn cho cô, khi Ran đang mải mê nói chuyện cùng Shiho. Miku tức tối

- Anh...

- Hatsune Miku, chơi vậy là không tốt đâu

Ren nhếch môi cười khẩy. Miku giận dữ lườm Ran, rồi quay người bước đi. Ran quay lại và cúi đầu biết ơn

- Cảm ơn anh nhiều lắm, anh Akiyama!

- Không có gì- Ren cười dịu dàng, vén sợi tóc loà xoà trước trán Ran sang một bên- Bảo vệ em là điều anh phải làm mà

- Hơ...

Nhìn theo bóng Ren đang bước đi, Ran thực sự rất ngạc nhiên. Shiho đứng bên cạnh cô, cười bí ẩn

- Haizzz, xem ra Kudo có đối thủ đáng gờm rồi đây!

- Ý cậu là sao Shiho?- Ran nghiêng đầu hỏi

- Rồi cậu sẽ biết thôi- Shiho mỉm cười- Nhưng cậu phải lựa chọn thật thận trọng đấy nhé

Ran khó hiểu nhìn cô bạn mình. Shiho chỉ nhún vai, rồi cười cười nói “Không có gì” và quay đi, để lại cô một mình trong những câu hỏi đang quay vòng vòng trong đầu

Ren lại bước ra sân khấu trong tiếng reo hò của đám nữ sinh. Anh cười tươi rói và vui vẻ giới thiệu

- Sau đây là phần trình diễn tài năng! Xin mời nhóm Shining Angel!

Bộ tứ Hatsune trình diễn khán giả trong những bộ váy ngắn cũn cỡn, vào đội hình trên sân khấu. Giai điệu của bài hát “I can’t stop my love for you” (Nhạc Opening Conan Anime- Rina Aiuchi trình bày) vang lên, Miku bắt đầu những bước nhảy đầu tiên. Vừa nhảy, cả nhóm vừa hướng những nụ hôn gió về phía các chàng trai làm họ rung mình. Phần thi được cổ vũ trong sự gượng gạo của khán giả, mọi người vỗ tay cho

lịch sự, trừ đám con gái chuyên bám theo bốn nhỏ. Miki cười hài lòng, dẫn đầu nhóm Shining Angel bước vào bên trong cánh gà. Khi đi lướt qua Aoko, Miko cười khẩy

- Bọn tao chắc thắng phần này rồi, mày cứ đợi đấy, tao sẽ lấy lại anh Kaito từ tay mày cho xem!

- Hừ, rồi để coi!- Aoko khoanh tay, nhướn mày thách thức

Akiyama Ren tiếp tục giới thiệu hai tiết mục khác, rồi sau đó là tiết mục của nhóm Black Rose. Bốn cô gái do thấy rất nhiều lớp chọn nhảy hiện đại, nên đã thay tiết mục đó thành một tiết mục bí mật, ngay cả với những người bạn thân nhất cũng không thể biết được. Chính vì thế nên lớp 10-B vô cùng nóng ruột chờ đợi phần trình diễn trên sân khấu

Kazuha bước ra với cây đàn violin trên tay, mỉm cười duyên dáng. Tiếp theo là Aoko, với cây đàn guitar acoustic màu xanh dương, cô ngồi lên chiếc ghế đẩu cao đã được chuẩn bị sẵn. Shiho với cây sáo trúc mang viên ngọc bích sáng lấp lánh, đứng bên cạnh Aoko. Và cuối cùng là Ran, ngồi bên cây đàn piano đã được để sẵn trên sân khấu. Cả bốn người đều mang bộ váy trắng dài tay, bông vai, cổ váy rộng, phần thân hơi ôm sát cơ thể, phần chân váy dài chạm đất. Trông ai cũng như thiên thần vậy, làm trái tim bao chàng trai đập xao xuyến

Bàn tay trắng hồng của Ran bắt đầu chơi những nốt nhạc dạo đầu tiên trên phím đàn piano. Chito, lớp trưởng thốt lên đủ cho cả lớp nghe thấy

- Anata shika mienai ư?

- Ủ... Đúng thế- Shinichi gật đầu

Giọng hát trong veo của Kazuha cất lên

Dare ni mo oitsukenai supi-do de

Nichijou wo hashitte itara

Kami wo kitta hi ni tomadachi yori

Daiji na takaramono mitsuketa yo

Tiếp sau đó là Aoko

Ashita ga mienai mainichi ni

Anata wo suki ni natte yokatta

Zutto kawaranai kimochi de itai

Hibikiau ima wo tomete

Shiho cất cao giọng hát trầm bổng

Futari ni naru no ga kawattana

Hito to kako wa kaerarenai keredo

Jibun no koto mirai no yume wa kaete yukeru

Đoạn điệp khúc do Ran hát chính, ba cô gái còn lại vừa chơi đàn vừa hoà giọng hát của mình, riêng Shiho sẽ thổi sáo mà không hát. Giọng hát của Ran đầy nội lực, rất khoẻ, cao vút mà trong trẻo

Anata shika mienai

Kureyuku machi setsunasa ga tsunoru

Yawarakana kaze no naka zutto

Shinjiainagara futari itsumademo

June Bride, I'll be with you

(Au chỉ viết lời 1, còn lời 2 các bạn hãy tự tìm nhé. Nhạc Ending 42, tập anime Conan khoảng 403-406, tên đầy đủ là June Bride- Anata shika mienai. NhạcCuaTui còn có cả video của bài hát kết thúc tập Anime nhé ^^)

Giọng hát của cả bốn cô gái đều hay vô cùng, từng lời ca đẹp dễ thoát ra từ những khuôn miệng xinh xắn dịu dàng như xúc tu nhẹ chạm vào trái tim từng người, tạo cho họ cảm giác bình yên khó tả. Khi bài hát kết thúc, cả hội trường như bị mê hoặc, im lặng một hồi lâu. Và rồi những tràng pháo tay như sấm dậy vang lên, tất cả các thầy cô và học sinh đứng hết dậy vỗ tay. Ban giám khảo rất xúc động, và nghiêm nhiên, phần thi tài năng, đội Black Rose lại dành chiến thắng

Phần thi cuối cùng là phần thi ứng xử. Các nhóm sẽ lên bốc thăm câu hỏi của mình, và trình bày câu trả lời trong vòng 3 phút. Nhóm nào được ban giám khảo đánh giá cao nhất chính là nhóm dành chiến thắng

Các nhóm lần lượt lên bốc thăm câu hỏi của mình. Nhóm Shining Angel lên bốc một tờ giấy ghi câu hỏi, và cuối cùng là Black Rose. Họ có 2 phút để thảo luận

Người trả lời đầu tiên là nhóm lớp 11-B. Sau đó là lớp 12-A, và tiếp đó là Black Rose. Câu hỏi đặt ra là: “Bạn nghĩ như thế nào là một tình bạn chân thật?”

Aoko mỉm cười tự tin, ứng đáp

- Xin kính chào ban giám khảo, thầy hiệu trưởng, các thầy cô mến yêu và các anh chị, các bạn học sinh thân mến! Khái niệm về tình bạn thì rất nhiều và phổ biến, nhưng về tình bạn chân thành thì ít ai có được câu trả lời chính xác

- Nhưng ta có thể hiểu, một tình bạn chân thành là tình bạn trong sáng, giúp nhau mọi lúc mọi nơi, vào sinh ra tử, sống chết có nhau, không vụ lợi, không nói xấu, chê bai nhau trước mọi người- Kazuha nói

- Những người bạn chân thành không đồng nghĩa với bạn thân, có nhiều người mà ta coi là bạn thân nhưng họ lại không có tấm lòng chân thành thì đó không phải là tình bạn thật sự- Shiho tiếp tục. Và người trả lời cuối cùng là Ran

- Vậy nên, một tình bạn chân thành sẽ là tình bạn mà người bạn đó không nhất thiết phải luôn kề bên bạn, nhưng khi bạn buồn, người đó sẵn sàng ở bên để bạn khóc, bạn vui, người đó chắc chắn sẽ là người chia sẻ với bạn niềm vui đó đầu tiên, và khi bạn vấp ngã, đó sẽ là người đầu tiên giúp bạn đứng dậy, kéo bạn ra khỏi vòng xoáy của nỗi buồn và sự đau thương. Đó mới là một tình bạn thật sự

Câu trả lời của nhóm Black Rose rất đáng thuyết phục. Ban giám khảo tuy không cho nhóm điểm tuyệt đối, nhưng đã đánh giá cao về màn ứng đáp của 4 cô gái. Nhóm Black Rose dành vị trí số 2 trong phần thi ứng xử

Cuối cùng các phần thi đã kết thúc, và ban giám khảo hiện giờ đang cộng điểm của các nhóm để tìm ra nhóm đăng quang. Tất cả các lớp đều hồi hộp chờ đợi. Anh chàng MC điển trai Akiyama Ren xuất hiện trên sân khấu sau một khoảng thời gian là các tiết mục văn nghệ, và trên tay anh là tờ giấy kết quả. Các thí sinh vô cùng lo lắng khi thấy nụ cười bí ẩn của anh. Anh nói

- Sau đây, tôi sẽ nêu luôn tên của nhóm đã giành ngôi Quán quân Miss Teitan!

Hồi hộp

- Nhóm giành chiến thắng, chính là... Nhóm Black Rose lớp 10-B với số điểm gần tuyệt đối!

- Yeah!!!

Cả lớp 10-B như vỡ oà trong niềm vui sướng. 4 cô gái ôm chầm lấy nhau trên sân khấu, cười không thể nào tươi hơn. Thầy hiệu trưởng trao cho mỗi nàng công chúa được đăng quang một vương miện đính đá quý toả sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Anh Akiyama Ren bỗng chen ngang vào giây phút hạnh phúc của Black Rose

- Nhóm Black Rose cứ bình tĩnh nào! Bây giờ mới là phần quan trọng nhất: trao danh hiệu Miss Teitan: Thánh nữ, Thiên nữ, Ngọc nữ và Băng nữ cho mỗi người! Danh hiệu này sẽ do các bạn học sinh bình chọn!

Ran, Kazuha, Aoko và Shiho vẫn mỉm cười, vì đối với họ, danh hiệu không quan trọng, vì giành được thành công ở cuộc thi này đã là một nỗ lực rất lớn. Anh Ren bắt đầu đọc, và nhân viên hậu đài mang quyền trưng được trang trí theo đúng cấp bậc

- Miyano Shiho, với tỉ số bình chọn là 30,5%, danh hiệu Băng nữ thuộc về em!

Shiho nhận lấy quyền trưng được trang trí vô cùng bắt mắt, mỉm cười cảm ơn

- Toyama Kazuha, tỉ số bình chọn là 13,3%, em đạt danh hiệu Thiên nữ!

Kazuha vui vẻ nhận quyền trưng của mình

- Nakamori Aoko, tỉ số bình chọn 16,6%, danh hiệu Ngọc nữ!

- Và cuối cùng, với tỉ số bình chọn là 39,6%, Thánh nữ của chúng ta chính là Mori Ran! Em được chọn là biểu tượng của Teitan! Chúc mừng tất cả các em!

- Yayy!!!

- Hoan hô!!

Aoko cùng Ran bước lên nhận quyền trưng của mình. Cả bốn đều vô cùng vui và hạnh phúc, không chỉ vì tình cảm của mọi người dành cho họ, mà còn vì ý nghĩa đặc biệt của chiến thắng này nữa. Ran, Shiho, Aoko và Kazuha mỉm cười kín đáo, hướng về nơi có 4 chàng bạch mã hoàng tử đang ngồi

Shinichi nhìn thấy được nụ cười của Ran, và anh vui vẻ đáp lại. Nhưng ánh mắt anh bỗng dưng tối sầm lại khi thấy Akiyama Ren, thấy cách anh ta nhìn Ran. Có dòng máu thám tử ngấm trong người, anh hiểu được ánh mắt Ren dành cho cô bạn từ thuở nhỏ của anh mang ý nghĩa gì. Một cảm giác lo lắng mơ hồ vỗ lấy trái tim anh...

- Kudo, mau đi chúc mừng họ thôi nào!

Kaito vỗ vai cậu bạn thân. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đang tối sầm lại, anh nhận thấy Shinichi đang vô cùng lo lắng

- Có chuyện gì vậy?- Kaito hỏi

- Tôi thấy lạ lắm- Shinichi thì thào- Một cảm giác không an tâm đang xâm chiếm cơ thể tôi

- Chắc là do cậu nghĩ nhiều quá thôi, không sao đâu Kudo- Kaito an ủi bạn

- Hi vọng là vậy...- Shinichi mỉm cười gượng

Ánh chiều tà dần bao phủ thành phố Tokyo xinh đẹp...

13. Chương 13: Sleep Over (p1)

‘Ting tong’

Tiếng chuông cửa nhà Nakamori reo lên ầm ĩ, làm ông Ginzou hơi cau mày lại khi thấy Aoko chạy vù ra mở cửa. Ông biết đó là bạn của cô con gái nên cũng không nói gì, và có vẻ như lũ trẻ đang rất há hức điều gì đó, khi ông nghe thấy tiếng reo nho nhỏ từ ngoài cửa vọng vào của con gái

- Ba ơi! Ba!

Aoko lao đến, vòng tay ôm chầm lấy cổ ông. Ginzou vuốt nhẹ mái tóc cô gái, rồi mỉm cười hỏi

- Sao thế con?

- Tối nay con sang nhà Kaito ngủ ba nhé! Ba nói với mẹ hộ con nữa!

Aoko vui vẻ nói. Ông Ginzou hơi nhíu mày, hạ thấp giọng

- Nhà Kuroba à? Mỗi mình con thôi sao?

- Không ba, còn có Ran, Kazuha và Shiho nữa ạ! À quên, cả Kudo, Hattori và Hakuba cũng đến!

Aoko chỉ ra cửa, nơi ba cô bạn thân đang thập thò ngoài cửa. Ran khẽ cúi đầu chào khi thấy ánh mắt ông Ginzou nhìn mình chằm chằm

- Cháu chào chú ạ!

- Chúng cháu chào chú!

- À, thì ra là con gái ông Mori Kogoro và ông Toyama Giroschi à? Cô bé tóc nâu đỏ kia là con gái của Miyano Atsushi đúng không?

- Vâng ạ! Chú biết bố của bọn cháu ạ?- Kazuha ngạc nhiên. Lúc này thì cô đang đứng hẳn trong phòng khách nhà Nakamori, chứ không còn là thập thò ngoài cửa nữa. Ông Ginzou cười nhẹ

- Bố của các cháu là cộng sự của chú mà! Với cả chú học cùng Mori hồi Đại học, nên có quen thân!

- Vậy ạ?

Ba cô gái nhìn nhau cười. Còn Aoko vẫn nhìn ông Ginzou đầy mong chờ. Và cuối cùng, ông gật đầu

- Con có thể đi! Cho ba gửi lời hỏi thăm chú Kuroba Toichi nhé!

- Dạ con chào ba!

- Chào chú ạ!

Aoko nhập hội cùng ba cô bạn, dung dăng dung dẻ đến nhà Kuroba. Sau cuộc thi Miss Teitan, học sinh được nghỉ 3 ngày để sẵn sàng tiếp tục việc học (hìh ước gì trường nào cũng như trường anh chị í!!!)

Các cô gái hôm nay xinh xắn lạ thường nha! Aoko tung tăng trong bộ váy liền màu kem chiết eo, kết hợp cùng thắt lưng màu đỏ mận dễ thương, giày búp bê màu đỏ lấp lánh. Shiho cá tính với áo sơ mi kẻ caro đỏ-đen dài trùm hông, quần short bò màu trắng khoe chân dài trắng nõn, giày thể thao Nike Airmax trắng. Kazuha nhí nhảnh với áo pull xanh ngọc lệch vai, chân váy trắng xếp tầng dài ngang đùi, giày búp bê trắng. Ran dịu dàng trong chiếc váy xòe dạng sơ mi dài ngang đùi pha tông hồng pastel-xanh mint, giày bánh mì trắng và balo da. Phong cách của họ đã thay đổi, thoáng đãng và cuốn hút hơn nhiều sau cuộc thi Miss Teitan

Đường đi từ nhà Aoko đến nhà Kaito phải qua một con hẻm nhỏ. Đi qua hẻm đó thì đến nhà Kaito sẽ nhanh hơn, mà bốn cô gái đang háo hức vô cùng, nên quyết định sẽ đi đường đó. Nhưng không ai ngờ, trong hẻm một đám du côn chuyên bắt cóc và cưỡng hiếp các cô gái trẻ đang tụ tập. Và sự xuất hiện của bốn hoa khôi xinh đẹp thực sự như mỡ để miệng mèo

Bây giờ, Ran, Shiho, Aoko và Kazuha đang mặt đối mặt với đám du côn. Một thằng tầm 25 tuổi, có vẻ là cầm đầu, nhe răng cười khùng khục

- Ố ồ, các em gái xinh quá nhỉ! Thế này mới là gái Tokyo chứ!

- Phiền các anh mau tránh ra!- Giọng Shiho lạnh lùng như băng, ánh mắt sắc lạnh của cô làm bọn chúng lạnh sống lưng. Nhưng đám mê gái đó vẫn không lung lay từ bỏ ý định. Một tên cười cười trêu ngươi các cô gái, lần la vuốt má Kazuha, nhưng cô quay mặt sang chỗ khác. Tên đó nhìn cô một lượt từ trên xuống với ánh mắt thèm thuồng. Hắn đặt tay lên bờ vai trắng nõn nà của cô. Những tên khác vây quanh cười đầy khả ố

‘Vút’

‘Bộp’

‘Rắc’

Một loạt các tiếng kêu của các khớp xương trong người tên đó. Kazuha nhẹ nhàng bẻ ngoặt tay hắn ra phía sau làm hắn rú lên đau đớn, chân đạp mạnh vào xương bánh chè, dùng hai tay vật ngã tên đó một cách dễ dàng. Hắn ta nằm bẹp dưới đất, không nhúc nhích nổi. Những tên khác trợn mắt, há mồm kinh ngạc. Kazuha phúi phúi tay, nhếch miệng cười

- Còn ai muốn?

- Đồ... Đồ khốn! Bọn bây xông lên, dần nhừ tử mấy con đó cho tao! Con gái cũng không tha!
- Đám du côn xông vào, vây chặt bốn cô nàng, chuẩn bị thủ thế xông vào đánh. Ran chếp miệng
- Kazuha à! Ai bảo cậu cứ thích phô diễn cơ!
- Thôi kệ, tập thể dục một chút cũng được mà- Aoko cười
- Nhào vô đi!- Kazuha cười nửa miệng

Shiho không nói gì, nhưng ánh mắt lại hào hứng thấy rõ. Khi mấy thằng loi chơi đầu tiên nhảy vào đánh, Ran đâm vài phát vào bụng, và không ngại ngần việc mình mặc váy, dơ chân đạp liên hoàn cước vào 5 tên đầu tiên. Hứng chọn trận mưa đòn của nữ hoàng karate, dù là ai đi chăng nữa cũng nằm bẹp dí như gián. Mấy thằng khác lại xông vào thay, Shiho hai tay vật hai tên đô con bằng một chiêu judo điều luyện, nhảy lên dùng chân đạp vào mặt hai thằng khác. Aoko xoay người như gió, đạp liên tiếp bằng cẳng chân và đầu gối vào chỗ hiểm yếu như bụng, lưng, sườn..., tay rảnh rỗi phang mạnh vào gáy làm bọn chúng lặn ra bất tỉnh nhân sự

Cả bốn phúi phúi tay và quần áo cho hết vương bụi, Ran, Shiho, Aoko và Kazuha hạ bọn này quá dễ dàng, không tốn một giọt mồ hôi. Ran và Kazuha đi kiếm một sợi dây thừng dài thật dài, chắc chắn, trói gô cả đám vào với nhau. Aoko cũng kiếm được vài sợi nữa. Có 30 tên tất cả, cứ 5 thằng một dây, Shiho còn cẩn thận buộc tay, chân của đám du côn lại. Sau khi xong xuôi, Ran gọi cảnh sát. Thiếu úy Sato Miwako là người trả lời

- Alo, sở cảnh sát Tokyo xin nghe!
- Chị Sato ạ? Em là Ran đây ạ!
- Ran à? Có chuyện gì thế em?
- Một đám du côn chuyên bắt cóc và cưỡng hiếp các cô gái trẻ đang bị trói ở hẻm ABC chị nhé! Bọn em xử lý xong hết rồi, các anh chị đến tổng hội đẩy vào tù giùm em! Em cảm ơn
- Ủ... ừ! Chị đến ngay, cảm ơn em đã báo nhé!- thiếu úy Sato mỉm cười- Sau đó các em phải đến cảnh sát để lấy lời khai đấy
- Vâng ạ!

Kết thúc cuộc trò chuyện với thiếu úy Sato, Ran cùng các bạn đến nhà Kuroba. Cảnh cổng sắt sơn trắng to tráng lệ xuất hiện trước mặt bốn cô gái. Biệt thự nhà Kaito lấp ló đằng sau những tán cây xanh um tùm, ngôi nhà to như toà lâu đài với bức tường sơn trắng và mái ngói màu xám tro đã dần ngả màu vì nắng mưa. Aoko đưa tay lên bấm chuông

‘Ting tong’

Shinichi đang ngồi chễm chệ đọc truyện trên ghế salon nhà Kaito giật mình suýt té ghế vì tiếng chuông inh ỏi. Anh liếc sang Kaito đang ngồi chơi điện tử, nhắc

- Này, hồng nhan của cậu đến rồi đó Kuroba!
- Ai là hồng nhan của tớ?- Kaito vờ vịt ngây thơ hỏi
- Aoko chứ còn ai vào đây nữa- Hakuba chen vào lời Shinichi. Kaito nhún vai
- Cô ấy không phải là hồng nhan hay gì gì đó của tớ đâu! Đừng có mà suy diễn lung tung...

‘Ting tong ting tong’

Tiếng chuông inh ỏi lại réo vang lên một lần nữa, thể hiện sự tức giận của cô nàng Aoko vì phải chờ đợi quá lâu. Kaito đành bật dậy, ngán ngẩm chạy ra mở cửa, còn ba tên bạn thân thì cười khùng khục

- Aoko, cậu làm cái gì mà bấm chuông ầm ĩ thế hả?- Kaito càu nhàu
- Tại cậu lâu ra mở cửa quá đấy chứ- Aoko bật lại khi cô bước vào nhà. Theo sau cô là Ran, Shiho và Kazuha đang cười tủm tỉm. Kazuha nói

- Thôi, cậu đừng chọc cô ấy nữa! Hôm nay là ngày không may của bọn tớ đấy

- Sao lại thế?- Kaito tò mò hỏi. Ran không nói gì, chỉ ra hiệu cho anh vào nhà

Hakuba bật dậy khi thấy Shiho. Anh dang rộng cánh tay, ôm lấy cô bạn gái xinh đẹp. Shiho cười ngại ngùng, cô hơi dụi mặt vào vòm ngực rộng lớn, hít hà mùi hương nam tính trên người anh. Hakuba thủ thỉ bên tai cô

- Cherry à, em đi bộ có mệt không?

- Anh thật là... Đi bộ có một tẹo thì mệt làm sao được?

Shiho nói. Hakuba vén mấy sợi tóc loà xoà trước mặt cô sang một bên, ánh mắt nhìn cô chứa đầy sự dịu dàng vô hạn. Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn 2 cm, thì có tiếng đằng hắng ở bên cạnh

- E hèm

Heiji lườm ông bạn yêu quý của mình, giọng tỏ vẻ ghen tị

- Hai người đừng có tình cảm trước mặt tụi này nha!

- Ủ đúng đấy- Ran hưởng ứng- Mấy người bạn này vẫn trong sáng lắm!

Shiho nhìn cô bạn, cười nham hiểm

- Thật không Ran?

- O... thật mà- Ran hơi giật mình trước ánh mắt của Shiho. Đôi mắt tím của cô vô thức nhìn sang Shinichi đang chìm trong những dòng suy nghĩ riêng. Kaito khẽ ho, rồi nói

- Mori à, cho dù cậu có cố gắng che giấu thì không ai tin đâu! Chuyện này đến đứa trẻ 3 tuổi còn biết!

- Các cậu đừng có suy diễn lung tung nhé- Ran hét lên. Tất cả mọi người bật cười vui vẻ khi thấy khuôn mặt đỏ ửng của Ran. Shinichi đành giải vây cho cô

- Thôi nào, mọi người đừng trêu Ran nữa! Mà sao quần áo của mấy cậu bẩn thế hả Ran?

- Ủ, Kudo nhắc mới nhớ đấy- Hakuba gật đầu- Tớ cũng đang ngạc nhiên, tại sao quần áo lại lấm lem bùn đất thế kia?

Bốn cô gái nhìn nhau, rồi lơ đãng quay đi. Kazuha cười cười

- Chẳng sao đâu! Tại mấy người đi đường không chú ý làm bẩn thôi!

- Thật không đấy?- Shinichi nghi ngờ hỏi lại. Kaito và Heiji cũng nghiêm mặt nhìn các cô gái. Ánh mắt họ như xoáy sâu vào trái tim của những cô công chúa Teitan, làm cho họ bối rối...

14. Chương 14: Sleep Over (p2)

- À thì...

Aoko nhìn quanh phòng, vì cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt xanh xám đang ngập tràn những câu hỏi của Kaito. Tình cảnh này khiến cho Kazuha vô cùng ngột ngạt, cô không chịu được đành lên tiếng

- Hôm nay bọn tớ đang đi trên đường thì gặp một bọn du côn!

- Hả??- Heiji nhảy dựng lên làm Hakuba phải kéo anh ngồi xuống

- Nếu tớ không nhầm thì đó là bọn du côn chuyên bắt nạt và cưỡng bức các cô gái trẻ, đúng không Kaz?- Shiho nghiêng đầu hỏi và nhận được cái gật đầu của cô bạn. Lúc này thì không chỉ Heiji, mà cả Hakuba và

Kaito cũng đứng bật dậy vì kinh ngạc. Chỉ riêng Shinichi không hề tỏ ra lo lắng, dù trong lòng anh đang cuống quýt lên. Heiji gần giọng hỏi

- Bọn chúng làm gì các cậu?

- Cũng chẳng có gì đáng kể- Aoko nhún vai- Cái tên cầm đầu vuốt má Kazuha, xong đặt tay lên vai cậu ấy...

Anh chàng cột nhà cháy tạm yên trí

- Thiếu rồi, anh ta còn nhìn Kaz với ánh mắt thêm thuồng nữa- Shiho nói và rùng mình khi nhớ lại cảnh ấy. Khuôn mặt Heiji xuất hiện ba gạch đen, hàn khí toả ra từ người anh làm ba cậu bạn rét run. Shinichi thúc giục

- Sau đó thế nào?

- Tớ dùng ngón cơ bản của Aikido vật tên đó, tuy nhiên lại chọc giận cả bọn, nên cả Shiho, Ran và Aoko cũng phải xông vào, Ran nhỉ?

- Ủ, sau đó bọn tớ đánh tan tác cả đám du côn, trói gô mấy thằng đó lại và gọi điện cho chị Sato- Ran kết thúc câu chuyện. Có một số ai đó đang thở phào nhẹ nhõm. Hakuba mỉm cười

- Chắc lúc đó các cậu sợ lắm!

- Ồ không- Shiho lắc đầu, khuôn mặt lộ rõ vẻ thích thú- Trái lại bọn tớ thấy thú vị là đằng khác

‘Rầm’

Kaito té ghế vì câu nói đầy thần nhiên của cô tiểu thư nhà Miyano. Shinichi toát mồ hôi hột, tưởng tượng đến viễn cảnh bọn thanh niên xấu số bị bốn nàng dần cho nhừ tử. Heiji cười méo xệch

- Haha, nhưng các cậu không sao là tốt rồi!

- Đúng đấy- Kaito lồm cồm bò dậy. Anh nhanh chóng vuốt phẳng quần áo, rồi nở nụ cười toả nắng

- Chúng ta sẽ có 3 ngày để đập phá! Hãy chơi thật thoải thích nhé các bạn của tôi!!!

- Ok!!! Let's start!!!

- Phá nát nhà Kuroba nào!!

Việc lựa chọn nhà Kaito làm “địa bàn” ăn chơi cho cả nhóm quả là không sai lầm. Nhà anh chàng có nguyên một gia tài toàn máy game hàng xịn, mấy chục bộ trò chơi dành cho lứa tuổi teen, cả nam lẫn nữ đủ cả. Và điều quan trọng nhất là hơn 29 bộ bài khác nhau, rất hữu dụng cho lúc này

- Nào, bắt đầu nhé!

Đôi bàn tay Kaito nhanh thoăn thoắt tráo 6 bộ bài vào với nhau trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người trừ Shinichi (sau khi mất trí nhớ 2 tháng, Shin gặp KID và trở thành bạn thân từ đó). Anh chia bài cho cả 8 người để bắt đầu chơi poker

‘Tích tắc tích tắc’

Thời gian vẫn trôi qua, tiếng đồng hồ vẫn đều đặn vang lên, chỉ có canh bài đang dần thay đổi cục diện. 8 con người trên trần ai cũng lăm lăm mồ hôi, một không gian im lặng bao trùm, đến cả tiếng con muỗi còn nghe được. Tình hình căng thẳng đến nỗi Ran còn nín thở

Heiji hít một hơi thật sâu, rồi đặt hai lá bài xuống bàn. Đôi mắt anh đảo quanh nhìn những người bạn của mình. Hai lá bài quyết định của mọi người vẫn chưa được lật lên, và anh là người mở đầu

- 7 và Q

Đôi mắt Shinichi sáng rực lên, anh nhìn cậu bạn đầy nham hiểm

- 10 và A

- Hic, sao bài cậu to thế Kudo?- Kazuha ngậm ngùi lật hai quân bài của mình lên- 4 và 7

- Cửa tứ là 3 và J, thua rồi- Aoko thở dài thườn thượt. Shiho cũng lắc đầu buồn bã đặt hai lá bài 4 và 6 xuống bàn. Hakuba mỉm cười đầy hối lỗi nhìn Shiho
- Xin lỗi em nhé nhưng anh thắng em rồi. 9 và 10
- Shinichi héch mũi cười đắc thắng
- Xem ra tứ nhất rồi nhỉ?
- Đâu nào Shinichi- Ran nở nụ cười thiên thần- Tứ chứ
- Cô lật hai quân A và A lên làm tất cả mọi người ồ lên nuối tiếc. Shinichi tròn mắt nhìn cặp bài đẹp vô cùng mà thở dài buồn bã. Ran đã chiến thắng trong ván bài may rủi này. Aoko nói
- Lần sau tứ không chơi bài với Ran nữa đâu, Ran may mắn ghê í
- Hihi

15. Chương 15: Đi Chơi

Thành phố Tokyo xinh đẹp vẫn chìm trong giấc ngủ. Những tia nắng đầu tiên dần xuyên qua màn mây u ám, bình minh lên làm ấm cả thành phố. Vầng mặt trời sáng chói nhô lên phía sau ngọn núi Phú Sĩ. Một cơn gió thoảng qua, làm lay động chiếc lá xanh trên cành cây còn ẩm sương sớm. Giọt sương mai long lanh rơi xuống đất, và bay hơi thật nhẹ nhàng như tâm trạng của Ran lúc này. Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt đẹp tựa thiên thần của cô, làn gió hờn lên mái tóc đen nhánh buông dài, nét đẹp dịu dàng trong sáng của Ran làm rung động trái tim của bất kì người con trai nào. Trong đó, có Shinichi

Anh giật mình tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng cửa nhẹ nhàng khép lại của cô. Và anh quyết định sẽ đi theo Ran, để xem cô định làm gì. Bây giờ, trước mắt anh là một thiên thần - Mori Ran. Trái tim Shinichi đập thình thịch, loạn nhịp vì cô. Trong khi Shinichi đang mãi ngắm Ran, một giọng nói dịu dàng đã kéo anh về với thực tại

- Shinichi?
- A... à... ờ Ran! Cậu dậy sớm thế?- Shinichi lúng túng. Ran nhún vai đáp
- Thói quen của tứ rồi á! Sáng nào tứ chẳng phải dậy sớm để bí mật làm bánh chanh cho ai đó?

Shinichi lảng tránh ánh mắt của Ran, trên má anh là những vết mây hồng (kawaii~). Ran phì cười trước phản ứng của cậu bạn. Bỗng cả hai giật mình khi nghe thấy tiếng cười của Kazuha, Heiji, Shiho và Hakuba

- HA HA HA HA!!!

Shinichi và Ran ngạc nhiên nhìn nhau, chạy một mạch vào phòng ngủ. Nhưng sau đó, cả hai cũng cười lăn cười bò bởi cảnh tượng trước mặt

Aoko trong bộ pyjama hình thỏ, đang bị Kaito... quắp chặt lấy. Hai tay anh ghì chặt lấy vòng eo cô, chân gác lên đùi cô. Kaito mỉm cười hài lòng với “gối ôm” mang tên Aoko. Và điều đáng chú ý ở đây là Aoko đang quay mặt về phía Kaito, rụi đầu vào ngực anh ngủ ngon lành. Nhìn cô như một con mèo nhỏ trong vòng tay ấm áp của chủ vậy

Cả sáu người không hẹn mà cùng lôi điện thoại ra chụp ảnh cặp đôi dễ thương kia ở mọi góc độ. Sau đó, Heiji cố nén cười, lay lay cậu bạn

- Hey Kuroba! Dậy mau!! Mặt trời lên cao lắm rồi! (Sun: Xạo vừa thôi ông kẹ! Tội vừa ngoi lên mà!)
- Muộn thế cơ à?- Kaito mở mắt, đập vào mắt anh là khuôn mặt phóng đại của Aoko. Khoảng cách giữa hai người bây giờ gần đến nỗi anh có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ trên da mặt mịn màng của cô. Chóp mũi của cô và anh đang chạm vào nhau, và đôi môi cô... đang rất gần môi anh. Đôi môi hồng xinh xinh chúm chím

như hai cánh hoa anh đào, làm anh chỉ muốn cắn. Nhưng Kaito đã bật dậy, lắc đầu thật mạnh để quên đi suy nghĩ biến thái của mình

Khi Kaito nhìn xung quanh, tất cả đang đứng cạnh anh và cười đầy gian tà. Anh nhú mồm, nhưng phát hiện ra chân mình vẫn còn đặt trên đùi Aoko nên vội rút lại, nhảy vọt lên giường. Đến lúc này thì Heiji, Shinichi, Ran, Kazuha và Shiho không nhịn cười được nữa. Kaito lừ mắt nhìn đám bạn

- Mấy người hay lắm!

- Hai cậu tình cảm quá đi mất! Đến trong giấc ngủ còn tìm thấy nhau- Kazuha giả vờ thốt lên đầy ghen tị. Kaito liếc cô bạn

- Vậy cậu với Hattori không như thế sao?

Kazuha lập tức á khẩu, mặt mũi đỏ bừng bừng. Heiji cũng bối rối không kém, vội vàng thanh minh

- Này này... ăn nói linh tinh! Sao cậu không nói Kudo với Mori í! Hai người đó dính nhau như sam còn gì!

- Đừng có lời tui này vào!- Shinichi quát mắt nhìn tên bạn đen thui. Ba người thành ra cãi nhau như chém chả ngay giữa phòng, vô tình đánh thức cô nàng Aoko đang say ngủ. Shiho ngồi xuống bên cạnh Aoko, lườm ba tên con trai

- Thật đa sự! Các cậu làm Aoko tỉnh rồi này!

- Không sao đâu mà... Oáp!

Aoko vươn vai ngáp dài, đưa tay dụi dụi mắt, đôi má cô ửng hồng sau khi thức dậy. Ngay khoảnh khắc đó, Kaito đang mải đấu khẩu với hai thằng bạn bỗng đứng hình. Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, trái tim đập thình thịch. Aoko ngái ngủ nhìn ngó, và gương mặt đang đỏ ửng như trái cà chua của Kaito làm cô chú ý. Cô trèo lên giường trước con mắt ngạc nhiên của lũ bạn, lo lắng hỏi

- Kaito! Kaito! Cậu không sao chứ? Sao mà mặt mũi cậu đỏ bừng thế này, hay là...

Aoko áp trán mình vào trán Kaito, hai tay đặt lên vai anh. Và bây giờ, mặt Kaito còn đỏ và nóng hơn lúc này. Ran còn cảm giác như đầu anh đang bốc khói nghi ngút vì... ngại

Đôi mắt Aoko khép hờ, hàng mi dài khẽ chạm vào mũi anh. Kaito điếng người, cảm giác như có một dòng điện 220V vừa chạy qua người anh vậy. Cái khuôn mặt đáng yêu của Aoko đó... Sao nó cứ làm anh cảm thấy... kích thích ghê vậy nè!!

“Hic, nhìn đôi môi hồng hồng... chắc hôn thì ngọt ngào lắm đây... A... Cô ấy cắn môi... muốn hôn... muốn hôn... Không được, không được! Biến thái biến thái!”

- Cậu không bị sốt, may quá!

Aoko mỉm cười, nháy mắt với Kaito. Tình trạng bây giờ của anh là tâm hồn treo ngược cành cây, trí óc đang tận hưởng không gian mát mẻ, thoáng đãng nơi 9 tầng mây...

- E hèm!! Kuroba Kaito!! Xuống chưa??

Hakuba đằng hắng, giả vờ gọi cậu bạn đang lơ toàn tập. Đám con gái cười khúc khích, còn lũ con trai cười gian tà làm Aoko không hiểu gì hết. Cô chớp chớp mắt, ngây thơ hỏi

- Các cậu sao vậy??

- Hahahaha

Cả đám giờ còn cười to hơn, khiến cho Aoko càng ngạc nhiên, còn Kaito thì tức xì khói

- Đồ phản bạn! Aoko, không cần quan tâm những gì tui này nói đâu!

- Hihi, trêu có chút ít mà chàng đã giận rồi sao?- Shiho liếc Kaito

- Thôi được rồi, không chọc cậu nữa- Shinichi nén cười, nói- Bọn mình còn được nghỉ hai ngày nữa, hay chúng ta đi biển đi?

Cả nhóm nhìn nhau, gật đầu như bồ cùi. Ran nêu ý kiến

- Bọn mình đi Izu nhé được không?

- Đừng, ra Okinawa cho sướng- Kazuha nói- Bố tớ có quen chủ một khách sạn ở đó, giá phòng phải chăng mà đồ ăn lại ngon nữa!

- Ok, vậy Okinawa thắng tiến nha!- Heiji cười

Shinichi lập tức gọi điện cho ông Yusaku, nhờ ông đặt vé đến Okinawa cho cả đội. Sau khi cúp máy, Shinichi nói

- Đã xong! 45' nữa máy bay cất cánh! Xếp đồ thôi!!!

May mắn là nhà Kaito ở nơi trung tâm, nên mọi người có thể về nhà rất nhanh. Đúng 15' sau, tất cả lại tập trung ở nhà Kaito và bắt taxi ra sân bay Haneda. Chuyến bay đến Okinawa mất khoảng 2 tiếng, nên các thiếu nữ quyết định sẽ ngủ một giấc. Và tất nhiên, ai ngồi cạnh ai thì chúng ta đã biết, và các nàng còn hồn nhiên tựa đầu lên vai chàng trai ngồi cạnh mình, khiến những ai đó đỏ mặt từng bừng, trừ Hakuba (lý do không nói chắc ai cũng hiểu ^^)

Lúc máy bay đáp xuống Okinawa cũng là 10h sáng. Nắng ở Okinawa không gắt, mà rất dịu, tạo cho người ta cảm giác thoải mái. Vừa đến khách sạn, Shiho, Ran và Aoko đã phi ra ngoài đầu tiên, dang rộng tay hít thở sâu để cảm nhận không khí trong lành của biển Okinawa. Kazuha đang cùng Heiji nhận phòng, và nhờ sự quen thân của ông Toyama với khách sạn, mà cả nhóm đã được ở phòng rộng, đẹp mà giá rẻ

- Đây nhé, phòng 410 là của các cậu, còn 409 là của bọn tớ- Kazuha đưa chìa khoá cho Heiji

- Ta về phòng nghỉ một lát rồi ra biển luôn nhĩ?- Shinichi nói

- Ok, hẹn 1 tiếng nữa nha- Aoko nháy mắt

Mọi người gật đầu đồng tình, và về phòng nghỉ ngơi, để một tiếng sau sẽ bắt đầu công cuộc ăn chơi nhảy múa ở Okinawa 2 ngày...

16. Chương 16: Okinawa

Một tiếng sau...

Bãi biển Okinawa hiện giờ vô cùng đông đúc. Trên bờ cát vàng mịn trải dài bãi biển, rất nhiều những chiếc ô to màu sắc được dựng sẵn, và bên dưới là ghế xếp chuyên dụng mà bãi biển nào cũng có. Du khách tới Okinawa tắm biển thường nằm trên những chiếc ghế đó, thưởng thức ly nước hoa quả mát lạnh do quầy bar ngoài trời của khách sạn phục vụ, hoặc xuống biển đùa nghịch với từng con sóng. Dù bây giờ đã gần giữa trưa, nhưng trên bờ biển vẫn rất đông người, vì như đã nói, cái nắng của Okinawa vô cùng dịu nhẹ, không phải là cái nắng to và gắt như ở Đông Nam Á, nên vẫn có thể tắm biển thoải mái mà không lo hại da

- Oa!! Nhìn biển thích quá đi à!

Aoko reo lên vui sướng, trông cô phần khích thấy rõ. Shiho mỉm cười, lắc đầu chịu thua cô bạn thân tình nghịch như một đứa trẻ. Bốn cô gái đang đứng ở sảnh khách sạn, nơi mái hiên để khách có thể rửa chân cho sạch cát trước khi quay lại khách sạn. Các thiếu nữ đang khoác lên mình chiếc áo choàng spa đặc biệt, và có dấu hiệu mất kiên nhẫn khi phải chờ đợi các chàng trai. Điều đó rất dễ dàng nhận thấy khi Kazuha cứ dậm chân đầy tức tối, miệng cầu nhàu tên da đen nào đó, mái tóc buộc đuôi ngựa của cô vung vẩy. Và khi Kazuha đang lăm bầm mắng mỏ Heiji, thì giọng nói không thể nhầm lẫn với ai của tên cột nhà cháy vang lên

- Yo!! Kazuha, Ran, Shiho, Aoko!! Đợi lâu chưa?

‘Phụt’

Các chị nhân viên lễ tân cùng một số du khách nữ đã phụt máu mũi ngay khi các hot boy xuất hiện (me too!! ^~^). Thân hình hoàn hảo của Shinichi, Kaito, Heiji và Hakuba khiến cho phái nữ trong khách sạn hiện giờ không thể giữ bình tĩnh. Trên người họ chỉ có mỗi quần đùi hoa dài đến gối đủ màu sắc (sao loè loẹt rữ vậy tời?!), để mình trần, vai khoác khăn bông để lát có thể lau người. Ai cũng cười phổng mũi khi thấy phụ nữ “suýt soa”

- Ai da, sao mà đẹp trai vậy trời!!

- Hấp dẫn quá! Các anh í có bạn gái chưa nhỉ??

- Tui đang ở thiên đường sao?

Chàng nào giờ trong bụng cũng vui như mở cờ, nhưng bên ngoài cố tỏ ra đầy men-lì. Shinichi nhếch miệng cười đầy quyến rũ, Heiji vẩy tay với các du khách nữ, cái nháy mắt của Kaito làm chết người, Hakuba lạnh lùng cùng nụ cười nam tính khiến các chị em ngất lên ngất xuống. Tuy nhiên, dù sức hút tới cỡ nào thì...

- Làm màu!

- Một ghê!

- Hoá ra mấy người điệu thế cơ à?

Các hoa khôi của Teitan tỏ ra miễn nhiễm với vẻ cuốn hút của mấy cậu bạn thân. Shiho nhìn đồng hồ, lạnh lùng

- Muộn 3’!

- Thôi mà, muộn chút xíu có sao đâu!- Kaito cười cầu hoà. Ran nhướn mày, giọng đầy đe dọa

- Lần sau mà muộn là cẩn thận đấy nhé!

- Rồi rồi- Shinichi đẩy đẩy cô ra ngoài bãi biển, nhe răng cười lấy lệ

Cả hội chạy vù ra biển. Gió mát, nắng dịu, không khí trong lành của Okinawa làm ai cũng thoải mái. Hakuba tìm bốn chiếc dù to gần nhau để tất cả cùng để đồ và dép của mình ở đó. Shinichi vừa quăng đôi dép qua một bên, thấy các nàng vẫn chưa bỏ áo choàng ra, bèn hỏi

- Nè Ran! Sao không cởi áo spa ra vậy? Thế làm sao mà tắm biển được?

- Nhưng mà... ngại lắm- Ran ngượng ngùng nói. Aoko, Kazuha và Shiho cũng gật đầu. Kaito cười

- Có gì mà ngượng, toàn bạn bè thân thiết cả!

- Nhưng... các cậu không được cười đâu nhé!- Kazuha rụt rè đề nghị. Heiji nháy mắt

- Yên tâm đi, không cười đâu!

Các cô gái nhìn nhau, rồi từ từ bỏ chiếc áo choàng ra khỏi người. Shinichi, Heiji, Kaito và Hakuba đứng hình, ngây ngốc ngắm nhìn các cô bạn mình. Bốn nàng đều chọn bikini cho lần đi chơi này, và sự lựa chọn đó quả không tồi khi những bộ bikini sexy đã khéo léo khoe được những đường cong gợi cảm của các cô gái. Ran đầy quyến rũ trong bộ bikini buộc dây màu xanh thiên thanh, tôn lên nước da trắng hồng cùng dáng người thon gọn của cô. Kazuha cuốn hút với bộ bikini màu vàng rực rỡ, còn bộ bikini màu hồng chấm bi đã giúp Aoko trở nên gợi cảm vô cùng. Shiho bí ẩn và lạnh lùng lựa chọn sắc đen, nhưng không thể che hết được vẻ đẹp quyến rũ như đoá hồng của cô

Thấy các chàng trai cứ nhìn chằm chằm, Shiho đỏ mặt hỏi (cute quá trời!!)

- Trông tệ lắm à?

- Khô... không! Tuyệt lắm!- cả bốn cậu con trai đồng thanh, mắt vẫn dán chặt vào các cô gái. Ran thở phào nhẹ nhõm, cười tươi rồi

- Cám ơn nhé! Các cậu thấy đẹp là ok rồi!

- Xuống biển thôi nào!!!

Kazuha và Aoko reo lên thích thú, kéo tay Ran cùng Shiho ra nhảy sóng. Vô tình, vẻ quyến rũ của các thiếu nữ đã thu hút ánh nhìn của cánh đàn ông trên bãi biển. Đám con gái mãi mê vui đùa cùng sóng nước, trong khi hội con trai vẫn nằm dài trên ghế, mắt nhìn đắm đắm “canh chừng” các nàng. Shinichi lẩm bẩm

- Không ngờ... cô ấy lại quyến rũ đến thế...

- Ủ... tớ cứ nghĩ Aoko... phẳng lì- Kaito thú nhận với đám bạn. Hakuba châm chọc

- Nàng mà nghe thấy thì cậu chết!

- Nói xấu gì bọn tớ à?

Giọng nói “dịu dàng” của Aoko đã lôi 4 cậu bạn về thực tại. Kaito chối bay chối biến

- Đâu có! Cậu cứ tưởng tượng!

- Tạm tha- Shiho cười- Các cậu có ra chơi bóng chuyền không? Tụi tớ vừa mượn được một quả từ cái anh đẹp trai đằng kia kìa!

Shiho vẫy tay, cười tươi với một anh chàng da ngăm đen, body cường tráng đang cười tít mắt vì được mỹ nhân hỏi han. Cô đâu để ý ai đó đã tức xì khói rồi. Shinichi nhắc nhở

- Haha... Shiho à, nếu cậu còn cười thêm giây nào nữa với chàng trai đó thì e rằng tối nay anh ta sẽ chuyển hộ khẩu vô nhà xác đó!

- Kudo!!!

Hakuba lườm Shinichi đầy sắc lạnh. Trước khi hai chàng cãi nhau, Ran đã khéo léo lôi Shinichi đứng dậy, mắt “lừa tình” rủ rê

- Shinichi, ra chơi bóng với bọn tớ đi!

- O... ừ, được- Shin nhà ta bối rối, Ran cứ kawaii như thế làm sao tim anh chịu được???

- Ê này Kudo, cậu định bỏ rơi bạn đó hả?- Hakuba nhảy dựng lên, nhưng quay ra thì đã thấy Kaito và Heiji bị lôi kéo thành công. Shiho thì nhìn anh với ánh mắt cún con, và anh lập tức xiêu lòng

“Anh hùng không qua được ải mỹ nhân!” Lời các cụ đã dạy quả không sai!

Tám người vui vẻ nô đùa trên bãi biển. Những trận bóng chuyền gay cấn diễn ra, nhiều lúc không phân thắng bại. Chơi chán, bè lũ hot boy-girl lại nhảy xuống biển tắm, té nước ào ạt vào nhau rồi cười vang trời. Họ ăn trưa ngay trên bãi biển, các món gỏi tươi sống siêu ngon của nhà hàng. Và sau đó, công cuộc ăn chơi lại tiếp tục diễn ra, không ngừng nghỉ

Xế chiều, mặt trời dần khuất sau rặng núi đảo Okinawa, khách khứa cũng lũ lượt kéo nhau về khách sạn. Cả nhóm chơi mệt rũ rồi, cùng uể oải lên phòng tắm tấp, rồi đợi nhau đi ăn tối

Nhà hàng đã mở cửa, và mọi người bắt đầu dùng bữa. Nhóm Shinichi cũng vừa xuống đến nơi, khi cả nhóm còn đang dáo dác tìm bàn, thì Ran bỗng va vào một người con trai

- Á!

- Xin lỗi, cô không sao chứ... Ô, Ran-san!

Giọng nói quen thuộc làm Ran giật mình. Cô ngẩng đầu, thì ra là anh Akiyama Ren. Cô mỉm cười

- Chào anh!

- Em cũng nghỉ ở đây à?

- Vâng, em đi cùng các bạn!- Ran cười, vẫy đám bạn mình. Kazuha chạy lại đầu tiên, và thốt lên kinh ngạc

- Anh Akiyama! Không ngờ lại gặp anh ở đây!

- Chào Toyama! Cả Nakamori và Miyano nữa sao? Các em khỏe chứ?- anh Ren cười. Shiho và Aoko lễ phép

- Chúng em chào anh!

- Anh đi nghỉ với gia đình ă?- Ran hỏi. Ren gật đầu, rồi đề nghị
- Tối nay anh đi ăn có một mình thôi, hay các em cho anh ngồi cùng với được không, Ran-san?
- Được ă- 4 cô gái đồng thanh. Kazuha gọi
- Heiji! Anh Akiyama ngồi cùng bọn mình nhé!
- Ok!- Heiji gật đầu, gật đầu chào Ren. Còn Ren cười ái ngại
- Chào Kudo, Hattori, Kuroba, Hakuba! Thật phiền quá, lại làm phiền các em thế này!
- Không sao ă!- Kaito vui vẻ đáp- Anh ngồi đi

Ren nhanh chóng ngồi xuống-cạnh-Ran, và điều này khiến tất cả mọi người đều chú ý, chỉ riêng Ran, Aoko là không để ý thôi. Shiho định ngồi cạnh Ran, nhưng ánh mắt lạnh như băng của Shinichi làm cô giật mình, ngồi cạnh Hakuba để nhường chỗ cho Shinichi. Kaito nhanh nhẹn ngồi cạnh Ren để yểm trợ cho Shinichi, anh hiểu tại sao cậu bạn lại trở nên vô cùng đáng sợ như vậy...

Bữa ăn tối vui vẻ lại thành ra cuộc chiến tranh ngầm nồng nặc mùi thuốc súng giữa Shinichi và Ren, khiến người ta lạnh sống lưng

Hakuba thì thầm, đủ cho cả hội nghe thấy, trừ Ran, Shinichi và Ren

- Thật không hiểu khi về Tokyo, cuộc chiến này sẽ như thế nào đây...?
 - Ran sẽ khá mệt mỗi đấy- Heiji thở dài- Còn bà cô Miku lắm điều nữa mà...
- Không khí trùng hắt xuống, kì nghỉ tại Okinawa coi như kết thúc!

17. Chương 17: Trò Chơi Thách Đấu

Trường phổ thông Teitan

Một ngày mới đã bắt đầu. Cuộc thi Miss Teitan đã kết thúc được 2 tuần, và các học sinh của trường lại vào guồng quay công việc như bình thường. Tuy nhiên, cuộc tranh đấu giữa các nam thanh nữ tú vẫn chưa đến hồi kết. Bằng chứng là lớp 10-B đang bàn tán vô cùng sôi nổi về cuộc vận động bình chọn ngôi Hoàng tử của trường, theo bảng xếp hạng top 10 Prince dựa trên phiếu bầu của toàn thể học sinh trong trường

Giờ sinh hoạt lớp bắt đầu, cô nàng lớp trưởng Chito nhanh nhẹn cầm theo xấp giấy đăng kí lên bục giảng. Chito đồng đặc thông báo

- Trường ta sắp tới sẽ diễn ra cuộc bình chọn top 10 Prince, năm nay có quy mô lớn hơn những năm trước, là không chỉ bình chọn qua báo tường, trên mạng, mà có cả một cuộc vận động bình chọn bỏ phiếu trực tiếp nữa! Đối tượng tham gia là các nam sinh toàn trường, ai đăng kí cũng được! Ban giám khảo sẽ chọn ra 4 ngôi vị cao nhất của cuộc thi, đó là: King, Prince, Dark Knight và Cool Guy! Mong lớp mình nhiệt tình tham dự nhé!

Cả lớp xôn xao bàn tán. Ở cuối lớp, nhóm Ran cùng một số cô bạn khác đang ra sức năn nỉ bốn chàng hoàng tử

- Shinichiii, tham gia đi!- Ran (lại) dùng chiêu dụ dỗ. Nhưng lần này, Shinichi có vẻ rất sắt đá, dù anh ít nhiều bị cám dỗ nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu =.=

Phía bên kia, Kazuha vẫn đang dùng những lời mật ngọt để năn nỉ cậu bạn cột nhà cháy của mình, nhưng xem chừng cô nàng vẫn không làm lung lay ý chí kiên định của Heiji

Kaito vẫn đang bị Aoko đe dọa bằng các biện pháp, một ví dụ điển hình như sau:

- Kaito, tham gia đi!- Aoko ra lệnh

- Nè bà cô, ai cho cậu có quyền ra lệnh cho tớ hử?- Kaito nhếch mép. Aoko cười khẩy đáp lại

- Cậu, mau đăng kí cho tớ! Nếu không thì...

- Thì sao?

- Tớ sẽ lôi cậu đến thuỷ cung, sau đó sẽ đưa cậu đi ăn một bữa toàn cá nha- Aoko cười gian tà. Kaito nuốt nước bọt, mặt mày xanh lét như tàu lá chuối. Anh gật đầu, lồm lũi xin cô nàng Chito một tờ giấy để đăng kí ^^

Hakuba thấy anh bạn thân đã bị khuất phục, liếc nhìn Shiho đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy dọa dẫm: “Anh mà không tham gia, em chia tay!” Vì sự nghiệp được rước cô về nhà, ôm chặt lấy như con gấu bông, Hakuba đành nhắm mắt, xuôi tay, xin một tờ giấy và... đánh liều đăng kí ^o^

Shinichi và Heiji vẫn kiên cường chiến đấu, nhưng chiêu nịnh nọt + dụ dỗ của hai cô bạn thân quá hiệu quả, làm cho hai chàng cũng nhanh chóng thu hồi ý kiến phản đối, xin thêm hai tờ giấy và đăng kí. Chito thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt cảm ơn bốn cô nàng. Ran cười híp mí, thì thầm

- Khao bọn tớ chiều kem là ok!

- Ủ, nhất chí rồi!- Chito cười tươi

‘Reng’

Chuông vào giờ học reo vang, cả lớp lục tục về chỗ ngồi. Tuy nhiên, bàn của Chito vẫn đang bị vây kín bởi các nam sinh, vì hành động tiên phong của các chàng trai trong nhóm “Thiên tài xó lớp” đã thổi bùng lên phong trào đăng kí. Xấp giấy nhanh chóng hết veo không còn tờ nào, làm lớp trưởng còn chưa kịp phản ứng

‘Rầm rầm’

Hai tiếng thước đầy uy lực vang lên, và giọng nói lạnh lạnh của cô giáo Sonoko vẫn không thể lẫn vào đâu được

- Các cậu kia còn không mau về chỗ!

- Cô Suzuki, xin cô đừng mắng các bạn ấy ạ!- Chito lên tiếng giải oan- Con trai lớp mình đang rất tích cực tham gia cuộc bình chọn top 10 Prince của trường đấy ạ!

Cô Sonoko gật đầu như đã hiểu. Cô giáo nhìn quanh lớp một lượt, rồi nói

- Hôm nay, cô và thầy Kyogoku có việc phải thông báo với các em! Đầu tiên là đợt thi cuối kì I sẽ bắt đầu sau 1 tháng nữa, tức là cuộc bình chọn top 10 vừa kết thúc thì kì thi bắt đầu! Các em không được mải mê lo thi thố nhan sắc mà bỏ quên học vấn!

Cả lớp dạ ran. Cô Sonoko hài lòng mỉm cười, nhìn sang người đàn ông bên cạnh như ra hiệu. Thầy Makoto nghiêm túc nói

- Tiếp theo là kì thi học sinh giỏi của trường. Mỗi lớp chọn ra 10 học sinh đi thi học sinh giỏi, tổng cộng là 8 môn. Đây là kì thi kiến thức nâng cao, nên 10 học sinh được chọn này sẽ dựa trên thành tích học tập và phân môn thi. Các em sẽ tham dự vào buổi học luyện thi vào mỗi buổi chiều sau khi tan học! Cả khối có tổng cộng 50 bạn dự thi, và 10 học sinh giỏi nhất sẽ được chọn vào đội tuyển thành phố! Chúc các em thành công!

Bên dưới, cả lớp lại xì xào bàn tán. Cậu bạn đầu cua thở dài ngao ngán

- Thiệt tình, sao trường mình chơi học sinh thế nhỉ!

- Ủ đúng- cô bạn đeo kính nói- Vừa chơi xong là thi luôn

- Chuẩn đấy- Kazuha góp chuyện- Như thế chẳng khác nào là giết người không dao cả!

- Toyama nói chí phải!

‘Rầm rầm’

Lại hai tiếng thước do cô Sonoko gõ, thật như muốn gây đôi luôn cái bàn giáo viên. Đến thầy Makoto cũng phải giật mình. Cô Sonoko nói

- Các anh chị trật tự xem nào! Lớp đầu khối mà ồn thế này à?

- Thôi nào Sonoko- thầy Makoto khẽ nói- Để anh nhắc bọn nhỏ cho

Thấy người yêu mình can gián, cô Sonoko mới nguôi ngoai, nhưng mắt vẫn quan sát cả lớp, ánh mắt sắc lạnh đầy nguy hiểm. Phía bên dưới, tất cả đều bất giác lạnh sống lưng

- Sau đây là danh sách học sinh tham gia luyện thi học sinh giỏi- thầy Makoto đồng dạng nói- Kudo Shinichi: Văn, Toán, Anh, Lý, Hoá, Sinh, Sử, Địa

- Thế là thi hết còn gì ạ?- Kaito lên tiếng. Cô Sonoko gật đầu

- Kuroba nói đúng đấy. Ai thi hết thì đọc là thi hết luôn, không cần phải đọc tên môn đâu

- Ủ- thầy Makoto tiếp tục- Mori Ran: thi hết

- Kuroba Kaito: thi hết. Nakamori Aoko: thi hết trừ Toán- cô Sonoko tiếp lời

- Hattori Heiji: thi hết trừ Văn. Toyama Kazuha: thi hết trừ Hoá

- Hakuba Saguru: thi hết trừ Sử. Miyano Shiho: thi hết

- Sakaki Chito: thi hết trừ Anh, Sinh, Lý. Tsurabuya Mitsuhiko: thi hết trừ Địa, Sinh

Thầy Makoto và cô Sonoko kết thúc bằng danh sách các học sinh giỏi. Các nhân vật được xướng tên thì đứng dậy, số còn lại thở phào nhẹ nhõm vì không phải mang thêm căng thẳng. Thầy Makoto thông báo

- Tan học ngày mai là buổi đầu tiên. Các em xem lịch mà bạn Sakaki sẽ phát bây giờ. Mong các em sẽ có mặt đầy đủ!

- Hết giờ, cả lớp có thể nghỉ!- cô Sonoko xách túi cùng sách vở. Chito hô to

- Cả lớp chú ý!

- Chào thầy cô ạ!

Bóng dáng hai giáo viên vừa rời khỏi, cái lớp 10-B đã nhao nhao lên như cái chợ. Nhóm Shinichi cũng không ngoại lệ, nhưng hầu hết là kêu ca và than thở. Heiji ngán ngẩm nói

- Học giỏi quá đúng là một cái tội!

- Ủ công nhận, mệt thật đấy!- Hakuba đồng tình- Đợt này là bọn mình bận đây

Ba cậu bạn gật đầu. Các cô nàng cũng thở dài thườn thượt vì chán, trông ai cũng buồn thiu. Bỗng nhiên, giọng Chito lạnh lạnh từ ngoài cửa

- Kudo, ra đây có người gặp!

- Ai vậy?- Shinichi ngạc nhiên. Chito nhún vai

- Cậu tự xem được mà, đúng chứ?

- Thật tình!

Shinichi nhăn nhó nhìn cô lớp trưởng. Anh ra cửa lớp, và khi nhìn thấy đối tượng cần gặp, một cảm xúc khó chịu dâng trào bao trùm lấy anh. Người đang đứng trước mặt anh, là Akiyama Ren, chàng hot boy của Hội học sinh. Trông Ren bây giờ rất khác với khuôn mặt lạnh như băng, đôi môi đẹp tuyệt vời nhếch lên khi nhìn thấy Shinichi. Anh mở lời

- Kudo Shinichi, tôi có chuyện muốn nói với cậu!

- Nói nhanh lên, tôi không có thời gian- Shinichi cười khẩy. Anh liếc Ren bằng ánh mắt sắc lạnh và đầy mùi chiến tranh. Sát khí toả ra từ hai chàng trai thu hút những người xung quanh, và rất nhiều học sinh đã kéo đến xem. Họ đứng thành vòng tròn và hào hứng bàn tán. Ngay cả thành viên lớp 10-B cũng không kìm

được tò mò, trong đám đông lơ nhố đầu người, dễ dàng nhận ra Ran, Kazuha, Aoko, Shiho, Heiji, Kaito và Hakuba đang đứng ngay hàng đầu. Họ quan sát nhất cử nhất động của hai nhân vật chính, trong lòng đầy những suy nghĩ và cảm xúc khác nhau

Ren nhìn thấy bóng dáng Ran từ sau lưng Shinichi đang nhìn anh đầy khó hiểu, và rồi anh mỉm cười

- Tôi muốn thách đấu cậu, Kudo Shinichi!

- Ohhhh

Đám đông ồ lên, rất nhiều tiếng xì xào bàn tán xung quanh Ran, và cô nhăn mặt khó chịu. Shiho đưa ánh mắt đầy cảnh cáo với mọi người, và ngay lập tức các tiếng ồn ào biến mất

- Thách đấu?- Shinichi nhếch miệng- Tại sao?

Miệng hỏi nhưng trong lòng anh đã biết câu trả lời. Shinichi hơi liếc về phía Ran, và điều đó không thoát khỏi ánh mắt tinh ý của Ren. Anh cười nhẹ

- Cậu thông minh đấy, đúng là đối thủ xứng tầm với tôi!

- Anh đang coi thường tôi à?- Shinichi nhướn mày

- Không hề- Ren nhún vai- Vào vấn đề chính: Chúng ta sẽ tranh ngôi đầu top 10 Prince

- Được, tôi đồng ý rồi. Nhưng lý do là gì? Nếu anh không nói công khai, coi như thoả thuận giữa chúng ta vô hiệu lực!

Shinichi dùng ánh mắt kiên định nhìn Ren làm anh có chút xao động. Anh cười nửa miệng, nhìn thẳng vào Ran và nói

- Vì Ran!

- Ohhh

Đám đông ồ lên tập hai, lần này còn to hơn. Cả nhóm bạn của Shinichi mở to mắt kinh ngạc, đặc biệt là Ran, mở to mắt như sắp lờn đến nơi. Heiji thốt lên

- Đùa hả? Sao lại có chuyện hoang đường thế?

- Chuẩn đấy, anh ta mới gặp Ran 3 lần!- Kazuha đồng tình

Shinichi giơ tay lên ra hiệu trật tự, đám đông dừng xôn xao. Anh gật đầu kiên quyết

- Ok! Tôi chấp nhận!

- Anh Shinichi!! Sao anh lại đồng ý chỉ vì con nhỏ Mori Ran đáng ghét chứ!

>>>>>>>>>

Cho ít phút lắm nhảm sau khi hết chap nha

18. Chương 18: Trò Chơi Thách Đấu (p2)

- Anh Shinichi! Sao anh lại đồng ý chỉ vì con nhỏ Mori Ran đáng ghét đó chứ?

Giọng nói chanh chua không lẫn vào ai của Miku vang lên. Đám đông rẽ lối, cô ả ồng ẹo bước vào, ôm chầm lấy Shinichi. Anh nhăn mặt, đẩy ả ra một cách phũ phàng, Miku chớp mắt tội nghiệp nhìn Shinichi, cái đôi mắt đó làm anh buồn... lôn (há há ^o^)

- Cô làm gì ở đây?- Shinichi cao giọng hỏi, không ngừng tránh xa khỏi Miku như tránh tà. Miku nhếch môi

- Em làm gì ư? Tất nhiên là để gặp anh rồi!

- Việc gì thì nói luôn đi, thật lằng nhằng!- Hakuba lên tiếng, dù không phải Shinichi nhưng anh cảm thấy ghê tởm thay cho cậu bạn. Bỗng nhiên, cánh tay Hakuba bị ôm chặt cứng, chủ nhân của cái ôm đó không phải là Shiho tiểu thư, mà là

- Anh Saguru, anh ngẫu quá đi! Cho em hôn cái nào!- Miki chu cái môi tô son đỏ chót của mình về phía Hakuba làm anh muốn khóc thét. Lập tức, không khí lạnh lẽo bao trùm quanh hai người, chất giọng băng lãnh ngàn năm không thay đổi cất lên

- Đề nghị CHỊ bỏ tay ra khỏi bạn trai tôi!

Shiho nhấn mạnh từ chị, ý nói Miki hơn họ tận 2 tuổi thì đừng có giả nai như thế. Miki cười nhạt, buông tay Hakuba ra, lông mày nhíu lên

- Haha, không đùa giỡn nữa, bọn này đến đây là muốn thông báo phần thi thứ 2 giữa chúng ta, tân Tứ Đại Hoa khôi!

- Thi?- Kazuha hỏi lại. Tiếng Mika xác nhận làm cô giật mình, ngoảnh lại và thấy Heiji đang phải chạy trốn khỏi cái hôn của Mika. Ran khoanh tay, hất nhẹ mái tóc dài bồng bềnh, khoé môi cong cong lên

- Nếu tôi đoán không nhầm sẽ là kết quả cuộc thi HSG sắp tới?

-Ồ, không hổ danh Thánh nữ Teitan- Miko vỗ tay- Vậy hẹn gặp các cô ở cuộc thi HSG!

- Và xin nhớ cho, chúng tôi sẽ không bao giờ buông tay đâu, đừng nghĩ mình tài giỏi!- Miku chốt câu cuối cùng, quay ngoắt đi. Ba nhỏ kia cũng chuẩn bị không dấu vết

Năm chàng hotboy này giờ đứng làm nền vẫn chưa hết ngạc nhiên. Sao mà các công chúa Teitan có thể vút họ qua một xó phũ phàng như vậy? Ren bùm tỉnh đầu tiên

- Coi như thoả thuận đã xong! Mong cậu chiếu cố, Kudo Shinichi!

- Anh cũng thế, Akiyama Ren- Shinichi cười nửa miệng. Ren nhún vai, điệu bộ không quan tâm quay người bước đi, nhưng bàn tay bên trong túi quần đã siết chặt lại

Một ngày mệt mỏi lại trôi qua...

>>>>Ta là giải phân cách thời gian

Nhóm Shinichi đang miệt mài luyện nhảy trong phòng tập nhảy của trường, thuộc khu Chúc năng. Dù bây giờ ngoài trời đã tối mịt, nhưng bốn chàng trai vẫn không ngơi nghỉ. Lý do, nếu như họ tập buổi chiều sau giờ học thì sẽ có rất nhiều fan girl bu lấy phòng nhảy, và coi như bài nhảy của họ đi tong. Đây là phần thi tài năng của cuộc bình chọn top 10 Prince, thi theo nhóm 4 người.

- Uầy, mệt quá, nghỉ tẹo đi!- Kaito lên tiếng, này giờ anh đã sắp kiệt sức đến nơi rồi, bởi vì anh và Shinichi là hai người nhảy chính. Cả đội đồng ý, tắt nhạc và ngồi nghỉ. Bỗng nhiên, Heiji bật dậy, chạy ra cửa và lớn tiếng hỏi

- Ai?

Bóng đen đứng sát cửa kính phòng nhảy lập tức chạy vụt đi, khi anh ngó ra đã không còn ai rồi. Shinichi hỏi

- Có ai không?

- Không, nhưng rõ ràng là tớ có cảm giác bọn mình bị theo dõi- Heiji lăm bầm khi quay vào. Hakuba trấn an

- Chắc cậu mệt quá nên ảo tưởng đấy, có khi bọn mình tập tiếp đi!

- Này, mấy cậu định tập cho kiệt sức chết luôn đấy à?

Ran đứng dựa vào cửa, cạnh cô là Shiho đang khoanh tay, chân đập nhẹ xuống sàn. Aoko cầm trên tay một túi đồ ăn đứng lấp ló sau Ran, cùng cô là Kazuha sau Shiho. Bốn chàng trai mừng rỡ reo lên đồng thanh

- Ran!

- Shiho!
- Aoko!
- Kazuha!

Xong họ quay sang nhìn nhau ngạc nhiên, còn các cô gái bật cười khúc khích. Kazuha cùng ba cô bạn vào phòng tập, ngồi xuống sàn và bày lần lượt từng hộp cơm ra cho mấy tên bạn thân. Shinichi, Kaito, Heiji và Hakuba nhìn thấy đồ ăn mắt sáng như sao, hình tượng hotboy hót rác gì vút hết, chăm chăm cầm cúi ăn hết sạch đồ ăn. Shiho và Hakuba còn diễn phim lãng mạn, tình cảm đút cơm cho nhau ăn khiến một số người đỏ mặt và một số kẻ khác tí sặc. Nhưng cầm sao được, hai người đó là người yêu mà.

- Các cậu tập tành đến đâu rồi?- Aoko hỏi
- Cũng tạm tạm- Kaito nhồm nhoàm nhai cơm trả lời. Ran nhăn nhó
- Tạm tạm là thế nào?
- Cũng gần xong bài rồi- Shinichi đáp- Mà bọn tớ mới tập 3 ngày thôi đấy, các cậu đừng đòi hỏi cao quá nhé!
- Hay là nhảy trước cho bọn tớ xem một chút được không?- Shiho nói, và ngay lập tức ý kiến của cô bị phản bác
- Nâu nấu nấu!
- Tại sao??
- Bọn tớ sẽ không tiết lộ bất cứ thứ gì cho đến hôm thi chính thức- Heiji cười nhe răng. Kazuha lườm
- Hừ, vậy bọn tớ cũng không được biết hả?
- Xin lỗi Kazuha- Hakuba cười. Bốn cô gái thở dài, nhưng rồi họ lại nói sang vấn đề khác, cho đến khi các chàng trai ăn xong, họ thu dọn đồ và đứng dậy đi về. Shinichi tiễn các cô gái ra cửa, nhắc
- Về cẩn thận nhé!
- Ok, tập vui nha- Ran ngoái đầu lại, nháy mắt

.

.

.

Cuộc bình chọn top 10 Prince diễn ra vào ngày hôm nay nên toàn trường Teitan được nghỉ. Các nữ sinh tỏ ra vô cùng phấn khích. Cũng phải thôi, toàn những anh chàng đẹp trai tụ hội thì phải vui chứ

Lớp 10-B được xếp ngồi ở vị trí vô cùng đặc biệt, bởi vì tập thể này hiện giờ chỉ có 14 thành viên nữ. Tất cả nam sinh của lớp đều đăng kí tham dự cuộc thi, nên dù chưa thi nhưng nhà trường đã trao giải “Tập thể lớp tham gia tích cực nhất”, số tiền thưởng là 200 nghìn ¥ (yên) cho lớp 10-B. Các nữ sinh của lớp đang giơ cao các banner, mỗi người một chiếc, mỗi người cổ vũ cho một thành viên nam của lớp. Nhưng có vẻ họ cũng không cần tốn quá nhiều công sức, vì nữ sinh trong trường cũng liên tục gào thét tên của các hotboy 10-B, không chỉ bốn cái tên quen thuộc, mà còn tất cả những người còn lại

- Xin chào tất cả mọi người!!!
- Giọng nói ngọt ngào êm ái của Ran cất lên, tất cả nam sinh đứng dậy gào to
- Mori Ran!!!
- Ran, em là tình yêu của đời anh!!!

Trong cánh gà, có hai kẻ nào đó đang tức xì khói, chỉ muốn xông ra xé xác thẳng to mồm kia thành trăm nghìn mảnh. Còn Ran, vẫn hồn nhiên làm nhiệm vụ của mình

- Cuộc bình chọn top 10 Prince của trường ta xem ra có sức hút rất lớn nhỉ? Không chỉ học sinh mà các thầy cô cũng vô cùng háo hức!

- Yeahhh!!!

Khán giả phấn khích reo vang. Ran bật cười, nụ cười của cô làm đám con trai phụt máu mũi hết lượt, kể cả đang đứng trong cánh gà

- Vậy bây giờ tôi xin phép được phổ biến thể lệ cuộc bình chọn. Thể thức thi: theo đội từ 3 đến 5 người. Có 2 phần thi, thi tài năng và vận động bình chọn! Các chàng trai sẽ thể hiện tài năng của mình và dùng tài thuyết phục của mình vận động tất cả khán giả tại đây bình chọn cho đội mình. Không để mọi người chờ lâu nữa, sau đây là phần thi tài năng! Nhóm đầu tiên, nhóm Gentlement!

Sau lời giới thiệu của Ran, cả khán đài như vỡ oà trong tiếng hò hét. Ren cùng Maeda Takeshi và Akatsuki Kai- hai người bạn thân của anh, và cũng là hai người giữ vị trí Prince và Cool Guy năm ngoái. Ba người kết hợp với nhau trong bài hát Everlasting Luv (B'z- opening Detective Conan 28). Bài hát mang phong cách nhạc Rock ballad, và hôm nay, ba chàng bạch mã hoàng tử đã lột xác, trở thành các rocker chuyên nghiệp. Bất kì cô gái nào nghe bài hát này cũng phải liêu xiêu cảm động, sự chân thành đến từ tấm lòng của người thể hiện khiến cho tất cả mọi người chăm chú lắng nghe, không ngừng “phiêu” trong giai điệu mạnh mẽ và sôi động

Ran mỉm cười quay trở lại sân khấu sau màn trình diễn bùng nổ của nhóm Gentlement. Ren bước qua Ran, thì thầm nói với cô

- Giờ nghỉ, gặp anh!

Ran ngạc nhiên, nhưng không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu. Cô lại tươi cười, giới thiệu

- Sau đây sẽ là phần thi tài năng của một trong những nhóm mà các bạn đã mong chờ nhất!

Cả hội trường nín thở chờ đợi...

Vài phút lắm nhảm xin được phép bắt đầu!!!

Chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho fic, rất nhiệt tình :)))

Nhưng mà Bon có một đề nghị nho nhỏ

- Bạn nào dùng smartphone hay Ipad, hãy để ý đến cái biểu tượng ngôi sao phía dưới, rồi đặt tay lên

- Bạn nào dùng máy tính, phía trên máy tính góc bên phải, hình ngôi sao là cái các bạn cần ấn vào

Ngủ ngon mơ đẹp nhak

19. Chương 19: Trò Chơi Thách Đấu (p3)

Đôi lời lắm nhảm

Chap này xin dành tặng bạn @MaiAnhNguyen350 nhé! Xin lỗi bạn vì máy mình có vấn đề, nó ko hiện lên tên của bạn T^T

Thêm nữa, các bạn nhớ com mần và vót cho mềnh nhak!! À quên, nhanh nhanh tay chút xíu để còn đc tặng chap í hiihi

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

- Và sau đây, sẽ là màn trình diễn của một trong những nhóm mà các bạn mong chờ nhất!!!

Giọng Ran lên cao vút, làm cả hội trường nín thở chờ đợi, chìm vào im lặng nghe được cả tiếng muỗi kêu

- Nhóm... DM!!!

(Trích lời con tác giả khốn nạn : Nói thực là cái tên nhóm nghe rất... nhưng mình sẽ để trí tưởng tượng của các bạn bay cao, bay xa, đừng bay luôn không lại chẳng ai đọc fic TvT)

E hèm, quay lại câu chuyện. Tên nhóm dù như thế nào thì cũng chỉ có phản ứng với người Việt ta thôi, còn Nhật Bản họ biết gì đâu? Nên bốn anh chàng của chúng ta vẫn ngẩng cao đầu bước ra sân khấu, không quên nụ cười thật cu... (cool) để lừa tềnh mấy bạn nữ. Quả thực, nụ cười của mấy bạn nam trên sân khấu đã gây ảnh hưởng không chỉ các bạn nữ lứa tuổi 16-18 mà còn cả U30!! (woah... ngưỡng mộ *mắt long lanh*). Hội trường suýt thì nổ vì tiếng reo hò, một nửa thế giới phải vào viện Tai-Mũi-Họng gấp...

Ran ném cho bốn tên bạn, đặc biệt là cái thằng đi đầu, một ánh nhìn chết chóc, nhưng không quên nhiệm vụ của mình

- Xin mời màn trình diễn của nhóm!

Khi Ran rút vào cánh gà, thì cũng là lúc các chàng trai về vị trí của mình, quay lưng lại với khán giả. Tiếng nhạc bài “Good boy” (Teayang ft. G-Dragon) vang lên, và cả bốn bắt đầu dần giơ tay lên trời, đúng như câu đầu “Put your hands in the air”. Các fan nữ của DM bắt đầu hò hét âm ỉ khi thấy nét mặt cực ngầu của các đại mỹ nam. Cả nhóm bắt đầu hoà mình vào bài nhảy do Kaito biên đạo, và chính loại nhạc cực ngầu này đã khiến cho mọi hình ảnh đập khuôn từ trước cho họ đều vô nghĩa. Không còn hình ảnh các chàng thư sinh, công tử, mà giờ là các anh chàng ăn chơi, phá cách. Từng động tác đều được các thành viên thực hiện dứt khoát, mạnh mẽ, đồng đều đến kinh ngạc, đúng nhịp điệu của bài. Cách bố trí đội hình rất thông minh và hợp lý, từng bước nhảy nhịp nhàng với từng lần thay đổi đội hình. Mỗi lần Shinichi hay Kaito solo (hai ảnh là nhảy chính), Heiji và Hakuba đều hỗ trợ làm... nền, giúp người đang solo được nổi bật hơn, và góp phần làm nổi bật chính bản thân mình. Bốn người đều chuyên nghiệp như những vũ công điêu luyện, như chính hai ca sĩ của bài này. Cả hội trường không thể kìm nén được tiếng hét vì phấn khích, tiếng vỗ tay như sấm dậy. Tất cả khán giả đứng hết lên vỗ tay cho cả nhóm, còn các nữ nhi lớp 10-B thì hô vang

- SHHK!!! You are the best!!! (Shinichi, Heiji, Hakuba, Kaito)

- DM Group!!! Fantastic!!!

SHHK (từ bây giờ sẽ dùng tên này để gọi bốn chàng, còn các nàng là S.O.R.A- Shiho.aokO.Ran.kazuhA) cúi chào, không thể kìm nén nụ cười đắc thắng trên môi. Ngay cả Ran trong cánh gà cũng vô cùng phấn khích, cứ vỗ tay mãi không thôi. Sau khi nhóm Shinichi vào trong, Ran cười tươi như hoa, giọng nói không kìm được sự tự hào

- Woah!!! What a fantastic performance!!! (Chà, thật là một màn trình diễn hết sức ấn tượng!!) Tôi thích phần thi vừa rồi đến nỗi phải cảm thán bằng tiếng Anh!! Và tiếp theo, sẽ là...

Các nhóm khác tiếp tục tiết mục dự thi của mình. Xem ra nhóm nào cũng rất cố gắng, nhóm nào cũng ngang tài ngang sức, ngay cả khán giả cũng không biết nên chọn nhóm nào, hướng chỉ ban giám khảo. Kết thúc phần thi tài năng, cô nàng MC xinh đẹp lại bước ra và vui vẻ nói, và không ai để ý hàng ghế khán giả đã vắng bóng 3 người

- Vậy là phần thi tài năng đã kết thúc! Xem chừng cuộc bình chọn năm nay rất gay cấn! Tiếp theo sẽ là phần vận động bình chọn trực tiếp. Nhân viên khán đài sẽ phát cho tất cả các khán giả trong hội trường, không kể thầy cô hay học sinh, một tờ giấy có tên top 3 nhóm lọt vào vòng vận động bình chọn. Tất nhiên là sau khi tôi đã công bố kết quả!

Ran mở tờ giấy cô đang cầm trên tay. Và cô đọc, đôi môi cong cong ý cười

- Xin chúc mừng 3 nhóm: Gentlement, DM và Superman!!!

Cả hội trường vỡ oà trong vui sướng, phải, vui sướng thay cho ba nhóm được sướng tên. Nhóm Superman là một nhóm gồm 3 thành viên thuộc lớp 10-B, tức là lớp 10-B nắm chắc 7 vị trí trong bảng top 10 Prince, làm con gái lớp 10-B tự hào quá xá

Phần vận động bình chọn diễn ra ngay sau đó. Một người được bầu chọn cho 2 người. Ran lần lượt mời từng thành viên của mỗi nhóm tự vận động để tất cả các khán giả bình chọn cho mình. Ren, Takeshi và Kai vốn là ba thành viên của hội học sinh, nên tài phát biểu của họ được đánh giá rất cao. Tuy nhiên, tuổi trẻ tài cao, dù sao thì Shinichi, Kaito, Heiji và Hakuba vẫn kém ba đàn anh 2 tuổi, nên màn diễn thuyết của cả 4 đều rất ấn tượng, không thể thiếu những tràng cười sáng khoái của cả hội trường. Ban giám khảo

có người còn cười lăn ra đất vì màn pha trò của bốn chàng trai SHHK. Cuối cùng là nhóm Superman. Ai cũng ngang tài ngang sức, và ban giám khảo lẫn khán giả đều rất khó để bình chọn

Thời gian nghỉ 15 phút đã đến. Đây là thời gian để cả trường có thể thoải mái thư giãn, hoặc quyết định cho việc bầu chọn cho ai. Ban giám khảo cũng tranh thủ làm nốt công việc của mình. Còn phía trong cánh gà...

Kazuha, Shiho và Aoko đang được ekip trang điểm tân trang nhan sắc. Tứ đại hoa khôi Teitan sẽ trình diễn một tiết mục trên sân khấu cuộc vận động bình chọn, nên ba cô gái phải nhanh chóng chuẩn bị. Còn Ran, cô đã xong hết mọi thứ, và trong tình trạng bị Ren kéo đi. Kaito bước ra từ vệ sinh, và anh là người duy nhất thấy Ran đi cùng Ren. Kaito quyết định đi theo không do dự, anh không phải muốn làm chuyện nghe lén, mà anh đi theo vì tương lai được ăn cỗ cưới của cậu bạn thân nổi khổ

Ren lôi Ran ra sân sau trường, rất gần cửa hội trường. Cả hai không hề biết, có một cái bóng thậm thà thậm thụt bám theo. Ran hỏi, có vẻ hơi khó chịu

- Anh muốn nói gì ạ?

- Anh thích em- Ren thẳng thắn nói luôn, khiến Ran không khỏi bất ngờ. Cô có chút bối rối, nhưng Ren đã chặn lời

- Em không cần phải trả lời luôn, hãy suy nghĩ về lời anh nói! Một tuần sau cuộc thi, hãy đáp lại anh!

Kaito suyết chút nữa là thốt lên tiếng cảm thán, nhưng anh đã nhanh chóng tự bịt miệng mình. Anh không thể ngờ cô bạn thân Ran lại có sức hút lớn đến như vậy, được King của năm ngoái cảm nể. Kaito bắt đầu lo lắng thay cho Shinichi, có khi anh phải giục cậu bạn tỉnh táo, không có ngày Ran bị nắn trên tay thì chết! Bỗng, Kaito nghĩ lại về bản thân, liệu Aoko có giống Ran không? Anh không thể phủ nhận cảm giác bối rối của mình khi quá gần gũi với Aoko. Kaito không thể kiểm soát được ý nghĩ của mình khi nhìn thấy tủ đồ giày của Aoko chất đầy thư tỏ tình, đã có trước khi cô trở thành hoa khôi. Anh chỉ nhớ mình đã vứt hết thư vào thùng rác, và một tháng gần đây là anh còn phải dọn ngăn bàn Aoko nữa. Anh làm vậy, liệu có giữ được cô?

Kaito bình tĩnh thì hai người kia đã quay về hội trường rồi. Anh vội vất chân lên cổ mà phi vào cửa sau của cánh gà, anh thực không muốn phải nghe bài ca của “bà già đau khổ” Hakuba. Và tất nhiên, Kaito đã không kịp, vì khi anh quay lại thì tứ đại hoa khôi đã bắt đầu màn trình diễn. Không cần nhìn cũng biết, bọn nam sinh mê gái đang gào thét khản cổ ngoài kia. Đám con trai trong cánh gà cũng phấn khích thế kia, bốn cô bạn của anh đúng là đào hoa mà! Hakuba bắt đầu xì khói trên đầu, quay ngoắt bỏ đi mặc tên cột nhà cháy í ới gọi. Còn mình Kaito và Shinichi, thời cơ thuận lợi đây rồi!

- Kudo... Tổ vừa...

- Theo dõi Ran và Akiyama- Shinichi giọng không cảm xúc, còn Kaito suyết té ngựa. Shinichi nhếch môi

- Cậu nghĩ tổ là ai mà không biết? Chứ ít vẫn là con trai người đứng đầu FBI đấy!

- Vậy cậu nghĩ sao về việc đó?

- Mục đích hẳn ta gặp Ran tổ cũng đoán ra rồi- Shinichi đều đều nói- Tổ biết mình phải làm gì, yên tâm, tổ không bao giờ để tuột Ran khỏi tay mình đâu!

Bài hát “Secret of my heart” (English ver. - Mai Kuraki, DC anime ending) kết thúc. Ran, Shiho, Aoko và Kazuha tươi cười cảm ơn khán giả và đứng gọn sang một bên, để nhường chỗ cho 10 chàng trai trên sân khấu. Ran tiếp tục nhiệm vụ MC

- Kết quả của cuộc vận động bình chọn đã nằm trong tay chúng tôi! Sau đây sẽ là top 10 Prince do BGK và khán giả bình chọn. 50% số điểm do BGK quyết định, 50% còn lại là do khán giả!

Không gian trong hội trường Teitan căng thẳng lạ thường. Kazuha bắt đầu xướng tên ba người đầu tiên

- Vị trí số 10: Kimura Tatsuya lớp 10-B. Số 9: Uzumaki Junsaku lớp 10-B. Số 8: Daidouji Yukito lớp 10-B

Ba người đầu tiên bước lên nhận giấy chứng nhận và kỷ niệm chương trong tiếng vỗ tay của mọi người. Aoko đọc tên ba người tiếp theo

- Số 7: Maeda Takeshi. Số 6: Akatsuki Kai. Số 5: Akiyama Ren!

- Ohhh!!!

Tất cả học sinh ồ lên đầy kinh ngạc. King của năm ngoái tụt hạng như vậy, càng chứng tỏ sức hút của SHHK là không phải đùa vừa rang. Lớp 10-B vui sướng hò reo, bốn vị trí cao nhất lại thuộc về tập thể siêu đẳng cấp này. Shiho đợi nhóm Gentlement lùi xuống hẳn, bắt đầu đọc tên vị trí Tứ đại mỹ nam

- Dark Knight: Hattori Heiji! Cool Guy: Kuroba Kaito!

- Prince: Hakuba Saguru, và King, thuộc về Kudo Shinichi!!!

Toàn bộ nữ sinh lại được dịp khoe giọng “hét” đầy nội lực của mình. Vị trí này không nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. SHHK bước lên nhận giấy chứng nhận và kỷ niệm chương do chính tay Tứ đại hoa khôi trao tặng. Shiho còn kiễng chân lên, thơm nhẹ vào má Hakuba. Hành động rất nhanh nhưng không thể qua mắt khán giả. Mọi người vỗ tay đầy thích thú, ngay cả những người trên sân khấu cũng vậy, chỉ còn hai đương sự đỏ ửng mặt mũi. Còn cô nàng Miki tức lắm, rời khỏi hội trường ngay lúc đó

Cuộc vận động bình chọn kết thúc, cả lớp 10-B cùng hai thầy cô Makoto-Sonoko cùng nhau đi ăn lẩu Tứ Xuyên liên hoan chiến thắng giòn giã. Hôm nay, thực sự là một ngày rất vui với tất cả mọi người

Cuộc thi kết thúc, cũng là thời điểm kì thi cuối học kì đến gần, và cuộc tranh đua của S.O.R.A và bốn chị em nhà Hatsune bắt đầu...

~~Một gameshow nhỏ cho các rds đây

Tên nhóm “DM” của SHHK mang ý nghĩa gì?

Cực dễ phải không? Ba rds cmt đáp án nhanh và đúng nhất sẽ được trao giải nha

- Giải nhất: tặng 3 chap

- Giải nhì: tặng 2 chap

- Giải ba: tặng 1 chap

Các giải theo thứ tự cmt nha Gameshow này song song với game “bóc tem tặng chap” nhé

=> Ngày mới tốt lành

20. Chương 20: Thi Cử

Hê nhô, mình đã quay lại và tiết mục lảm nhảm đầu chap xin phép được bắt đầu

Chap này xin dành tặng bạn @CkuKonKute nhé Phải nói thực là máy mình rất có vấn đề nên nó không tài nào tag được các bạn vào Thành thật xin lỗi a

~Bây giờ, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

~Các học sinh còn chưa kịp ngáp sau cuộc vận động bình chọn top 10 Prince thì kì thi cuối học kì và thi HSG đã đến. Sau một tháng thức thâu đêm suốt sáng ôn luyện, các sĩ tử đã sẵn sàng cho hai kì thi tử thần, có điều vài người vẫn tim đập chân run

Hội đồng trường Teitan đã niêm yết bảng chia phòng thi cho toàn trường. Một khối sẽ ngồi theo thứ tự alphabet từ A-Z. Nhóm “Thiên tài xó lớp” cũng không ngoại lệ. Aoko thi phòng số 1, Heiji thi phòng số 8, Kaito, Kazuha là phòng số 9, Ran phòng số 18, Hakuba, Shiho, Shinichi thi phòng số 19. Năm phòng đó đều đang mừng húp, vì biết phòng nào có tứ đại hoa khôi và tứ đại mỹ nam, phòng đó điểm sẽ cao ngất ngây. Nhưng trời tính đâu bằng trường tính, năm phòng đó của khối 10 là năm phòng có các thầy cô giám thị nổi tiếng có con mắt cú vọ, bao đời học sinh khiếp sợ, bại trận dưới tay các thầy cô đó

Dù sao thì trường Teitan là trường giỏi, nên các học sinh đã an toàn vượt qua kì thi cuối học kì. Tuy nhiên, một số người vẫn tiếp tục công cuộc cày cày mỗi đêm, vì kì thi học sinh giỏi lại bắt đầu. Cũng có nghĩa là phần thi thứ hai trong cuộc chiến giành hoàng tử giữa S.O.R.A và bốn chị em nhà Hatsune bắt đầu

Chito, Mitsu cùng ba người nữa đang khệ nệ ôm cả đồng đồ ăn vào lớp 10-B. Mọi người trong lớp vội chạy ra giúp đỡ, để đồng đồ hạ cánh trên bàn giáo viên. Kaito tò mò ngo nghiêng

- Cái gì vậy?

- Đây là đồ ăn mà bọn mình đã góp tiền mua để tiền 10 chiến sĩ thi HSG ra trận- cậu bạn đầu của vui vẻ nói- Chúc mọi người thi thật tốt nhé!

Cả lớp vỗ tay rào rào, còn nhóm SHHK, S.O.R.A cùng Chito, Mitsu cười tít mắt. Kazuha đợi tiếng vỗ tay ngừng hẳn, nhẹ nhàng nói

- Chân thành cảm ơn các bạn nhé! Bọn tớ sẽ cố gắng đạt điểm thật cao, giành giải thì sẽ mời mọi người một bữa nha!

- Ok!!!

30 con người bắt đầu lao vào cuộc chiến đồ ăn rất vui vẻ. Ai cũng tươi cười cả, giúp cho tâm lý của 10 thành viên tham gia thi HSG rất tốt. Ran, Aoko, Shiho và Kazuha hào hứng buôn chuyện với các cô bạn cùng lớp. Shinichi, Kaito, Heiji và Hakuba thi nhau kể chuyện phiếm với mấy cậu bạn trong đội bóng. Shinichi thì thoảng khê liếc Ran, anh lại thấy đôi mắt tím hơi sụp xuống đầy âu lo. Có vẻ Ran đang lo lắng chuyện gì đó, Shinichi nghĩ mình nên hỏi thử

Hết giờ học, Shinichi cùng Ran đi về như thường ngày. Ran cố gắng che giấu sự lo lắng bằng cách kể rất nhiều chuyện cho Shinichi nghe. Còn anh chỉ nhìn cô chăm chăm, bỏ ngoài tai mọi lời cô nói. Ran thấy cậu bạn cư xử rất lạ bèn hỏi

- Này, cậu sao vậy Shinichi?

- Ran, cậu đang lo lắng việc gì vậy?- Shinichi quay sang nhìn cô đầy dò hỏi. Ran định nói nhưng ngay lập tức bị chặn lại- Đừng giấu tớ, kể hết đi!

Ran buồn bã nhìn đi chỗ khác. Đôi chân cô vô thức bước đến công viên Beika. Shinichi vẫn theo sau, đôi mắt xanh dương không rời cô dù chỉ một giây. Ran thở dài, khê nói

- Anh Akiyama... tỏ tình với tớ rồi!

- Và cậu đang lo vì không biết nên đáp lời anh ta như thế nào?- Shinichi nghiêng đầu nhìn Ran. Cô gật đầu, rồi nói tiếp

- Anh ấy nói một tuần sau cuộc thi hãy trả lời, nhưng bây giờ đã hơn một tháng rồi, và tớ vẫn không thể quyết định được!

- Cậu có cảm xúc gì với anh ta không?

- Tớ... không chắc. Chỉ là đôi chút xao động khi đứng gần anh ấy thôi- Ran lơ đãng nói. Shinichi vẫn im lặng không nói thêm gì. Bỗng Ran quay sang Shinichi và nói

- Shinichi à, tớ muốn hỏi cậu một chuyện

- Sao vậy?- đôi mắt đẹp hơn màu trời vẫn không nhìn sang Ran

- Nếu đứng trước một người, mà tim cậu cứ đập liên hồi, tay chân túa mồ hôi, cảm giác khi gần gũi với người ấy vô cùng ngại ngùng và có chút lo lắng, luôn nghĩ về người đó mọi lúc mọi nơi... là gì? Có phải thích không?

Shinichi im lặng một lúc lâu, đôi mắt khép hờ. Bỗng, anh nhìn sang cô, gật đầu khẳng định

- Đó là thích!

- Thật sao?- đôi mắt tím của Ran sáng rực lên. Cô vui vẻ đứng dậy, cúi người

- Cảm ơn Shinichi nhé! Tổ về trước đây!
- Ran? Cậu có việc à?- Shinichi hỏi. Ran cười híp mí, gật đầu
- Ừ, việc vô cùng quan trọng luôn

Nhìn theo bóng cô gái đang tung tăng vui vẻ mà lòng anh chợt đau nhói. Ran vô tư như vậy, đâu biết anh đang đau lắm, đau mỗi khi ở cạnh cô mà không thể nói lời “yêu”

- Kỳ thi HSG chính thức bắt đầu! Đề nghị các em học sinh ổn định chỗ ngồi để bắt đầu phát đề thi!

Các học sinh bắt đầu căng thẳng. Riêng 10 thành viên lớp 10-B thì không hề bị tâm lý lo lắng chút nào. Tất cả đều rất bình tĩnh làm bài thi, và xong từ rất sớm. Thời gian thi môn Toán là 120', nhưng SHHK và S.O.R.A chỉ mất khoảng 60' là xong cả bài. Tuy nhiên, 8 người phải ngồi trong lớp chờ đến 30' mới được ra ngoài. Môn thi đầu tiên, cả nhóm vượt qua suôn sẻ. Kazuha và Aoko so điểm số, Shiho và Ran thử tự chấm điểm, còn bốn anh chàng thì bàn bài rôm rả, tất nhiên là ở bên ngoài sân trường

Ba môn Toán, Tiếng Nhật và Tiếng Anh đã kết thúc trong ngày hôm đó. Đây là ba môn duy nhất thi 120', còn các môn còn lại chỉ có 90'. Dù sao thì ngày thi thứ hai cũng rất thuận lợi với lớp 10-B. Năm môn cuối cùng, Ran, Shinichi, Shiho và Kaito đã xuất sắc vượt qua toàn bộ. Heiji, Kazuha, Aoko, Hakuba cũng hoàn thành 4 môn thi của mình một cách hoàn hảo. Chito và Mitsuhiko chỉ phải thi 2 môn nên xong sớm nhất. Dù sao thì cả nhóm đã thuận buồm xuôi gió qua vòng thi cấp trường. Lớp 10-B rất tự tin mình sẽ giành được cả 10 suất vào vòng thành phố, và đúng như thế thật. 10 suất vòng thành phố đều về tay Shinichi, Ran, Heiji, Kazuha, Kaito, Aoko, Hakuba, Shiho, Mitsuhiko và Chito. Mika đã bị loại ngay từ vòng đầu tiên, còn 3 cô chị: Miki, Miku và Miko vẫn kiên cường trụ lại, vào được vòng thi thành phố

Các học sinh thuộc top 10 của mỗi khối đều được đặc cách không phải học văn hoá trên lớp, mà tham gia lớp luyện thi trong suốt một tháng, và học riêng một toà nhà. Ren cùng hai người bạn của mình cũng có trong đội tuyển của khối 12 với Miki, Miku và Miko cùng học lớp 11, nên cả 7 người thường xuyên qua lớp 10 để gặp các đối tượng cần gặp. Một ngày nay, Ran không bao giờ ăn trưa được cùng cả nhóm, bởi vì Ren luôn xuất hiện đúng giờ cô xong bài và lôi cô đi. Shinichi dù rất buồn và có chút gì đó... ghen ghen, nhưng anh vẫn để yên, anh muốn Ran phân biệt được tình cảm cô dành cho anh và Ren. Ba chị em nhà Hatsune liên tục làm phiền các anh chàng của chúng ta, xem chừng bọn họ cũng đang tiến hành tấn công trực diện đây mà!!!

Thời gian trôi nhanh như gió thổi ngang trời...

30 học sinh giỏi của trường Teitan cùng các trường khác trong toàn thành phố đang hồi hộp chờ đợi trong lễ trao giải HSG thành phố. Các giải khuyến khích, ba đều dành cho các trường khác, riêng lớp 10 Teitan có 2 người đạt giải Ba. Cho đến khi người cuối cùng dành giải ba được xướng tên, trường Teitan như vỡ oà trong hạnh phúc, các giải Nhất và Nhì đã thuộc về họ

- Sau đây, xin mời các thí sinh trường Teitan lên nhận giải: Akiyama Ren, Akatsuki Kai, Maeda Takeshi, Hatsune Miki, Kojima Genta, Hita Tomoyo dành giải nhì lớp 12!!

Ba anh chàng điển trai nở nụ cười sáng loá, cùng với Miki và hai người nữa lên nhận giải. Miki liếc nhìn Shiho đầy đắc thắng. Shiho nhếch mép cười khinh khỉnh, nhìn cô ta bằng nửa con mắt. Khối lớp 11 lên nhận giải, nhưng Miko không dành được giải nào khiến cô ta rất tức tối. Đến lớp 10, kết quả đạt được là: 10 thành viên lớp 10-B ôm trọn 6 giải Nhì và 4 giải Nhất. Giải Nhất gồm có: Shinichi, Ran, Kaito và Shiho. Giải Nhì là những người còn lại trong đội đi thi HSG của lớp

Tại trường Teitan, các thầy cô giáo cùng học sinh hồi hộp chờ đợi kết quả. Các học sinh trong trường còn đặt cược xem 10 người lớp 10-B liệu có đạt giải hết không? Và cú điện thoại của Hiệu trưởng đã khiến tất cả tự im lặng. Thầy Hiệu trưởng sau khi nghe xong điện thoại, nụ cười tự hào không thể giấu được trên môi

- Trường ta đã dành được 18 giải Nhì và 12 giải Nhất toàn đoàn! Các lớp đoạt giải gồm: 11-A, 11-B, 11-C, 12-B, 12-E, 12-A

Sáu lớp được xướng tên vui mừng reo lên. Thầy cô khối 11, 12 cũng thoải mái hơn phần nào. Riêng khối 10 vô cùng im ắng, có vẻ như kết quả của khối 10 rất tệ. Nhưng không, thầy Hiệu trưởng mỉm cười âm ập

- Năm nay kết quả của khối 10, đặc biệt là lớp 10-B rất tốt. 2 em học sinh đạt giải Ba của lớp 10-A và 10-D. Còn 10 em học sinh lớp 10-B dành trọn 6 giải Nhì và 4 giải Nhất của thành phố!

Lớp 10-B cùng thầy Makoto và cô Sonoko vỗ tay vui mừng, ai ai cũng tự hào vô cùng. 10 chiến sĩ ra trận đã không để họ thất vọng một chút nào, đúng là các thiên tài có khác!

30 học sinh dự thi HSG trở về được chào đón như những anh hùng cứu thế giới. Đặc biệt là các học sinh dành giải, sự nổi tiếng và ngưỡng mộ ưu ái của thầy cô và học sinh cùng trường dành cho họ càng lớn. Tuy nhiên trong số đó, nhóm S.O.R.A và bốn chị em nhà Hatsune thì không thấy xuất hiện. Bởi vì họ đang ở sân sau của trường

Aoko khoanh tay cười khẩy, nói

- Các chị đã hài lòng chưa? Chúng tôi đã thắng hết cả 2 phần rồi đấy, các chị hãy thôi làm phiền tụi này đi!

Miko nguyền dài bốn nàng công chúa, nhếch môi

- Được, coi như chúng tôi thua và sẽ không làm phiền các cô nữa! Nhưng với các anh ấy, hãy để các anh ấy tự lựa chọn!

- Tuỳ mấy người, nhưng đừng mơ tưởng quá nhiều rồi lại thất vọng đấy, tứ đại tiểu thư Hatsune!

Ran cười lạnh tanh, quay người bỏ đi cùng ba cô bạn. Mấy cô nàng kia tức lắm, nhưng thoả thuận là thoả thuận, họ không thể làm trái được

Hội “Thiên tài xó lớp” cùng Chito và Mitsuhiko đi liên hoan sau kì thi. Tâm trạng của mọi người đều rất tốt, trừ Mori Ran. Cô đã quyết định sẽ dứt khoát với tình cảm của mình, không thể đùa giỡn với nó được nữa. Cô không muốn Ren tổn thương, và...

Shinichi như đọc được điều gì đó trong suy nghĩ của Ran. Đôi mắt anh sáng lên tia hi vọng, Shinichi cũng đã có một quyết định quan trọng...

~~ End chap

~~Chương trình đôi lời lảm nhảm xin phép được bắt đầu

Hừm~ Tình hình là gameshow FunQuiz của au vẫn chưa thể kết thúc rồi... Chưa đọc giả nào đoán được tâm tư tình cảm của au cả Vậy chúng ta sẽ tiếp tục nhé Nếu chap sau vẫn chưa ai đoán đúng, thì chúng ta sẽ dừng game và công bố kết quả

Chiến dịch giành tem tặng chap vẫn tiếp tục nha

21. Chương 21: Quyết Định Của Ran

Tối hôm đó, tại biệt thự nhà Akiyama

Ren bỗng thấy điện thoại của mình rung lên từng hồi. Tên người xuất hiện trên màn hình làm Ren bất giác nở nụ cười tươi

- Alo

“...”

- Ừ được rồi! Hẹn mai nhé!

Sáng hôm sau, tại quán cafe Starbuck...

Một cô gái xinh đẹp đang nhâm nhi ly green tea latte ở bàn cạnh cửa sổ của quán. Mái tóc đen tuyền dài óng ả được búi cao, làn da trắng như ngọc, đôi mắt tím mơ màng, sống mũi cao thanh tú, đôi môi mọng khêp hờ đầy quyến rũ. Ran nhìn ra ngoài đường như tìm kiếm bóng dáng một ai đó...

‘Leng keng’

Tiếng chuông gió vui tai reo vang. Một anh chàng cao ráo và điển trai bước vào, mỗi bước chân thu hút ánh nhìn của tất cả phái nữ. Anh gọi một ly Espresso đậm đặc, rồi đi thẳng tới bàn cạnh cửa sổ. Ran quay lại, mỉm cười dịu dàng như làn gió xuân

- Anh đến rồi ă?

- Em đợi lâu chưa?- Ren nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện cô. Anh ngắm nhìn cô một chút, trông cô càng ngày càng đẹp hơn thì phải

- Anh Akiyama! Em sẽ nói luôn- Ran hít một hơi thật sâu- Em...

- Đừng- Ren bỗng ngắt lời, trông mắt màu coffee ánh lên vẻ đau đớn- Đi cùng anh ngày hôm nay thôi, nhé?

- Vâng... vâng...

Hai người mang theo đồ uống và rời khỏi quán trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Ren kéo Ran ra ngoài, bắt taxi đến Disneyland Tokyo. Anh giờ cặp vé Express ra và cười tươi

- Hôm nay hãy chơi thật thoải thích nhé! Coi như chúng ta đi xả stress sau kì thi, ok không?

- Ok anh- Ran gật đầu, trên môi là nụ cười hào hứng. Cô sẽ chơi thật vui ngày hôm nay, và sẽ nói với Ren quyết định của cô

Anh nắm tay cô chạy vào phía bên trong, rất nhiều trò chơi đang chờ đón hai người. Họ đi tàu lượn siêu tốc, đi nhà ma, chụp ảnh cùng công chúa và chuột Mickey, thư thả ăn kem, ăn đồ châu Âu trong nhà hàng của công viên, và mua rất nhiều đồ lưu niệm. Hai người đã có những kỷ niệm rất vui vẻ bên nhau, nhưng tuyệt nhiên đối với Ran, đó chỉ là những kỷ niệm cùng người anh trai mà cô quý mến thôi

Kết thúc buổi vui chơi, cả hai đều mệt phờ phạc. Ren đưa Ran về đến cổng nhà cô, cả hai vẫn không nói lời nào. Cuối cùng, Ran mở lời trước

- Anh Ren...

Ren không đáp lời, nhưng đôi mắt nâu cà phê vẫn nhìn cô chăm chú. Ran nói nhỏ, nhưng đủ để cô và anh đều nghe thấy

- Anh Ren... em xin lỗi, em không thể làm bạn gái anh được! Em... đã có người trong lòng rồi!

Ran khẽ thở hắt ra như trút được gánh nặng trong lòng, còn Ren, nụ cười trên môi anh dần méo xệch. Bỗng anh bật cười, giúp Ran gạt đi chiếc lá vừa rơi xuống vai cô

- Cảm ơn em đã cho anh câu trả lời!

- Anh... không sao chứ?

- Ừ- Ren nói, cổ nén tiếng thở dài nặng nhọc. Anh dang rộng hai tay, nói to

- Ran, cho anh ôm cô em gái thân yêu trước khi sang Đức nào!

- Anh đi du học ă?- Ran tròn mắt nhìn anh. Ren gật đầu, và anh tiến đến ôm chặt cô vào lòng, tựa cằm lên vai cô. Ran vòng tay ôm anh, mỉm cười. Hai người ôm nhau một lúc rồi buông ra. Ren vẫy tay chào Ran và quay đi thật nhanh để cô không nhìn thấy những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt anh

Shinichi hôm nay thực sự rất lo lắng, vì anh gọi mãi cho Ran không được, chạy khắp nơi tìm cô cũng không thấy. Buổi chiều khi anh thất thểu về nhà, đi ngang nhà cô thì không ngờ lại nhìn thấy cảnh mà anh không muốn thấy nhất: Ran đang ôm Akiyama. Bỗng dưng trong lòng Shinichi dâng lên rất nhiều cảm xúc khó tả: ghen, tức giận, có chút buồn chán và thất vọng. Anh đi thật nhanh về nhà, và không hề nhìn thấy Ren đang đau đớn khóc...

Một ngày mới lại bắt đầu trên thành phố Tokyo. Kazuha và Aoko cùng nhau đến trường, theo sau là Heiji và Kaito, Shiho cùng Hakuba chốt đoàn. Hiếm khi cả nhóm cùng nhau đến trường được khá đông đủ, nhưng lại thiếu Thánh nữ và King của trường

Sự xuất hiện của đồng loạt các hot girl và hot boy gây một sự chấn động không hề nhẹ ở trường. Ngay lập tức, Shiho được Hakuba kéo sát hết mức vào lòng, Kaito nhanh nhẹn luồn bàn tay của mình vào bàn tay

nhỏ nhắn của Aoko, Heiji khoác vai Kazuha đánh dấu chủ quyền. Chính vì vậy mấy con nhặng xanh định ra làm phiền các nàng công chúa mới biết ý mà lượn nhanh chỗ khác. Bộ lực dung dăng dung dẻ lên lớp, gặp được Ran. Cả 7 người lao vào buôn chuyện như chưa từng được nói. Nhưng mãi đến tận sát giờ học mà bóng dáng Shinichi vẫn chưa thấy đâu. Hakuba sốt ruột hỏi

- Kudo đi đâu rồi Ran biết không?

- Tớ chịu- Ran nhún vai- Sáng nay gọi điện mãi cho cậu ấy mà không được

- Kudo liệu có chuyện gì không?- Shiho nhún mày. Kaito xua xua tay trấn an mọi người

- Đừng lo! Cậu ta là ai cơ chứ? Kudo Shinichi đừng một cái mà mắt tích thì trời sập mất!

Câu nói đùa của Kaito đã làm cả nhóm bớt lo lắng phần nào, nhưng Ran vẫn nhấp nhúm không yên. Cả ngày hôm đó cô liên tục gọi điện cho anh nhưng đều không liên lạc được

Tối hôm đó, Shinichi trở về sau khi ra thư viện quốc gia nghiên cứu cả đồng sách. Anh không muốn bị ai làm phiền nên đã để điện thoại ở nhà, nhưng khi mở máy anh suýt nữa sặc nước. 100 cuộc gọi và 450 tin nhắn từ Ran

“Cô ấy thừa tiền điện thoại hả?”

Tuy vậy, Shinichi cũng chỉ lưu lại tin nhắn rồi quăng điện thoại lên giường. Anh sẽ không trả lời, bởi nghe giọng của Mori Ran bây giờ sẽ là một cực hình đối với anh, người đang cố gắng tiêu hoá việc Ran đã là bạn gái của Ren

‘I love you

I need you...”

Điện thoại của Shinichi lại đổ chuông liên hồi. Anh liếc nhìn màn hình, cái tên “Ran My kawaii girl” hiện lên làm anh muốn ném luôn cái điện thoại vào sọt rác. Đã nói là anh không muốn nghe cô nói bây giờ sao cứ làm anh phải đau lòng thế này?!! Một loạt tin nhắn lại làm di động của anh rung lên bần bật như máy mát xa, Shinichi ức chế quá tắt luôn điện thoại. Một đêm đầy ác mộng trôi qua làm anh trần trọc không ngủ được, kết quả là sáng hôm sau đeo thêm hai cái mắt gấu trúc siêu cute lên mặt

Kaito tí sặc nước khi thấy bộ dạng bơ phờ của Shinichi. Anh hốt hoảng chạy lại lay lay thẳng bạn

- Shinichi, không sao chứ? Bị em nào đá à? Trông thảm hại thế này?

- Ủ- một chữ duy nhất nhưng gây đầy hiệu ứng. Sắc mặt Kaito chuyển từ trắng sang xanh, xanh sang đỏ, đỏ sang xám, như đèn cù (phải trao cho Kaito giải thưởng hiệu ứng xuất sắc nhất ==')

Ran bật dậy khi thấy Shinichi và Kaito xuất hiện ở cửa lớp. Trên môi cô là nụ cười tươi tắn như ánh mai buổi sớm, cô lao ra cửa lớp, chặn trước mặt Shinichi nói

- Shinichi! Chào buổi sáng!

Anh không thèm nhìn cô lấy một giây, lướt qua như người dưng không quen biết làm nụ cười của Ran đóng băng. Cô sững sờ đứng như trời trồng giữa cửa lớp, và không chỉ mình cô, cả lớp 10-B cũng như đông cứng hết lại nhìn Shinichi đang gục xuống mặt bàn tỏ ra đầy bàng quan. Aoko thấy bạn mình như vậy bèn lên kéo Ran xuống, và cô phải rùng mình vì quanh Ran như có luồng khí lạnh lẽo vô cùng. Bầu không khí cuối lớp chùng xuống, không còn sôi nổi nữa

Giờ học kết thúc, cô Sonoko chưa kịp rời lớp Shinichi đã nhanh nhẹn xách cặp bước đi trong ánh mắt kinh ngạc của cả lớp, tính luôn cô Sonoko. Và 2s sau đó, Ran phóng ra ngoài như bay và để cho đám đông phía sau há hốc mồm tập hai. Cô Sonoko lắc đầu, chép miệng

- Lũ trẻ ngày nay thật là...

Giọng Heiji đã phá tan bầu không khí im lặng của cả lớp

- Theo chúng nó!

- Ok!!

Shinichi cố gắng đi thật nhanh, đôi chân dài rảo bước trên đường phố. Ran đi như chạy, do cô thấp hơn Shinichi nên không thể đi nhanh như anh được. Đến khi về cổng nhà cô, Ran không chịu được nữa mà hét lên

- Shinichi baka!! Đứng lại!!!

Bước chân của anh chậm dần. Shinichi quay lưng lại, khuôn mặt đẹp trai như tạc lạnh lùng không cảm xúc

- Gì?

- Cậu ăn nhầm cái gì hả?- Ran tức giận nói- Hai ngày nay sao cậu không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn của tớ? Sao hôm nay lại tránh mặt tớ, lại ném cho tớ cả rổ bơ hả??

Shinichi vẫn im lặng, không cạy răng câu nào. Ran hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho giọng mình bình thường nhưng trên má đã lăn dài những giọt nước mắt long lanh như pha lê

- Cậu có biết tớ đã lo lắng nhường nào không?

Shinichi vẫn đeo bộ mặt lạnh lùng giả dối, nhưng bên trong đã hoàn toàn tan chảy. Anh chỉ muốn đến bên cô, gạt đi giọt nước mắt của cô lúc này, ôm cô thật chặt trong vòng tay và vỗ về tấm lưng nhỏ nhắn. Thế nhưng... cô đã là của người khác, và anh không được phép làm vậy

- Cô vẫn còn thời gian lo lắng cho tôi cơ à?- Shinichi nhếch môi đầy chế giễu- Sao cô không dành thời gian đó chăm sóc cho bạn trai cô ấy, còn bám theo tôi làm gì?

- Bạn trai?!!- Ran mở to mắt- Ai là bạn trai tớ cơ?

- Đừng giả ngây giả ngô nữa- Shinichi khinh bỉ nói- Tôi ghét nhất sự giả tạo đấy, Mori ạ!

Shinichi lạnh nhạt quay đi. Ran sững sờ nhìn bóng hình cao lớn bước đi. Đôi mắt tím ánh lên sự đau đớn tột cùng nơi trái tim. Ran lấy hết sức bình sinh mà hét lên

- Đồ ngốc tự cho mình là nhất kia! Nói cho cậu biết, tớ đã thích một người rồi, và người đó không phải là anh Akiyama Ren!

Shinichi lại ngừng bước. Ran cúi đầu nói, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, đôi mắt nhắm tịt lại và nói nốt, không to như vừa nãy nhưng đủ để cho Shinichi và một số người khác nghe thấy

- Người tớ thích là cậu... Shinichi baka!

Shinichi quay hẳn người lại, đi như lướt đến trước mặt Ran. Cánh môi Ran bỗng thấy có gì đó mềm mềm, ẩm và hình như hơi ướt... Đôi mắt tím hé mở, đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại của Shinichi. Anh đang nhắm mắt, và... hôn cô. Khuôn mặt Ran đã đỏ lại càng đỏ hơn, cô có thể nghe rõ nhịp tim anh đang đập rất nhanh trong lồng ngực, nó càng làm cô ngại ngùng hơn. Đến khi hơi thở của cả hai gấp gáp hơn, Shinichi mới nuối tiếc rời bờ môi căng mọng của Ran. Nụ hôn vừa rồi để lại một dư âm ngọt ngào không dứt không chỉ với anh, mà cả cô cũng thế

- Tớ cũng yêu cậu, Ran à! Là yêu, không phải là thích đâu nhé!

Ran vẫn đỏ mặt, cô không dám nhìn thẳng vào mắt Shinichi. Anh cúi người xuống nhìn cô, khoe miệng cong cong nụ cười quyến rũ

- Ngại à?

- Đồ... đồ... đồ đáng ghét! Cậu đi chế... ưm ưm...

Đôi môi Ran lại một lần nữa bị khổng chế bởi bờ môi của con sói già mang tên Shinichi kia. Sau khi làm cô đau tim lần hai, Shinichi lại nhoẻn miệng cười đầy gian tà

- Hết ngại chưa?

- Đáng ghét! Cậu đi chết đi!

Ran ôm khuôn mặt đỏ lựng chạy vào trong nhà, để lại Kudo Shinichi đang bật cười sáng khoái bên ngoài. Bỗng...

- Quay được chưa, nét không?
- Rồi rồi... á đừng có đẩy, ngã giờ!!!
- Chito!!! Cậu sắp làm tớ ngã rồi!!
- Áaaaaa

Một loạt các tiếng động hỗn tạp vang lên sau lùm cây, đội hóng hớt hùng hậu lớp 10-B ngã lăn quay trước mặt Shinichi. Cảnh tượng hùng tráng này khiến anh không biết phải khóc hay cười nữa...

- Kudo! Kudo hả?- Heiji hào hứng bật dậy đầu tiên, kéo theo hiệu ứng domino
- Khá lắm anh bạn! Rất táo bạo nhưng đầy lãng mạn- Hakuba bình phẩm
- Khúc cuối hơi xị nhưng không sao, nhìn chung là rất ổn- Kaito gật gù khen ngợi. Màn tung hứng của ba anh chàng làm những người còn lại cười rũ rượi. Kazuha che miệng nói
- Kudo sắp nổi đóa rồi kia, đừng có nói nữa đi nếu không muốn ăn đủ!
- Các cậu...!!! Đứng hết đó!!!

Trên phố Beika rộng lớn... một chàng trai đang hùng hực lửa hận đuổi theo cả đám lũ nhố 28 con người cong đít co giò vất chân lên cổ mà chạy kia...

~~Tèn tén ten Chuyên mục tự kỷ cùng Bon đã bắt đầu

Vậy là fic đã cán mốc 20 chap, và kì này chúng ta sẽ công bố kết quả FunQuiz đoán tên DM do siêu đạo chích đẹp trai và hào hoa của chúng ta Kuroba Kaito gợi ý cho Bon đặt

Đáp án là Detective Magic!!!

- Giải Nhất : bạn CkuKonKute
- Giải Nhì : bạn Bông Chi
- Giải Ba : bạn PhmLena

Xin chúc mừng các bạn đã dành giải nhé

Có giải khuyến khích nữa đây: tặng chap cuối cùng của fic cho bạn ran mohara và bạn kha can nhé Hai bạn đã rất tích cực trong việc đoán FunQuiz

22. Chương 22: Normal Day Life

Bầu trời Tokyo xinh đẹp toàn mây trắng và gió mát

~Chú chim nhỏ xinh đang vui vẻ bay lượn trong không trung, bỗng nhiên bị một tiếng hét kinh hoàng làm giật mình chao đảo và rơi bự xuống đất. R.I.P em chim xấu số :((

Chủ nhân của tiếng hét kinh hoàng đó chính là một nữ chính trong câu chuyện của chúng ta, đó bạn biết là ai??

Vâng, cũng không khó đoán lắm. Con gái ông Nakamori, chính là thiên kim tiểu thư Aoko “duyên dáng” của chúng ta :3

Aoko đang nằm trên giường ôm laptop cày phim. Cô cùng nhóm bạn quậy phá của mình đã quay trở lại trường học được một tháng, bắt đầu năm lớp 11 đầy niềm vui. Mới đầu năm nên bài vở cũng chưa có mấy, nên Aoko khá rảnh rang

Mà kể cả có, thì cô cũng vứt xó thôi

~Quay trở lại câu chuyện. Nakamori tiểu thư đang ôm laptop xem phim. Không phải phim hoạt hình. Tất nhiên, dù trong lap đầy phim hoạt hình, nhưng hôm nay tiểu thư không có hứng. Phim ma? Càng sai. Aoko

vốn cực kì sợ ma. Cho nên kể cả có mua cho cô toàn bộ quần áo của Zara basic, cô cũng không xem. Vậy phim mà Ngọc nữ Teitan xem là phim gì?

Phim tình cảm võ thuật. Nghe có vẻ hơi phi lý, nhưng đúng là có phim như thế thật. Không phải là phim Nhật hay Hàn Quốc, mà là phim của Trung Quốc đại lục. Một bộ phim liên quan đến môn võ taekwondo mà Aoko đã có đai đen và là quán quân thanh thiếu niên vùng Kanto. Xin được bật mí, đó là bộ phim Thiếu nữ toàn phong, chuyển thể từ bộ tiểu thuyết cùng tên của tác giả Minh Hiểu Khê

(P.S: Đây là bộ truyện và bộ phim Bon cực kì thích, và vô tình có liên quan đến taekwondo của nàng Aoko nên quyết định cho vào fic ^^)

- Ui, Yang Yang~ đẹp trai quá đi!!

- Cừu ơi cừu à!!

- Trần Tường ca ca, anh ăn gì mà menly thế??

- Lỗi nhi à, chị cuồng em rồi!

Aoko rú rít liên hồi, phấn khích tột độ vì phim toàn giai đẹp. Cô liên tục cào chần ga gối đệm, và xém phụt máu mũi mấy phát. Tiếng hét kinh thiên động địa vừa rồi cũng là của Aoko khi thấy một nam diễn viên khoe body chuẩn đến từng nanomet

- Aoko-chan, không sao chứ?

Kaito bỗng xuất hiện lù lù trước cửa phòng ngủ của cô, đu ngược người như Người Nhện trong phim. Aoko giật mình nhìn chằm chằm cậu bạn thân. Dù cô đã quen với kiểu xuất hiện bất thành linh của Kaito, nhưng các tư thế bá đạo của anh cô vẫn chưa tiêu hoá được hết. Kaito nhanh chóng đu lên bậu cửa sổ, độ cao của nó đủ để một anh chàng gần 1m8 như Kaito đứng. Giờ Aoko mới để ý đến bộ đồ mà anh đang mặc. Áo phông trơn đơn giản, khoác ngoài áo gile sơ mi hai tông màu, cổ áo hơi dựng lên, quần lửng thoải mái dài ngang đầu gối cùng giày thể thao Nike cực chất. Mái tóc thường ngày lộn xộn nhưng giờ được vuốt keo gọn gàng, toát lên vẻ nam tính, lãng tử. Aoko ngây người đôi chút, hai má ửng hồng khi nhìn thấy một Kuroba Kaito đẹp giai ngồi ngời, phong độ ngất trời, không kém mấy anh đẹp trai trong phim

- Mắt sắp lồi ra rồi kìa

Đáy mắt Kaito ẩn hiện nét cười, khoé môi cong cong đầy trêu chọc. Aoko đỏ mặt, nhìn chằm chằm xuống máy tính, cố trả lời bằng giọng thần nhiên nhất

- Cậu bị ảo tưởng à? Tổ xem phim này các anh diễn viên còn đẹp trai hơn cậu gấp tỷ lần

Kaito bỗng thấy nao nao. Gần đây anh thấy mình rất lạ, mỗi lần ở bên cạnh Aoko, anh đều không thể kiểm soát được mở cảm xúc hỗn độn trong lòng. Nhất là khi cô ấy khen một thằng cha vô danh tiểu tốt nào đó là đẹp trai hơn anh...

Flashback

- Oa, Kaito, hàng kem gấu này đang giảm giá, mình đi ăn xem có ngon không!

Aoko trong bộ váy liền babydoll hoa nhí dễ thương, đầu đội mũ phớt, tay kéo Kaito vào cửa hàng kem nổi tiếng của Tokyo. Khi cả hai bước vào, Aoko thốt lên một tiếng kinh ngạc khi thấy quầy kem xếp hàng rất đông, mà đặc biệt là toàn nữ

Kaito đang tò mò không hiểu chuyện gì xảy ra, thì bỗng Aoko phấn khích reo hò như các cô gái khác trong quán. Anh nhìn cô bằng ánh mắt thắc mắc, Aoko hào hứng

- Quán này toàn các anh đẹp trai bán hàng! Ôi anh nào cũng đẹp trai menly như các diễn viên í! Thích quá đi, tớ phải xếp hàng mua ngay mới được!

- Không, đi chỗ khác!

- Hả...???

Aoko ngạc nhiên nhìn mình bị lôi xềnh xệch từ trong cửa hàng kem ra ngoài đường. Cô định chất vấn Kaito nhưng mặt anh hầm hầm, sát khí toả ra cực nhiều, và cô chắc chắn động vào anh bây giờ là bị chém chết ngay (axx, chị bạo lực quá :3), nên chỉ dám đi theo mà không ho he câu nào

Xui thay cho Kaito. Đường như toàn bộ trai đẹp của Tokyo đều ra đường ngày hôm nay. Đi đâu Aoko cũng thấy một anh chàng đẹp trai nào đó, và anh không đủ sức để bảo vệ cô khỏi đám đực rựa đó. Aoko có sức hút quá mãnh liệt, cô như nam châm đối cực với đám trai đẹp, và nhiều thằng dù đã nhìn thấy anh đánh dấu chủ quyền nhưng vẫn liếc ngang liếc dọc, vẫn nháy mắt bắt tim đầy tình tứ. Khổ nỗi, cô nàng Nakamori này hồn nhiên ghê gớm, lúc nào cũng cười toe toét hở mười cái răng, đã thế còn thêm hai cái má lúm đồng tiền nữa chứ. Con gái con đũa gì mà cứ lấy hết nét đẹp nét xinh của người ta vậy!!!

- Kaito, sắc mặt cậu sao ử dột thế? Khó chịu ở đâu à?

Aoko quan tâm hỏi han. Kaito lạnh mặt đáp

- Ừ

- Tổ giúp gì được không?

- Cho hôn phát

Aoko đứng hình. Câu trả lời gì kì cục thế này? Cô thoáng đỏ mặt, bối rối

- Kaito, cậu đùa hay thật!

- Ai đùa?

Vẫn lạnh mặt, nhưng đáy mắt ẩn hiện ý cười. Tuy nhiên, Aoko không phát hiện ra, mà mặt mũi lại càng đỏ hơn. Cô cố gắng giữ giọng bình thường

- Sao tự dưng cậu lại...

- Ai bảo cậu quyền rũ quá, làm tớ đây không cưỡng lại được

Lúc này, bộ mặt cáo già của Kaito đã xuất hiện. Anh cười đầy nham hiểm, khoé môi cong cong lộ rõ vẻ thích thú. Kaito thật sự là con người bất cần đời như vậy sao? Anh có thể buông lời bông đùa một cách vô tư mà không để ý đến tâm trạng rối bời của cô?

- Ngại à? Trước sau gì cậu chẳng thành bạn gái tớ?

- Ai cho cậu quyền khẳng định một cách trơ trẽn như vậy? - Aoko liếc cậu bạn. Kaito nhún vai

- Tớ cho

- Chứng minh đi

- Là cậu nói nhé

Thân hình nhỏ nhắn của Aoko nhanh chóng bị Kaito bao phủ lấy. Anh cúi xuống, đôi mắt xanh xám ngang tầm với đôi mắt nâu đen của cô. Bờ môi quyền rũ hơi nhếch lên, chóp mũi chạm nhẹ vào mũi cô, hơi thở thơm mùi bạc hà phả vào mặt cô. Aoko cảm giác cô nghe rõ cả nhịp tim của người đối diện lúc này

“Thịch thịch thịch”

Nhịp tim ấy đập nhịp nhàng như nhịp đập trái tim cô.

Aoko bất giác lùi lại phía sau, rèm mi dài hơi sụp xuống đầy ngượng ngùng. Kaito vẫn không đổi tư thế, khoé môi vẫn cong một cách hoàn hảo

- Sao thế?

- Tránh ra đi

- Cậu muốn tớ chứng minh mà

- Đó không phải... ừm ừm...

Bốn cánh môi chạm nhau. Kaito khép hờ đôi mắt, bờ môi quyến rũ cuốn lấy đôi môi anh đào bé nhỏ của Aoko, tham lam hút hết dư vị ngọt ngào trong đó. Aoko ngây người bất động. Cô muốn đẩy ra nhưng không thể, vì trái tim không cho phép cô làm điều đó. Lý trí của Aoko đã xuôi theo tình cảm, cô không thể kiểm soát nổi hành vi của mình nữa. Cô bắt đầu đón nhận nụ hôn của anh, không còn ép mình ở trong thế bị động

Khi hơi thở gấp gáp, cả hai mới nuối tiếc rời bờ môi đối phương. Aoko mặt đỏ lựng, hai má nóng ran đến mức có thể chiên trứng được rồi. Kaito mỉm cười đắc thắng

- Coi như em đồng ý nhé

- Không thấy ai tỏ tình như cậu cả

Cô tỏ vẻ giận dữ. Anh nhếch mép cười, ghé sát tai cô, thì thầm

- Một nụ hôn nồng cháy giữa chốn đông người thay cho lời tỏ tình mùi mẫn, như vậy chưa đủ sao? Hay em muốn thêm, cô bạn gái bé nhỏ của tôi?

Ánh mắt hiện rõ sự trêu chọc. Aoko ngoảnh mặt đi, từ chối

- Một đã đủ chết rồi

End flashback

Kaito ngừng hồi tưởng. Đánh mắt nhìn Aoko, có vẻ cô bạn gái bé bỏng cũng đang nhớ lại hôm đó. Nhìn cô ôm gối xem phim mà hai má nóng ran là anh đủ hiểu. Kaito cười thầm, ngồi xuống mép giường, thì thào đầy mê hoặc

- Aoko...

- ...- coi như không khí

- Em đang khiêu khích tôi đấy

- Đừng xưng hô như thế. Tổ và cậu bằng tuổi nhau, cứ gọi như bình thường là được rồi

- Đùa sao? Tôi hơn em 4 tháng tuổi đấy

Cũng phải. Kaito sinh tháng 6, mà Aoko lại sinh tháng 10

- Kệ chứ. Tổ không muốn gọi một tên trẻ con như cậu là anh

Môi Aoko bị bao lấy bởi một đôi môi ấm nóng, hơi ướt. Cô tròn mắt nhìn anh, anh vẫn mặt dày hôn cô, đôi mắt xanh xám cũng nhìn cô chằm chằm như đang trêu tức. Cô đẩy anh ra, đưa tay lau miệng

- Đồ đáng ghét, còn lâu tổ mới gọi nhé

- Nếu em không gọi, tôi sẽ tiếp tục hôn em khi em cãi lời tôi đấy

- Kệ... ừm ừm...

Bờ môi tham lam kia lại xâm chiếm đôi môi cô. Lần này, anh còn táo bạo hơn. Anh dùng lưỡi mình tách hàm răng cô ra, đưa lưỡi khoắng liên hồi trong khoang miệng, lấy hết tất cả vị ngọt trong đó. Người cô mềm nhũn, anh ôm chặt cô, hai cánh tay siết vòng eo thon thả sát vào cơ thể mình. Cô hoàn toàn trong thế bị động, không thể kháng cự. Đến khi Aoko có dấu hiệu khó thở, anh mới buông cô ra. Đôi mắt nâu đen nhìn anh một cách tức giận. Anh bình thản, vẫn giữ cô trong lòng mình

- Đó là cách tôi phạt em

- Được rồi, gọi thì gọi- Aoko gương cờ trắng lên hàng. Kaito mỉm cười hài lòng, xoa đầu cô như một con cún nhỏ. Cô phì cười, vòng tay ôm anh, thu người gọn trong lòng anh và ngủ thiếp đi nhanh chóng. Anh vuốt mái tóc nâu cà phê dài mềm mại, hôn nhẹ lên làn tóc và khẽ nói

“Have a nice dream, my girl!”

Ánh hoàng hôn dần tắt nơi chân trời xa xa...

=====

Yê!!! Chap 21 đây :)) *tên tên tên*

Thành thật xin lỗi các rds thân yêu vì đã ém fic một tuần rồi :((Bon thấy mình lười nhác quá nên đã quyết định nhanh nhanh ra chap mới để các rds ko phải chờ =))

Hê hê, chap này có hat-trick 3 nụ hôn của chàng siêu đạo chích dành cho viên ngọc quý giá nhất của anh ấy nhé Các fan ship KaiAo đã thoả mãn chưa :)) Dù màn tỏ tình ko hấp dẫn nhưng cảnh hưởng phần đầy fic đã đáp ứng đủ rồi nhĩ :p

À, phần quan trọng đây

23. Chương 23: Đám Cưới Hạnh Phúc

Lời tác giả:

E hèm, chap này có nội dung không liên quan gì đến chap trước, nó như một flashback trước khi anh Kaito và chị Aoko chính thức hẹn hò... Mong các rds đón đọc nha :**

Thời gian trôi nhanh như chó chạy trên đồng...

Mới chớp mắt mà lứa học sinh lớp 10 khi nào đã lên lớp 11 rồi!!! Mỗi người già thêm 1 tuổi, chẳng chạc hơn, ngoại hình cải thiện hơn rất nhiều

Mùa hè lớp 10 trôi qua với biết bao kỉ niệm thấm đượm tình bạn giữa các thành viên của gia đình lớp 10-B, à không, giờ là 11-B chứ nhĩ

Có điều, qua một mùa hè mà miệng lưỡi thế gian cũng trở nên đáng sợ hơn, bởi vì trình độ được nâng thêm một bậc mà :33

- Này, biết tin gì chưa??- bà tám 1 thì thăm
- Sao?? Có gì hot??- bà tám số 2 và số 3 ghé tai nghe
- Kìng với Thánh nữ trường mình thành một đôi rồi đấy, từ trước hè cơ
- Thế á?? Sao nhanh vậy??
- Không biết, nhưng hình như anh Ren bỏ cuộc rồi, anh í đi du học
- Oa, sốt dẻo đấy!!

Bên trên là một minh chứng cho việc truyền miệng luôn là con đường nhanh nhất dẫn đến các thông tin sốt dẻo. Và bạn hãy cứ nhân mười, nhân hai mươi lần số người nghe được đoạn hội thoại kia lên, thì bạn sẽ hiểu lý do vì sao bạn đang đứng đây cùng một nhóm bạn khác, xì xà xì xào và phi những ánh mắt đầy nham hiểm và gian tà về phía Kudo Shinichi và Mori Ran- tâm điểm của câu chuyện

Shinichi rùng mình, anh nhìn đám bạn cùng trường bằng ánh mắt không hiểu gì hết. Sao mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt đầy nguy hiểm thế??

- Không chỉ mình cậu đâu Shinichi- Ran thì thăm, bàn tay nhỏ nhắn vẫn nắm chặt bàn tay bạn trai- Họ cũng đang nhìn tớ như thế đấy
- Tại bọn bán cá buôn dưa kia hết- Shinichi nghiêng răng- Nếu không thì...
- Thôi, đừng than thân trách phận nữa Kudo- Heiji vỗ vai cậu bạn, ra về đồng cảm- Hai người cứ tình tứ đi học thế thì đến cháu thằng 3 tuổi cũng biết là 2 người yêu nhau

Cái miệng ba láp của Heiji làm Shinichi thực ngứa mắt, anh buông tay Ran và kẹp cổ, bịt miệng tên da đen lại và đe dọa bằng giọng sát thủ

- Ngậm miệng lại đi Hattori, nếu không tôi cũng chẳng giữ kín chuyện cậu thích Kazuha đâu! Nói với Ran thì cô ấy sẽ tuân hết thôi, cậu muốn thế đúng không?

Heiji trợn tròn mắt, miệng vẫn phát ra những tiếng “ưm ưm” đầy thống thiết. Còn Hakuba và Kaito đi bên cạnh không hề quan tâm đến anh, nên Heiji chỉ biết gờ trắng ra hàng

Cái lớp 11-B càng lớn càng nghịch. Ngày đầu tiên đi học, anh chàng Kaito cùng cô nàng Aoko đã cùng khuấy động lớp học bằng màn xiếc bám trần nhà và múa chỗi độc nhất vô nhị đầy ấn tượng. Cả lớp ngồi xem, và đặc biệt Chito không những không nhấc nhở còn cổ vũ nhiệt tình cho cậu bạn Kaito mà cô nàng thậm thưng trộm nhớ (Ten tên... Có ai muốn Chito thành tình địch của Aoko không nào? Giờ tay biểu quyết??

24. Chương 24: Kế Hoạch Của B.o

Casino lớn nhất Las Vegas, U.S.A.

Căn mật thất được xây dựng dưới tầng hầm của casino là nơi tuyệt mật nhất thế giới, do ông trùm của tổ chức mafia nguy hiểm nhất thế kỉ xây dựng- B.O. Mật thất này như cơ quan đầu não của tổ chức, là nơi chỉ có các thành viên trong tổ chức biết, nếu tiết lộ ra ngoài sẽ bị sát hại ngay lập tức. Và tối hôm nay, trong chính căn phòng này, đang diễn ra một cuộc họp giữa những thành viên tối cao của tổ chức. Ông trùm ngồi trên một chiếc ghế cao ở đầu bàn kính, bóng tối che phủ khuôn mặt, chỉ nhìn thấy đôi tay ông ta đang đan vào nhau. Hai bên bàn kính là 4 thành viên cấp cao của tổ chức, đều có mặt danh là tên các loại rượu. Gin, một gã đàn ông với vẻ ngoài lạnh lùng, băng lãnh, ít nói và có vẻ điềm đạm, mái tóc bạch kim dài quá hông cùng đôi mắt xanh lá sắc lạnh đã khiến hắn dễ dàng trở thành một tay sát thủ hạng nhất. Bourbon, một thanh niên có khuôn mặt điển trai tuần tú, mái tóc vàng kim hơi rối, làn da ngăm ngăm cùng ánh mắt u tối khó đoán biết. Vermouth, người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ với thân hình bốc lửa cùng những đường cong gợi cảm, mái tóc bạch kim xoắn dài ngang lưng, đôi mắt đẹp nhưng tối tăm vô cùng. Bên cạnh cô ta, Kir, cô gái có thân hình mảnh dẻ, nhỏ nhắn, mái tóc đen tuyền giản dị cùng vẻ đẹp truyền thống dịu dàng của người con gái Nhật Bản, nhưng đằng sau vỏ bọc đó lại là một sát thủ máu lạnh, không nương tay. Căn phòng chìm trong yên lặng hồi lâu, không một ai lên tiếng, đôi mắt họ chăm chú nhìn lên mặt bàn kính, hình ảnh của một thiếu nữ có vẻ ngoài xinh đẹp thánh thiện như một thiên thần, đôi mắt xanh đẹp làn nước mùa thu biết cười làm rung động lòng người. Bourbon phá vỡ không gian im lặng

- Cô gái này là ai?

- Cyntia Claudie, con gái của thị trưởng thành phố Seoul, Hàn Quốc. Cô ta là bạn thân từ thuở nhỏ của Hattori Heiji, con trai của Hattori Heizou, chủ tịch tập đoàn điệp viên CIA, cũng là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta

Kir đáp, đôi mắt đen ánh lên tia ngưỡng mộ. Cô gái đó, vẻ ngoài xinh đẹp đó, làm rung động trái tim của bất kì người nào nhìn thấy cô, không kể nam hay nữ. Nhìn cô gái, người ta lập tức liên tưởng đến một thiên thần. Bourbon thắc mắc

- Cô ta giúp gì được?

- Cô ta sẽ làm gián điệp cho chúng ta, trực tiếp thâm nhập vào bên trong CIA để tiếp cận kế hoạch tuyệt mật của chúng- Gin cười lạnh, đôi mắt ánh lên tia ác độc

Ông trùm khẽ đằng hắng, thu hút sự chú ý về phía mình. Khi mọi ánh mắt dồn vào ông trùm, hắn từ tốn nói

- Mục đích chính là gài Cyntia vào trường Teitan, nơi tên nhóc Hattori đó học. Lợi dụng tên nhóc đó để đạt được mục đích, một mũi tên trúng hai đích!

Bốn người còn lại ngồi im, chứng tỏ đã hoàn toàn đồng ý với kế hoạch này. Kir hỏi

- Cô ta đâu?

- Vermouth, gọi đi!

Người phụ nữ quyền rũ kia gạt đầu, nhấn vào microphone, giọng nói đẹp đến mê hoặc vang lên

- Cyntia, come in!

Cánh cửa sắt nặng nề từ từ mở ra. Bóng váy trắng xuất hiện, đôi giày pha lê nện đều đều lên sàn nhà. Một thiên thần ánh sáng, toả hào quang rực rỡ đang đứng giữa một bầy quạ đen của bóng tối. Đường như cô gái này còn đẹp hơn trong ảnh rất nhiều, có thể đọc trong ánh mắt Bourbon sự kinh ngạc và chút mê mẩn. Gin lạnh lùng liếc cô gái

- Đây hả?

- Đúng- Vermouth gạt đầu. Cô ta quay sang Cyntia đang đứng bất động giữa căn phòng

- Cyntia, cô nên giới thiệu một chút chứ nhỉ?

- Ayongsaeo! Tôi là Cyntia Claudie, con gái thị trưởng thành phố Seoul, Hàn Quốc

- Cô có biết nhiệm vụ của mình rất nguy hiểm?- Kir hỏi

- Tôi biết rất rõ- Cyntia bình thản đáp- Tôi hiểu tôi cần phải làm gì, các người hãy an tâm!

- Tốt, vậy mai cô sẽ bay về Nhật Bản. Vodka và Cognac sẽ đón cô ở sân bay. Súng ngắn cỡ nòng 9 mili, chắc cô dùng tốt?- Bourbon liếc Cyntia như dò hỏi. Cô nhẹ nhàng gạt đầu thay câu trả lời. Hắn ta đưa cô cây súng cùng một số vật dụng khác, còn Vermouth chăm chú gõ màn hình cảm ứng trên bàn kính, dặn dò

- Cô sẽ sống ở ngôi nhà số 34B khu Teitan, cách nhà của Hattori Heiji 3 căn, cách nhà của Toyama Kazuha 9 căn. Cô nên nhớ rõ, Toyama chính là trở ngại lớn nhất của cô để tiếp cận Hattori, và cô cần loại bỏ cô ta. Đừng để một vật cản nhỏ chần ngang đường đi của cô, hiểu chứ?

Cyntia gạt đầu. Gin cười khẩy, lạnh nhạt nói

- Chúc cô thành công! Nên nhớ, không trung thành là giết!

- Ông hoàn toàn có thể giết tôi ngay lúc này, Gin- Cyntia hờ nhẹ, đôi môi đẹp nhếch lên khiêu khích- Nhưng tôi sẽ không để ông có cơ hội làm thế

Cô gái nhỏ quay lưng, cánh cửa lại mở rộng để tiễn cô. Trong mật thất, Gin vẫn khá ngạc nhiên trước khẩu khí của tiểu thư nhà Claudie. Vermouth nhấp một ngụm rượu Belmont trong ly, ánh mắt thấp thoáng ý cười đầy giễu cợt với Gin

- Cô ta thú vị nhỉ, không phải loại vừa...

- Đúng, mỗi câu của chúng ta phải ngon ăn béo bở như thế mới được- Kir cười nhẹ- Đẳng cấp của B.O. là thế, khiến chúng phải sợ hãi

Lớp 11-B, trường Teitan

Mọi hoạt động sinh hoạt của lớp vẫn diễn ra vô cùng bình thường. Các cô nàng hoa khôi vẫn vừa ăn sáng vừa tám chuyện, thi thoảng các chàng góp vui vài câu, rồi cả đám lại bật cười ngặt nghẽo. Bỗng nhiên, cậu bạn đầu cua lao vào lớp với tốc độ bàn thờ (đừng hỏi, đây chỉ đơn giản là hình ảnh ước lệ tượng trưng .-.)

- Trường mình xuất hiện một đại mỹ nhân, cực kì xinh đẹp luôn!

- Thế á?- đám com trai trong lớp hào hứng hẳn. Riêng 4 anh bàn cuối vẫn ung dung tự tại. Kaito khoác vai cô nàng Aoko đang cầm cúi ăn, cười cười

- Có đẹp bằng vợ tui không?

Cả lớp ném cho tên nào đó cái nhìn đầy khinh thường. Đến nàng ngọc nữ Aoko còn đạp Kaito qua một góc đầy hắt hủi, nên tinh thần anh chàng lập tức rơi xuống khe vực Mariana. Hakuba lắc đầu bó tay chấm than, hỏi cho có

- Đau không?

- Ngu dũ vậy Hakuba- Kaito nhăn nhó- Còn gì đau hơn nỗi đau bị vợ quăng vào xó?

- Kinh quá đi- Kazuha lè lưỡi trêu chọc. Aoko liếc cô bạn, ánh mắt hấp háy nét cười tinh nghịch
- Nàng đừng gato với tui, nàng cũng có một đức lang quân ngoan hiền với nàng còn gì?
- Ai... ai có đức lang quân cơ? Linh tinh!

Kazuha then thùng, hai má đỏ ửng dễ thương khủng khiếp. Heiji vô tình tròn thấy, trái tim hẫng mất một nhịp. Anh không kìm được, chạy ra bẹo má Kazuha một cái rồi chuồn lẹ, còn nàng then quá hoá giận, bật dậy đuổi theo cầm dép phang cho tã tơi, mất hết hình ảnh hot boy hót rác ^^

Ran tặc lưỡi, cho miếng salad rong biển vào miệng

- Hai đứa tăng động!
- Hồi trước chúng ta cũng vậy mà, chẳng qua là không muốn nhắc lại thôi- Shinichi ôm eo Ran từ phía sau, thì thầm vào tai cô. Ran ngại ngùng gỡ tay bạn trai ra, quay lại nói
- Ở trường đừng làm như vậy, người ta nhìn đấy!
- Ngại gì chứ? Mình yêu nhau, ai cấm được mình làm gì?- Shinichi cười. Ran đã ngại sẵn, còn thêm ánh mắt trêu chọc của nàng Shiho làm cô thêm phần xấu hổ. Cô gục mặt vào ngực Shinichi, che hết khuôn mặt như cà chua chín

“Rầm rầm rầm”

Tiếng thước huyền thoại của cô Sonoko vang lên làm cả lớp bát nháo về chỗ. Cô Sonoko đợi lớp ổn định mới nói

- Hôm nay thầy Makoto bận nên nghỉ, cô sẽ thay thầy trông lớp một ngày. Lớp ta hôm nay có thêm một bạn mới, các em giúp đỡ bạn thêm nhé!

Dưới lớp vang lên tiếng xì xào to nhỏ. 8 thiên tài vẫn bình thản ngồi im, cho đến khi bạn mới xuất hiện trên bục giảng. Cô gái này, làm tất cả mọi người sững sờ trong 30s vì nhan sắc khuynh thành khuynh quốc của mình. Cô đẹp thánh thiện như thiên thần, mái tóc nâu vàng bồng bềnh uốn sóng, làn da trắng như ngọc, đôi mắt xanh dương đẹp mê hồn. Đám con trai ngơ ngẩn, đê mê nhìn ngắm cô bạn mới, còn đám con gái có chút ghen tị với vẻ đẹp rạng rỡ này. Cô bạn mỉm cười thân thiện

- Ayongsaeo! Mình là Cyntia Claudie đến từ Seoul, Hàn Quốc! Mong các bạn chiều cố!
- Thì ra là gái Hàn Quốc!
- Con gái Hàn thì xinh rồi!
- Ý ông nói là con gái Nhật không xinh hả? Tứ đại hoa khôi còn đẹp hơn cô ta nhiều!

‘Rầm rầm rầm’

Cô Sonoko lại gõ thước lần nữa, tiếng xì xào ngừng hẳn. Rồi cô quay sang Cyntia, mỉm cười dịu dàng

- Claudie, em muốn ngồi đâu?
- Em ngồi cạnh bạn Hattori được không ạ?

Mọi ánh mắt ngạc nhiên dồn về phía Heiji đang kinh ngạc nhìn cô bạn trên bục giảng. Cô Sonoko cũng hơi lạ, nhưng rồi đồng ý để Cyntia tùy chọn chỗ ngồi. Bàn cạnh Hattori bỏ trống vì anh ngồi ở hàng cuối lớp, và hôm nay nhà trường biết có học sinh mới nên kê thêm bàn ghế. Cyntia đi tới đâu, mọi ánh mắt dõi theo đó. Đến khi về chỗ ngồi, Cyntia mới giơ tay ra, tỏ ý muốn bắt tay với Heiji

- Heiji, cậu còn nhớ mình chứ?
- Cyntia, sao mình có thể quên cậu?- Heiji mỉm cười, bắt tay cô bạn như đã quen thân từ lâu. Cyntia quay sang Hakuba, vui vẻ nói
- Saguru, lâu rồi mới gặp, cậu đẹp trai hơn nhiều đấy!

- Cảm ơn Cyntia!- Hakuba gật đầu chào cô bạn mới đầy thân thiện. Shiho khẽ mỉm cười, vẫy tay với Cyntia, cô cũng vui vẻ đáp lại

- Shiho! Không ngờ gặp lại cậu ở đây!

- Ế? Sao Cyntia quen nhiều người vậy?- Aoko, một trong năm thành phần bị đá qua một bên, chứng kiến màn chào hỏi không nhận được liền thắc mắc. Heiji giải thích

- Cyntia là bạn thân từ thuở nhỏ của tớ, khi tớ còn sống ở Osaka. Chúng tớ chơi với nhau từ năm 3 tuổi, đến năm 10 tuổi tớ chuyển lên Tokyo theo bố mẹ, còn Cyntia về nước sống. Vì Hakuba biết tớ năm 7 tuổi nên có biết Cyntia. Còn Shiho thì tớ không rõ...?

Heiji quay sang cô bạn thân đầy tò mò. Hakuba nói

- Ủ, tớ cũng đang không hiểu tại sao Cherry và Cyntia biết nhau!

- Em biết cô ấy năm 13 tuổi, Cyntia lúc đó đang học cấp hai tại Anh, lại ngồi cùng bàn nên hai đứa thân nhanh lắm- Shiho cười. Cyntia nháy mắt tinh nghịch

- Không ngờ Shiho và Hakuba yêu nhau nha!

- Hihi, thấy tụi mình đẹp đôi không?- Shiho cười cười. Cyntia gật đầu, ánh mắt lấp lánh

- Đẹp như đôi đũa lệch luôn!

- Cyntia!

- Haha

Bốn người đùa giỡn đầy hồn nhiên. Kaito im lặng hồi lâu, có vẻ không chịu làm bù nhìn nữa nên chủ động làm quen

- Chào Claudie! Mình là Kuroba Kaito, rất vui được biết bạn! Đây là Nakamori Aoko, cô ấy là bạn gái mình, Kudo Shinichi và Mori Ran đây cũng là một cặp, còn mỗi bạn Toyama Kazuha này và Hattori Heiji bạn cậu thì đang đợi được ăn kẹo cưới đây!

Kaito giới thiệu rất nhanh và còn pha vài câu trêu chọc rất dễ thương. Shinichi, Ran, Aoko đồng thanh chào Cyntia, còn Kazuha cười đầy thân thiện. Cyntia nhìn bốn người, giọng đầy hối lỗi

- Xin lỗi nhé! Tại mình mãi nói chuyện với Heiji quá nên quên không làm quen với các bạn!

- Không sao!- Shinichi khách khí nói. Nhưng Cyntia bỗng đổi giọng

- Kuroba, bạn nói là Heiji và Toyama đang chuẩn bị mời các bạn kẹo cưới ư?

- Đừng nghe cậu ta nói linh tinh, Cyntia- Heiji lườm Kaito- Bọn tớ chỉ là bạn thôi

- Thật sao?- đôi mắt Cyntia toả sáng như pha lê, dịu dàng nhìn Heiji, còn khi liếc qua Kazuha thì ánh lên tia sắc lạnh làm cô bất giác rung mình. Việc đó không qua nổi mắt Ran, cô hơi nhúu cặp lông mày thanh tú

Cả buổi học ngày hôm đó, Cyntia chỉ nói chuyện với Heiji, Hakuba và Shiho, không nói chút gì với năm người còn lại. Nhưng ít ra hai cặp ShinRan, KaiAo còn ngồi gần nhau, để nói chuyện, chứ như Kazuha ngồi giữa hội kia, không biết phải nói gì nên chỉ im lặng. Aoko và Ran lo lắng nhìn Kazuha, ánh mắt của cô ánh lên sự tủi thân, buồn bã và tổn thương. Khi tiếng chuông tan học reo vang, tất cả học sinh xách cặp đứng dậy ra về. Cyntia nhìn sang Heiji, nói như van nài

- Heiji à, đưa tớ về nhé?

Kazuha giật mình. Cô ngẩng đầu nhìn Heiji, người đang vô cùng khó xử. Anh rất khó để chọn lựa giữa bạn bè và... một người con gái mà anh không thể xác định được tình cảm của bản thân mình. Heiji hết nhìn sang Kazuha, lại nhìn Cyntia. Cuối cùng, anh nói

- Cyntia, tớ đưa cậu về!

- Oa, cảm ơn Heiji nha!

Cyntia chạy lại khoác tay Heiji, vừa đi vừa dựa vào người anh như một đôi tình nhân vậy. Ánh mắt Kazuha lộ rõ sự đau đớn, tan nát và tổn thương. Hôm nay, tâm lý cô luôn bị giày vò, và cô không biết phải làm thế nào để thoát ra khỏi vòng xoáy đó. Kazuha lặng lẽ đeo balo, một mình đi con đường khác để về nhà nhanh hơn. Cô không muốn nhìn thấy Heiji và Cyntia trên đường đi, chỉ càng làm trái tim cô đau hơn mà thôi...

Buổi chiều tà dần bao phủ thành phố Tokyo một màu đỏ ảm đạm, buồn như trái tim người con gái mang trong mình nỗi buồn khó có thể nói thành lời...

Hello! Bon is comeback

Bon đã ra chap nhanh hơn mọi khi nhiều nhé, và đặc biệt là chap còn dài nữa nhé :)) Thôi coi như là quà mừng Quốc khánh 2/9 và mừng khai giảng năm học

Chúc các rds thân yêu một năm học mới thật vui vẻ, tràn đầy nhiệt huyết và nhiều may mắn nhé

25. Chương 25: Sinh Nhật Cyntia

- Kazuha...

- Kazuha...

Rèm mi dài khe động đây, đôi mắt Kazuha khép hờ mơ màng. Cô ngồi dậy, ngó nghiêng xung quanh. Tuy vậy, bao phủ không gian cô nhìn thấy là một màn mây đen kịt. Cô không thể xác định được phương hướng, và điều quan trọng nhất là... không thấy một ai.

“Vậy... tiếng gọi mình là từ đâu...?”

Cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu, thu hết can đảm và đi xuyên qua màn mây mù mịt đó

- Kazuha... cứu...

Tiếng gọi mà cô nghe thấy ban nãy lại vang lên, như tiếng thều thào của một ai đó. Kazuha sợ hãi, mồ hôi túa ra ướt đầm lưng áo. Cô run run hỏi

- Ai... ai ở đó?

- Ka... Kazuha... là tớ đây...

- Heiji... HEIJI!!!

Cô giật mình khi nhìn thấy bàn tay ngăm đen của cậu bạn thân chìa ra. Nhưng... bàn tay đó đầy máu. Kazuha vội nắm lấy tay anh, “vén” màn mây mù và nhìn thấy toàn bộ cơ thể anh. Heiji... đang nằm thoi thóp giữa vũng máu

Kazuha hốt hoảng vô cùng, cô ngồi sụp xuống cạnh anh, nhẹ nhàng nhắc bàn tay đang che đi phần bụng. Máu không ngừng chảy, bàn tay của Heiji dính đầy máu, bàn tay trắng nõn của Kazuha cũng vậy. Cô đau đớn hỏi

- Heiji... Cậu sao vậy...

- Kaz à, chạy đi, chạy mau lên, không chúng... chúng sẽ làm... làm hại cậu... khụ khụ...- Heiji co người lại, ho liên tục. Kazuha vỗ nhẹ lưng cho cậu bạn, nước mắt cô lăn dài trên gò má. Heiji mỉm cười yếu ớt, cậu đưa bàn tay đầy máu chạm vào má cô. Kazuha nắm tay anh, động viên

- Heiji à... Cố lên... Cậu sẽ không sao đâu!

- Vĩnh... biệt... Kazuha!

- HEIJI!!!

Kazuha bật dậy, thở hổn hển. Mồ hôi ướt đầm trên trán, làm dính bết mấy sợi tóc mái của cô. Kazuha rùng mình khi nhớ lại giấc mơ vừa rồi. Có lẽ nào... nó là điềm báo rui?

Sáng hôm sau, Thiên nữ Teitan đến trường với khuôn mặt hốc hác làm bao chàng lo lắng. Kazuha mệt mỏi lết thân lên tầng 3, nơi lớp

11-B cư ngụ. Nhắc thấy bóng cô bạn, Shiho đang được Hakuba đút cho miếng sushi liền vội

- Kazuha, mau lại đây ăn sushi này! Cyntia làm đấy!

- Ừm... ngon lắm Kazuha à!

Aoko gật đầu lia lịa. Miếng cô không ngừng hoạt động, vì cô vừa nuốt trôi một miếng là Kaito lập tức đút cho cô miếng tiếp theo, ân cần chăm sóc cô tận tình. Riêng Shinichi thì được Ran bón cho tận nơi, kèm theo nụ hôn má nữa khiến cho cực nhiều thằng trong lớp ghen tị. Cyntia cười híp mí nhìn Shiho và Aoko tỏ ý cảm ơn, rồi tiện tay đút cho Heiji một miếng. Kazuha thấy tim mình như đang dần dần tan vỡ, cô cố nuốt nỗi buồn vào trong mà mỉm cười gượng gạo, nhập hội với bọn bạn. Miếng sushi cá hồi sao mà đáng ghét nơi đầu lưỡi vậy?

- Kazuha này- Cyntia bỗng gọi tên cô, cô ngẩng đầu, cười gượng

- Sao vậy?

- Cuối tuần này là sinh nhật tớ, tớ mời cậu đến tham dự cùng mọi người!- Cyntia cố nói rành rọt từng từ. Cô sống ở Hàn Quốc cũng đã 10 năm, tiếng Nhật không phải tiếng mẹ đẻ nên có chút không lưu loát. Kazuha nghĩ ngợi một lúc lâu, rồi gật đầu

- Ok, hôm đó tớ không bận!

- Tốt quá, vậy là mọi người đều đến đủ cả!

Cyntia cười rạng rỡ, nụ cười thiên thần như sáng rực lên, khiến ai cũng phải mê mẩn. Nhưng không ai biết, nụ cười đó không chỉ đơn thuần là nụ cười thiên thần thánh thiện, mà còn là nụ cười của ác quỷ

Ngày qua ngày, cuối cùng cũng đến sinh nhật của Cyntia. Kazuha quyết định rủ Ran, Aoko và Shiho cùng đi mua quà sinh nhật cho cô bạn, nhưng Shiho và Hakuba lại đi chơi đúng hôm đó, Shinichi và Ran thích đánh lẻ, còn lại mỗi Kaito và Aoko. Kaito đã không ngần ngại hộ tống cô bạn thân cùng đi, anh không để ý đến chuyện Kazuha có làm kỳ đà cản mũi anh, bởi vì kể cả có những người kia hay không thì anh vẫn có thể thoải mái biểu lộ tình cảm của mình với cô bạn gái bé nhỏ. Nhưng chính điều đó lại khiến Kazuha chạnh lòng. Cô cảm thấy vô cùng ghen tị với Aoko, cô ấy có Kaito là một người con trai tuyệt vời, sẽ trân trọng, yêu thương và ở bên cạnh cô ấy. Nhưng cô, thì không có ai ở bên cạnh. Người mà cô thích, người mà cô thầm yêu thương, cô không dám chắc người đó có yêu mình hay không, vì cô không dám bày tỏ lòng mình

Dòng suy nghĩ miên man của Kazuha bị cắt đứt bởi tiếng kêu của Aoko

- O kìa, là Hattori và Cyntia!

- Họ đi cùng nhau à?- Kaito nhìn theo hướng Aoko chỉ. Kazuha cũng nhìn theo, và đập vào mắt cô là khung cảnh cực kì ngọt ngào:

Giữa hai dãy gấu bông, một đôi trai gái có ngoại hình nổi bật khiến người ta không thể không chú ý. Cô gái có vẻ là người ngoại quốc, mái tóc vàng óng ả bồng bềnh dài ngang eo buông dài, đôi mắt xanh dương trong veo tuyệt đẹp cùng nụ cười thiên thần của cô làm bất kì chàng trai nào cũng phải rung động. Cô mặc đầm trắng tôn lên vóc dáng mảnh dẻ và nước da trắng ngần của cô. Chàng trai bên cạnh là một anh chàng có vẻ đẹp trai vô cùng cuốn hút. Nước da ngăm đen khoẻ khoắn, đôi mắt đen sâu thẳm sắc lạnh, mái tóc đen bóng, khoé môi nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo. Cô gái khoác tay chàng trai đầy thân mật, nụ cười, ánh mắt họ trao nhau như thể xung quanh họ chỉ toàn không khí vậy, trong mắt họ chỉ có nhau. Cô gái nũng nịu chỉ vào mấy con gấu bông, còn chàng trai chỉ cười cười và gật đầu, ánh mắt không rời khỏi nụ cười thiên thần của cô gái. Thật là một cặp đôi khiến người ta phải ghen tị!

Aoko và Kaito nhíu mày nhìn nhau, rồi lại nhìn sang cô bạn thân. Kazuha đứng ngơ ngẩn ra như người mất hồn, đôi mắt không rời khỏi cặp đôi kia. Aoko hùng hổ nói

- Để em ra giáo huấn cho Hattori một trận!

- Aoko, đừng như vậy- Kaito lắc đầu, nín cô bạn gái lại- Chuyện của họ, để họ tự giải quyết, chúng ta không nên chen vào

- Nhưng Kazuha là bạn thân em, em không thể để cậu ấy như thế được!

Aoko lo lắng nhìn cô bạn. Kaito cười hiền, nhẹ nhàng trấn an

- Em yên tâm, anh tin Hattori sẽ có sự lựa chọn chính xác!

Tối hôm đó, nhóm bạn lớp 11-B tập trung tại nhà Heiji. Ai cũng mặc đẹp, và đều chuẩn bị một món quà cho cô bạn Cyntia. Ran diện chiếc váy cúp ngực đỏ dài ngang đùi xếp ly hơi xoè tôn lên vóc dáng thon gọn và đôi chân dài. Aoko xúng xính váy xanh thiên thanh hai dây bông bênh tôn dáng, Shiho đẹp như một nữ thần trong bộ cánh lụa màu trắng. Kazuha đổi style, cô mặc váy dài tay ngắn ngang đùi xoè nhẹ, chiết eo màu đen. Ba cô bạn xinh đẹp nổi bật, vẻ đẹp của ánh sáng, mình Kazuha với nét đẹp của một thiên thần bóng đêm. Tuy chỉ mặc tông màu tối nhưng nét buồn trong đôi mắt đen láy ấy của cô khiến mọi người xao động tâm trí. Nói là đến sinh nhật Cyntia, nhưng trông Kazuha buồn man mác như có tâm sự vậy

Heiji đón các bạn tại cổng, cả hội sẽ cùng đi đến nhà Cyntia ở ngay gần đó. Cả đám ai cũng có đôi có cặp, và tất nhiên là Heiji đi cùng Kazuha rồi. Tay khoác tay Heiji, nhưng đôi mắt Kazuha thì nhìn chằm chằm xuống đất. Heiji lúng túng, anh chưa bao giờ thấy bộ dạng buồn bã như vậy của Kazuha cả. Cô chỉ im lặng, không nói. Anh hỏi, cô đáp lại anh bằng những cái lắc hoặc gật. Trong lòng Heiji dấy lên một đợt sóng, chẳng lẽ... cô đang buồn khi phải đến dự sinh nhật Cyntia? Rõ ràng là cô ấy rất hào hứng đi mua quà cơ mà? Hay là Kaito nói dối mình?

- Oa, nhà to thật đấy! To hơn cả nhà của Shinichi nữa!

Ran cảm thán, cô cùng bạn bè đang đứng trước căn biệt thự tráng lệ được trang hoàng lộng lẫy. Khách khứa tập trung trong đại sảnh của biệt thự, dưới ánh đèn vàng lung linh cùng những món ăn thượng hạng. Cả nhóm thật sự bị hấp dẫn bởi đồ ăn, và cũng vì không thấy Cyntia đâu nên quyết định sẽ ăn trước, quà đã được nhân viên phục vụ cầm hộ. Khi vừa thưởng thức các món ăn vừa trò chuyện, Shiho bỗng thấy bóng Cyntia đang khoác tay một chàng trai cao ráo, tóc vàng mắt xanh y hệt cô ấy. Nhìn cách hai người nói chuyện, chắc hẳn họ có mối quan hệ rất thân thiết. Hakuba nhú mồm một lúc rồi khẽ kêu

- A, anh ta là con trai cảnh sát trưởng Scotland Yard ở London mà?

- Sao anh biết?- Shiho ngạc nhiên- Anh có ở London đâu

- Bố cậu ta là bạn của bố anh- Hakuba giải thích- Bọn anh từng gặp nhau vài lần rồi nên cũng có quen biết. Đẹp trai vậy mà vẫn độc thân đấy

- Thế á? Nhưng chắc anh ta là bạn trai của Cyntia rồi- Shiho nói

- Không chắc đâu...

Hakuba lắc đầu. Aoko góp chuyện

- Lỡ đâu đúng thì sao?

- Đâu có phải, nếu đúng thì sao Cyntia còn thân mật quá mức với Hattori như thế?- Shinichi chen vào

- Kudo à, không phải con gái nước nào cũng như con gái Nhật đâu

Kaito nhếch miệng cười. Ran nhú mồm

- Cậu không thích Cyntia à?

- Có chút không ưa- Kaito nhún vai. Cả Shiho, Hakuba và Heiji cùng quay sang lườm Kaito, nhưng anh chỉ nhếch môi đầy bất cần rồi quay qua khoác tay Aoko. Heiji bỗng thấy nóng mặt, Cyntia là bạn anh, và anh không cho phép bất kì ai nói bạn anh như thế! Đúng lúc anh định xách cổ Kaito đi dạy dỗ, một cánh tay trắng trẻo đã nín anh lại

- Heiji! Cậu đây rồi!

Giọng nói trong veo như tiếng suối reo vang lên sau lưng, anh quay lại, đôi mắt ánh lên tia sáng dịu dàng rất nhanh rồi vụt tắt, nhưng tắt cả đều lọt vào mắt Kazuha. Cô ngoảnh đi, cố giấu giọt nước mắt lưng trông trực trào. Heiji bị Cyntia kéo đi chào bố mẹ, bỏ lại đám bạn thân. Shinichi nhăn mặt

- Cái tên này toàn bỏ bạn bè theo gái! Đáng trách thật!

- Ủ, cậu ấy quên mình còn Kazuha à?- Hakuba nói. Shiho lắc đầu

- Hai người đó còn chưa hẹn hò, làm sao cấm Heiji được?

Lời nói của Shiho như thức tỉnh tâm trí Kazuha. Phải rồi, cô và anh đâu phải người yêu, làm sao mà cô có thể cấm anh có tình cảm với người khác? Cyntia đẹp hơn cô bao nhiêu, sao cô có thể so sánh được với cô gái người ngoại quốc đó?

- Tiểu thư có tâm sự gì vậy? Có thể nói cho tôi nghe được không?

Kazuha giật mình quay lại. Một chàng trai với mái tóc vàng bồng bềnh cùng đôi mắt xanh dương sâu thẳm, đẹp mê hồn đang nhìn cô chăm chú. Cô thấy rõ bản thân mình trong đôi mắt ấy, và cô cảm giác như mình đang bị thu hút vào ánh mắt ấy, không dứt ra được. Khi giọng nói ám muội của người con trai lạ mặt kia vang lên bên tai, cô mới bình tĩnh

- Thưa tiểu thư, tiểu thư đang khiến các vị khách hiểu lầm là muốn hôn tôi đó!

- Xin... xin lỗi anh, tôi không cố ý!

Kazuha bối rối, cô vội vàng xin lỗi rồi rít. Người kia mỉm cười và nói

- Bộ dạng của cô lúc này rất đáng yêu đấy!

- Vậy... vậy sao?- đôi mắt Kazuha vụt qua tia ngạc nhiên

- Tôi không nói dối đâu. Cô thật sự là một đại mỹ nhân đấy, có điều cô em họ Cyntia của tôi vẫn xinh hơn nhiều

- Nói thế anh khen tôi làm gì?

Nghe đến chữ Cyntia, lòng Kazuha gợn sóng lăn tăn, cô cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu mà chính cô cũng không biết là gì (là ghen đó thím >^•^<) anh=" chàng=" kia=" nghiêng=" đầu,=" dò=" xét=" biểu=" cảm=" trên=" mặt=">

- Ô, tiểu thư, có lẽ cô không thích cô em họ của tôi nhỉ?

- Cyntia? Một chút không ưa- Kazuha đáp, lộ rõ vẻ khó chịu. Anh chàng mắt xanh bật cười

- Ai lần đầu gặp cô ấy cũng quý, có lẽ chỉ mình tôi và cô là đặc biệt thôi!

- Tại sao anh lại không ưa Cyntia? Cô ấy là em họ anh mà- Kazuha bỗng tò mò, cô cảm thấy có chút hứng thú trò chuyện với anh chàng này

- Con bé đó quá kiêu kì, thích chiếm hữu của riêng mình, thế thôi!

- Ban nãy tôi thấy anh khoác tay cô ta thân mật lắm cơ mà?- Kazuha bĩu môi. Về mặt của cô lúc này vô cùng đáng yêu, làm anh chàng kia bỗng thấy tim mình hẫng một nhịp, nhưng anh lấy lại tinh thần rất nhanh. Anh ta cười cười

- Không nói chuyện đó nữa! Cô tên gì?

- Toyama Kazuha, rất vui được làm quen- Kazuha đưa tay ra trước mặt, mỉm cười thân thiện. Anh ta siết chặt tay cô, đáp lại

- Thì ra là Thiên nữ trường Teitan! Xin chào, tôi là Karazaki Toshiro, lớp 12-C. Rất vui được biết em!

Kazuha nhìn dáo dác xung quanh như tìm kiếm, Toshiro bật cười

- Em tìm bạn em hả? Họ đã đi khiêu vũ từ lâu rồi!

- Sao anh biết?

- Tất nhiên, lúc họ đi thì em đang nhìn tôi đầy chăm chú và thêm muốn mà- Toshiro nhếch miệng cười đều, Kazuha lườm xéo anh ta đầy tức tối. Đúng lúc đó, bản nhạc Valse Dạ khúc sông Danuyp xanh vừa kết thúc, bản nhạc tiếp theo sẽ là bản Dạ khúc King and Queen. Toshiro nghe tiếng nhạc vang lên, lịch thiệp mời

- Tôi có vinh dự được mời em nhảy một bản nhạc không?

- Ừm... tôi sẵn lòng

Toshiro dìu Kazuha ra giữa đại sảnh. Tay anh đặt lên eo cô, tay còn lại nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô. Anh dìu cô xoay trong điệu vũ của Vua và Hoàng hậu. Trong giây phút ấy, Kazuha như bị cuốn vào đôi mắt xanh tuyệt đẹp của người đối diện. Đôi mắt ấy như có hồn, nhìn xuyên thấu tâm trí cô, khiến cô rối bời

Heiji và Cyntia thu hết vào tầm mắt khung cảnh đó. Cyntia mỉm cười ngọt ngào, nụ cười không biết là đang vui mừng hay an ủi

- Thôi Heiji à, cậu kệ cô ta đi! Kazuha không phải đứa con gái như cậu nghĩ đâu!

- Cyntia, tớ biết cậu đã sắp xếp để anh chàng kia và Kazuha gặp nhau, đúng không?

Hai tay rút túi quần, Heiji bình thản nói. Đôi mắt đen sáng lấp lánh kia như xoáy sâu vào tâm địa Cyntia. Cô phớt chốc sững sờ, run rẩy, đôi mắt xanh dương có chút xao động. Cyntia lắc đầu quầy quậy, mỉm cười ngọt ngào hơn trước

- Không phải đâu Heiji à! Tớ không hề có ý làm thế, cậu hiểu lầm rồi!

- Cậu càng ngày càng khác đây Cyntia- Heiji nhếch mép- Đừng để tôi phải nghi ngờ chính bạn thân của mình!

Hết chap 24 ạ

Cho Bon gửi lời xin lỗi chân thành nhất tới các rds vì sự chậm trễ này :((

Chính vì ra chap muộn nên để chuộc lỗi với mọi người, Bon sẽ tặng các rds 1 món quà: Thay vì tặng chap cho 1 người giật được tem, Bon sẽ tặng cho 3 NGƯỜI ĐẦU TIÊN giật được tem! Mong các rds vẫn luôn ủng hộ và theo dõi các chap ms của long fic Phép màu của tình yêu nhé!

Yêu các rds nhiều :**

P.S: Chap này dành tặng cho bạn Yamaguchi Saori nhé Congratulation

26. Chương 26: Lời Muốn Nói

Một tuần sau sinh nhật, Cyntia bỗng nghỉ học không phép, không để lại bất kì một lời nhắn hay giấy tờ nào. Thầy Makoto thử liên lạc với phụ huynh nhưng nhận lại cũng chỉ là âm thanh vô cảm từ tổng đài “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

Nhưng việc cô nàng người Hàn Quốc cũng đi vào quên lãng nhanh chóng. Một tháng trôi qua, cũng không ai nhớ đến cô nữa. Tất nhiên, nhóm Thiên tài xó lớp thì không quên nhanh như thế. Họ vẫn nhớ đến, chỉ là ít khi nhắc tới mà thôi. Tuy nhiên, sự biến mất kì lạ của Cyntia lại là một điều tốt, bởi vì không khí vui vẻ của nhóm đã quay trở lại. Heiji đã biết lỗi của mình, anh tự nhận mình là một kẻ rất vô tâm, quăng luôn cô bạn thân qua một xó chỉ vì Cyntia. Dù vậy, Kazuha chỉ cười nhẹ tênh, thanh thản nói

- Thôi chuyện đã qua rồi mà!

- Phải đấy- Hakuba gật đầu- Dù sao thì lâu lâu rồi chúng ta chưa đi ăn cùng nhau một bữa cho ra ngô ra khoai, hay là cuối tuần triển luôn nhỉ?

Khoé môi mọi người hiện lên nét cười tinh nghịch. Phải rồi, cũng đã lâu họ chưa được ăn uống vui chơi thoải thích cùng nhau. Năm tháng cấp ba trôi qua rất nhanh, lớp 11 cũng sắp kết thúc, nếu không kịp tạo cho mình những kỉ niệm vui vẻ thì sau này có lẽ họ sẽ mau quên đi những người bạn của mình

- Không được!

Heiji bỗng lên tiếng phản đối khiến cho mọi người vô cùng ngạc nhiên. Bạn bè cùng lớp nhìn anh như sinh vật lạ, Heiji cũng chỉ biết cười cười cho qua chuyện, rồi nhìn đám bạn vẫn chưa hết ngạc nhiên của mình. Cũng phải, bình thường trong mấy vụ đi chơi này, Hattori Heiji luôn luôn là người hào hứng nhất cả hội. Lần này anh lại lên tiếng phản đối, nhất định có uẩn khúc

- Sao lại không được hả Heiji?- Kazuha tròn xoe mắt hỏi. Heiji có vẻ hơi ngại, nét mặt lộ rõ vẻ khó xử. Shinichi cười cười, kéo Heiji qua một góc cùng Kaito và Hakuba xì xào bàn tán một hồi. Ran, Aoko, Shiho và Kazuha không hiểu bốn người đó nói gì, chỉ biết là có liên quan đến Kazuha.

Xong xuôi, bốn chàng quay lại, Shinichi mỉm cười về nuôi tiếc

- Chắc không được rồi! Hattori thực là có việc quan trọng, không thể bỏ được! Mọi người thông cảm cho cậu ấy nhé!

- Ok không sao đâu mà- Aoko cười tươi. Cô bỗng nảy ra sáng kiến

- Hay hôm đây bọn mình đến nhà tớ đi? Tớ làm bánh pudding tổ yến chiêu đãi!

- Ý kiến hay đấy- Kaito gật đầu tán thành

Có vẻ không ai muốn phản đối. Heiji cũng đồng ý cả hai chân hai tay. Ngày cuối tuần đối với anh là một ngày trọng đại, không thể bỏ được. Heiji khẽ liếc sang Kazuha, môi không tự chủ mà mỉm cười dịu dàng, ánh mắt hiện lên vẻ yêu chiều.

Buổi sáng chủ nhật của Kazuha bắt đầu bằng một tách cà phê sữa nóng. Cô ngồi bên cửa sổ, đôi mắt xinh đẹp lim dim thưởng thức món đồ uống tuyệt hảo. Cô rất thích cảm giác này, mỗi sáng thức giấc được uống một ly cà phê.

‘Ting ting’

Chiếc điện thoại trên bàn rung lên bần bật như máy mát xa. Kazuha liếc mắt nhìn, với tay lấy điện thoại. Dòng tin nhắn trên màn hình làm cô không tự chủ được, khoé môi bất giác cong thành một đường cong hoàn hảo

[Chiều nay, 4h, công viên trung tâm Beika, đài phun nước Mermaid Angel. Không gặp không về!]

- Kazuha, xuống ăn sáng nào!

- Vâng ạ!

Ngày hôm đó, tâm trạng Kazuha rất vui và háo hức. Nụ cười luôn hiện trên đôi môi anh đào xinh đẹp. Cô, cực kì háo hức, vô cùng hồi hộp, trông mong đến chiều hôm nay. Nhưng cô không hề biết, chiều nay, cũng sẽ là lúc cuộc đời cô thay đổi, số phận cô sẽ xoay chuyển sang chiều hướng mới, một chiều hướng mà có lẽ, Kazuha sẽ phải đau khổ rất nhiều...

Kazuha tự chọn cho mình một bộ trang phục thật nhẹ nhàng. Bộ váy trắng ren không tay dài ngang đầu gối, điểm nhấn của chiếc váy là thắt lưng bản nhỏ màu rượu vang chiết eo, tôn lên vòng eo thon gọn. Mái tóc dài ngang vai, đen nhánh của Kazuha được uốn sóng, thả tự nhiên, kèm theo chiếc băng đô buộc đầu màu hồng nhạt rất đáng yêu. Đôi giày búp bê trắng ôm lấy đôi bàn chân nhỏ nhắn như búp sen, cô đeo túi xách hồng phấn rồi ra khỏi nhà. Bầu trời trong xanh của mùa xuân bất giác làm Kazuha mỉm cười. Cô nhẹ bước men theo con đường quen thuộc tới công viên trung tâm Beika, không mấy may nghi ngờ đến bóng người áo đen khả nghi phía sau

- Gin, con môi đã vào tầm ngắm- Bourbon đẩy gọng kính đen, nói vào micro gắn trên áo vest. Trên tai nghe, giọng nói trầm khàn lạnh lùng vang lên

- Bám sát, không được để tuột mất!

Công viên trung tâm Beika hiện ra trước mắt Kazuha. Cô vui vẻ, đôi chân không tự chủ mà chạy nhanh vào bên trong. Kazuha không hề phủ nhận cô rất háo hức, trong thâm tâm cô biết Heiji sẽ làm gì đó đặc biệt cho cô. Đó là giác quan thứ sáu của người con gái đối với người con trai mình yêu.

Tại đài phun nước Mermaid Angel, Heiji đang vô cùng nóng ruột chờ đợi Kazuha. Anh mặc một bộ vest được cắt may kì công, tôn lên phong thái đỉnh đặc và vẻ điển trai trời phú của anh. Trông Heiji rất bảnh bao trong bộ trang phục này, chính vì vậy anh đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của các cô gái trong công viên. Họ thầm hâm mộ cô gái nào được anh chàng đẹp trai kia phải bồn chồn chờ đợi.

- Heiji à!

Giọng nói trong veo như suối hát, ngọt như mía lùi vang lên sau lưng. Heiji mỉm cười dịu dàng quay lại, nhưng nụ cười bị đóng băng trong chốc lát

- Cyntia Claudie...

- Thì ra là cậu vẫn nhớ mình sao Hattori Heiji? Mình tưởng cậu quên rồi chứ?

Một cô gái người ngoại quốc xinh đẹp tuyệt trần, với mái tóc vàng uốn sóng bồng bềnh, đôi mắt xanh biếc như màu trời, nụ cười tươi tắn thường trực trên đôi môi anh đào chúm chím. Cô mặc bộ váy lụa trắng xuong dài cùng đôi giày thể thao Nike màu trắng. Ngoại hình nổi bật của đôi trai gái lại một lần nữa thu hút ánh mắt những người xung quanh

- Mình không quên cậu- Heiji cười nhạt- Nhưng sao cậu không đi luôn đi, còn quay về đây làm gì?

- Hattori à, giờ cậu còn coi trọng cô bạn gái Toyama xinh đẹp của cậu hơn cả người bạn thân từ thuở nhỏ này sao? Tình bạn 12 năm của chúng ta không bằng tình cảm 2 năm của cậu?

Cyntia nói, đôi mắt xanh xinh đẹp lộ rõ vẻ đau lòng. Heiji nhếch miệng cười khẩy, vỗ tay từng cái một như đang chế giễu

- Cậu hoàn toàn có thể đi làm diễn viên đấy Cyntia! Khả năng diễn xuất của cậu quá đạt!

- Cậu thật sự không tin mình?

Cyntia hỏi vặn lại, đôi mắt xanh biếc nói nhìn chăm chăm vào cậu bạn Hattori. Còn anh đã có chút xao động trước cô bạn thuở nhỏ, Cyntia nói cũng chính xác, anh bỏ rơi cô như vậy cũng có phần sai. Nhưng Kazuha cũng từng cô đơn như vậy, thật sự Heiji rất khó xử.

- Thật sự không tin tưởng mình?

- Ừ

- Vậy thì mình làm như thế này, cậu có tin là mình thích cậu rất nhiều không?

Lời nói của Cyntia làm Heiji trong giây phút rất ngạc nhiên. Và cô đã tận dụng thời gian đó, kiễng chân lên hôn đôi môi lạnh của cậu bạn Hattori Heiji. Anh không hề có ý định đẩy Cyntia ra, và cô thì cũng không có ý định rời bỏ khỏi đôi môi ấy. Cho đến khi hai người đã gần như hết đường khí, Cyntia mới luyến tiếc rời khỏi Heiji, trên môi là nụ cười mãn nguyện. Cô không nhầm, chút tình cảm của Heiji dành cho cô vẫn còn, dù chỉ còn chút xíu.

Hai người không hề biết, à không, thực chất là Heiji không hề biết, một bóng váy trắng đã đứng sau gốc cây anh đào trong công viên, theo dõi họ từ đầu đến cuối trong vô vàn ánh mắt của mọi người. Bóng váy trắng ấy không ngừng run rẩy đôi vai nhỏ, mái tóc uốn sóng dài xoã tung, bù xù trông rất khó coi. Bóng váy trắng đó chính là Kazuha. Cô nhìn thấy toàn bộ, ngay giây phút cô vừa xuất hiện, đập vào mắt cô là cảnh Heiji hôn Cyntia vô cùng say đắm và lãng mạn. Giây phút ấy, trái tim Kazuha như vỡ vụn thành từng mảnh. Thì ra đối với Heiji, cô vẫn chỉ là một cô bạn bình thường, không hơn không kém. Còn người con gái nắm giữ trái tim cậu ấy là Cyntia Claudie, cô tiểu thư thị trường thành phố Seoul, Hàn Quốc xinh đẹp rung động lòng người. Cũng phải thôi, Cyntia xinh đẹp hơn cô rất nhiều, cô không có quyền phàn nàn hay than vãn, vì đơn giản là... Heiji không thuộc về cô.

Kazuha cố kìm nén những giọt nước mắt trào trên khoé mi, quay người chạy nhanh về phía cổng công viên trung tâm. Người ta chỉ kịp nhìn thấy một bóng váy trắng chạy vụt qua, chứ không hề nhận ra đó là một thiếu nữ xinh đẹp. Kazuha chạy vào đường tắt để về nhà Ran, lúc này cô thực sự rất cần một người bạn thân ở bên cạnh, và người thích hợp nhất lúc này là Mori Ran. Mãi mê suy nghĩ, Kazuha không hề để ý đến bóng đen vẫn bám sát mình phía sau. Bourbon đẩy gọng kính đen, kéo sụp chiếc mũ đen xuống sát

mắt. Anh ta chạy lại gần Kazuha, lướt đi không một tiếng động, anh ta như một con quạ đen nguy hiểm, bám sát con mồi không một dấu vết. Kazuha bỗng cảm nhận được hơi thở ớn lạnh sau gáy, cô quay lại thì lập tức mùi chloroform liều mạnh xộc lên mũi, hai mí mắt liền díp lại, Kazuha ngất đi trong chớp mắt. Bourbon nhếch mép, đôi mắt màu hổ phách sau cặp kính đen loé lên tia sáng nguy hiểm.

Tại công viên, Heiji đang vô cùng tức giận bản thân. Tại sao anh lại phút chốc rung động trước cô nàng Cyntia khó ưa kia chứ? Cảm giác tội lỗi trào dâng trong lòng anh. Bỗng nhiên, Cyntia đang im lặng liền lên tiếng, trên môi là nụ cười đầy mưu mô, thâm hiểm

- Hattori Heiji, cảm ơn cậu rất nhiều! Giờ tôi phải đi đây, và tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa đâu, hãy cứ yên tâm đi nhé! Tạm biệt, mối tình đầu của tôi!

Cyntia quay lưng đi, để lại Heiji cực kì ngạc nhiên phía sau. Anh hiểu, dù nụ cười của cô có chút thâm hiểm, nhưng trong đôi mắt xanh như bầu trời kia là sự chân thành.

Một tiếng sau

Kazuha vẫn chưa xuất hiện làm Heiji lo sốt vó. Anh đi lại trước đài phun nước, bó hoa trên tay đã héo tàn. Anh gọi cho cô rất nhiều, nhưng chỉ nghe được giọng nói lạnh lùng máy móc “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”

Nhóm Shinichi đang tụ tập vô cùng vui vẻ tại nhà Aoko. Bố mẹ của Aoko đang trong chuyến công tác tại New York, Mỹ, thăm trụ sở FBI tại đây, chính vì vậy Aoko được tự do tung hoành ở nhà. Đó là lý do cho sự có mặt của Kaito, Shinichi, Ran, Hakuba và Shiho tại đây. Sáu người đang thưởng thức món pudding tổ yến tuyệt hảo do chính tay Aoko làm. Kaito vừa ăn vừa xuyết xoa, khen lên khen xuống làm cô nàng đỏ mặt ngượng ngùng, liên tục đánh vào người anh. Tiếng cười vang vọng khắp nơi trong biệt thự rộng lớn của nhà Nakamori.

‘I love you

I need you~’

- Oh, thì ra King của Teitan lại để nhạc chuông bằng bài hát sến súa đó à?- Hakuba bật cười. Shinichi ngượng dãi cậu bạn, nói kháy

- Thôi đi ông bạn, đừng bao biện cho chính bản thân mình! Tôi biết cậu để nhạc chuông là bài “Secret of my heart” đấy nhé!

- Cậu... Kudo Shinichi, cậu đừng tưởng bởi móc tở như vậy tở sẽ sợ nhé!

- Thôi đi, mặt cậu đang đỏ ửng như quả cà chua kia!

Shinichi cười đắc chí. Hakuba then quá hoá giận, hét ầm lên những câu từ mà ít ai có thể hiểu được. Shiho cười khúc khích, rồi vội vàng giải vây cho người yêu

- Kudo, mau nghe điện thoại đi, đừng để người ta chờ!

- May mà có Shiho đấy nhé!- Shinichi nhếch miệng cười đầy khiêu khích làm Hakuba tức điên

- Alo

-....

- Bố ạ? Sao tự dưng một ngày đẹp trời như thế này ông chủ tịch FBI lại gọi về cho con vậy?

-....

Sắc mặt Shinichi lập tức tối sầm lại, trong đôi mắt hiện lên sự lo sợ rất rõ ràng. Ran nhanh chóng nhìn ra sự lo lắng đó liền hỏi

- Shinichi, có chuyện gì à?

Anh cúp máy, đôi vai run rẩy đầy lo sợ. Ran vội cầm tay anh, giúp anh bình tĩnh lại. Shinichi nhìn cô bạn gái, khẽ nói, một câu rất nhẹ nhàng nhưng lại mang trọng lượng rất lớn

- Kazuha... bị bắt cóc rồi!

Cả căn biệt thự chìm trong im lặng đáng sợ. Kaito lập tức gọi điện cho Heiji, báo cho anh tin ấy. Heiji sững sờ, bàn tay anh bóp chặt điện thoại. Anh lao nhanh về biệt thự Nakamori, trong suy nghĩ của anh bây giờ chỉ có duy nhất Kazuha.

- Kudo, Kazuha sao rồi?

Heiji hồng hộc thở, do anh đã chạy nhanh nhất có thể để đến đây. Kaito và Hakuba đang dùng máy tính dò sóng điện thoại và dò vị trí của Kazuha bằng con chip gắn trên người cô. Shinichi nhìn cậu bạn lắc đầu, thở dài náo nề. Aoko, Shiho và Ran cố gắng tìm mọi cách liên lạc với Kazuha, cũng như liên lạc với tất cả bạn bè của cô để tìm kiếm nhưng không có kết quả. Kaito bỗng hỏi

- Kudo, tại sao bác Yusaku lại biết Kazuha bị bắt cóc?

- Bọn bắt cóc đã gọi điện đến trụ sở FBI và CIA. Đúng lúc đó, cuộc họp giữa bố mẹ của tất cả chúng ta đang diễn ra, và cuộc họp đó là về vấn đề an ninh thế giới. Một tổ chức mafia nguy hiểm, B.O. chắc các cậu cũng biết?

- Có, tớ biết- Shiho gật đầu- Bọn mafia này từng liên lạc với bố tớ để nhờ nghiên cứu một loại độc dược, nhưng ông không hợp tác nhiều với chúng nên cũng không dính dáng gì!

- Đúng thế, bọn mafia này vô cùng nguy hiểm, chúng hành động rất nhanh gọn và luôn ở trong bóng tối, không bao giờ để lộ dấu vết. Chúng hiện ngang đi lại giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng cảnh sát lại không thể bắt giữ chúng! Interpol đã từng gài người vào tổ chức, thâm nhập sâu vào bên trong nhưng cuối cùng lại thất bại! Thành viên đó đã bị giết hại rất dã man, đó là lý do cho đến bây giờ tổ chức này vẫn chưa bị lộ tung tích. Một đặc điểm dễ nhận biết của chúng chính là mặt danh, là tên của các loại rượu!

Shinichi nghiêm mặt nói. Mọi người chìm vào suy nghĩ. Aoko hỏi

- Tớ nghe bố nói hình như tổ chức này đang hoạt động mạnh ở Nhật?

- Ủ, bố tớ cũng nói thế- Heiji căng thẳng đáp- Chúng đang mở một đường dây rửa tiền giả trên toàn nước Nhật. Khả năng công ty tập đoàn gia nhập đường dây này. Nguy hiểm hơn, chúng còn cho người thâm nhập vào trụ sở cảnh sát Nhật Bản! Mục đích của chúng là khiêu khích FBI, CIA và Interpol

- Nói như vậy, nếu như biết Kazuha có liên quan đến ngành an ninh Nhật Bản, chúng hoàn toàn có thể bắt cóc cậu ấy?- Ran hỏi. Hakuba gật đầu, giọng anh lạnh đến mức rợn người

- Chính xác là như thế... Kazuha đã ra khỏi Nhật Bản cách đây 2 phút, hướng về phía Mailand, Italia, thánh địa của các tổ chức mafia trên toàn thế giới!

Chap 25 đây!!!

Do bệnh lười kinh niên cộng với quỹ thời gian hạn hẹp, Bon đã liên tục thất hứa với các bạn, và ngâm fic đến tận 3 tuần :((Thành thật xin lỗi tất cả các độc giả yêu quý :((Gomenasai :((

À, sau đây là chuyên mục tặng quà cho các rds đã có những đóng góp to lớn giúp đỡ Bon trong việc lấy ý tưởng nha

Bạn VysPhngs

Bạn MeoMun7

Bạn ToyamaKazuha812001

Cám ơn các bạn đã giúp mình nha! Arigatou gozaimasu!

Ba bạn nhanh tay giật tem:

YamaguchiSaori

ran_mohara

ToyamaKazuha812001

Congratulation

P.S: Đạo này do mình ra chap chậm nên lượt view và vote cứ giảm dần à :((Buồn wa đi :((Các bạn đọc chap 25 nhớ để ý cái biểu tượng ngôi sao đáng yêu cutoe ở góc phải máy tính và bên dưới màn hình điện thoại và ấn vào nha! Please please!!

Aishiteru

27. Chương 27: Giải Cứu

Nhóm bạn Shinichi lập tức đặt 7 vé bay đi Mailand sớm nhất có thể. Bây giờ, dù chỉ chậm có một vài phút nhưng tính mạng của Kazuha chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Việc này được quyết định nhanh đến mức các vị phụ huynh ở New York chưa kịp nắm bắt được tình hình. Ông Yusaku chỉ nhận được tin nhắn có vắn vắn vài từ được gửi từ cậu con trai quý hoá của ông

[Con đi Mailand nhé!]

- Sao rồi anh Kudo?- ông Kogoro liền hỏi. Nét mặt ông lộ rõ vẻ lo lắng. Ông Yusaku cười nhạt, khẽ nói
- Chúng đã tìm ra vị trí của cô bé trước cả chúng ta và đã trên đường sang đó rồi! Shinichi báo thẳng bé đang trên đường đến Mailand, Ý!

Tất cả các vị phụ huynh tròn mắt lên, kinh ngạc nhìn nhau. Mailand, Ý... không phải đó là “thánh địa” của các tập đoàn mafia lớn trên thế giới đó sao? Con của họ đang dần thân vào con đường đầy nguy hiểm, và họ không thể chống mắt lên như thế được. Ông Hattori Heizou lập tức ra chỉ thị cho CIA, cử một đội đặc vụ chuyên nghiệp nhất sang Mailand làm nhiệm vụ, phối hợp với nhóm Shinichi. Phu nhân Yukiko cũng thay chồng chỉ huy một nhóm điệp viên FBI sang trợ giúp cho nhóm thiếu niên dũng cảm này tìm kiếm cô bạn của mình. Ông bà Toyama cho điều động cảnh sát Interpol tại Ý lập tức đến Mailand, tỏa đi tìm kiếm vị trí cụ thể của cô bé Toyama Kazuha dựa trên con chip mà ông Giroschi đã bí mật gắn vào cô con gái từ năm cô mới 3 tuổi. Nhờ sự cố gắng nỗ lực hết mình của cả đội, vị trí của Kazuha đã được xác định, và đội FBI và CIA còn có mặt sớm hơn cả nhóm Shinichi, Ran, Heiji, Kaito, Aoko, Hakuba và Shiho. Một nhóm lập tức được ra lệnh đi tìm kiếm Kazuha, một người đi tìm khách sạn để phục vụ chỗ ăn ở cho tất cả khi ở lại Mailand một khoảng thời gian khá dài. Số còn lại chờ ở sân bay Mailand, đón nhóm Shinichi vừa hạ cánh xuống sau chuyến bay sớm nhất đi Mailand, Ý.

Do rất vội nên các chàng trai nhanh chóng lấy vali và làm các thủ tục nhanh nhất có thể để đi ra ngoài. Riêng Ran, cô quan sát xung quanh sân bay và phát hiện ra có một nhóm người mặc đồng phục giờ biển đón cả hội. Cô kêu kêu Shinichi

- Shinichi!
- Sao thế Ran?
- Cậu nhìn ngoài kia kìa, một nhóm người đang chờ chúng ta! Trông họ là biết họ trong ngành an ninh rồi, nhưng là ai mới được chứ?

Shinichi nhìn theo hướng cô bạn chỉ, và rồi đôi môi của anh bỗng nhếch lên, tạo thành một đường cong hoàn hảo

- Họ là FBI và CIA! Mau đi theo họ nào, các bố mẹ quả thật rất tâm lý!

Cả nhóm ra gặp đội FBI và CIA đón mình ở sân bay. Một người có vẻ là chỉ huy chung tiến lên, bắt tay với Shinichi và nói bằng tiếng Nhật rất rành rọt

- Xin chào các cô cậu! Chủ tịch Kudo nhận được tin các cô cậu đến Mailand lập tức phái chúng tôi đi theo trợ giúp. Còn Interpol đang phối hợp với cảnh sát Italia để tìm kiếm tung tích tiểu thư Toyama nên các cô cậu tạm thời hãy yên tâm nghỉ ngơi trước khi chính thức đối mặt với tổ chức mafia nguy hiểm này!

Tất cả đều ý thức được sự nguy hiểm và quan trọng của chuyến đi lần này, bọn B.O đây là đang thách thức với ba tổ chức an ninh lớn nhất thế giới đây mà! Cảnh sát Nhật Bản đã được chỉ đạo và nhanh chân bắt giữ được một vài thành viên chủ chốt của chúng như Tequila, Cognac và Pisco đang hoạt động tại Nhật. Còn ở

Mỹ, FBI đã bắt được Whisky, Korn, Chianti và Vodka, bốn tay súng rất nguy hiểm của tổ chức. Điều này đã chọc đến đúng chỗ đau của tổ chức, và Boss đã ra quyết định cho các thành viên tối cao nhất đích thân hành động. Mục tiêu của chúng nhắm đến chính là con của các vị đứng đầu các tổ chức an ninh lớn đó, cụ thể là Toyama Kazuha.

Vị chỉ huy của cả đoàn phát cho mỗi người một áo chống đạn và tai nghe microphone, dặn dò kĩ lưỡng

- Từ bây giờ, chúng ta sẽ luôn tồn tại trong tình trạng sẵn sàng bị ám sát. Tất cả chúng ta đều phải hết sức cẩn thận và cảnh giác xung quanh. Tuy chúng tôi sẽ bảo vệ an toàn cho tất cả, nhưng vẫn phải cảnh giác cao độ!

Chiếc xe Maybach sang trọng đưa nhóm Shinichi về khách sạn riêng của CIA trên đất Mailand, Ý. Bước vào khách sạn là không khí lạnh lẽo đặc trưng, ai cũng hồi hã với công việc của mình. Khách sạn này có một khu huấn luyện đặc chủng dưới hầm ngầm khách sạn. Đây là một trong những nơi huấn luyện tuyệt vời nhất của CIA. Các đặc vụ tình báo được đào tạo một cách bài bản, từ công nghệ thông tin đến sử dụng vũ khí, họ đều rất giỏi. Mục đích của các vị phụ huynh khi đưa Shinichi, Ran, Heiji, Kaito, Aoko, Hakuba và Shiho đến đây là để huấn luyện họ trong khoảng thời gian 3-4 ngày trước khi họ chính thức đối mặt với tổ chức mafia nguy hiểm nhất nhì thế giới B.O.

Sau khi nhận phòng, nhóm Shinichi được phát một bộ quần áo đặc biệt chuyên dụng dành cho các đặc vụ, tham gia đào tạo ngắn ngày. Những đặc vụ FBI và CIA huấn luyện họ thực sự là những người rất giỏi. Một người từ không biết gì về súng như Ran, Aoko, Shiho, sau một ngày lại hoàn toàn có thể bắn súng thành thạo như một cảnh sát bình thường. Bốn chàng trai đã được dạy về súng từ nhỏ nên về phần này rất thông thạo, Shinichi, Kaito, Heiji và Hakuba còn có thể ngắm bắn chuẩn xác không chệch một milimet nào từ khoảng cách 200m đổ lên. Kaito và Hakuba được đặc biệt huấn luyện về hack máy tính, hack hệ thống an ninh. Có một số cyber* bị bắt sau khi mãn hạn tù hoặc được ân xá đã quay trở lại đầu quân cho CIA và FBI, những người đó thật sự là thiên tài hacker và IT, những gì liên quan đến máy tính họ đều nắm rất rõ như lòng bàn tay. Những cyber đó đã huấn luyện cho Kaito và Hakuba, đủ để biết họ giỏi như thế nào khi ngày đầu tiên mà Kaito đã có thể tiếp thu được rất nhiều kỹ năng hack hệ thống an ninh tối tân. Một matrick (ma trận) an ninh được chính các đặc vụ cấp cao của FBI tạo ra để Kaito và Hakuba luyện tập. Hai người mất khoảng 20 phút để phá xong ma trận đó, và nhận được sự tán phục và khen thưởng của rất nhiều đặc vụ khác.

Ba ngày sau...

Ran, Aoko, Shiho đã trở thành những tay súng tài giỏi. Từ những cô gái không biết gì về súng, qua quá trình huấn luyện ngắn hạn nhưng khoa học của các đặc vụ FBI, cộng thêm khả năng tiếp thu xuất sắc cùng khát khao cứu bạn, ba cô gái đã hoàn thành xuất sắc khóa học về kỹ năng sử dụng súng. Cùng với karate, taekwondo và judo thì trong trận giáp lá cà với bọn mafia, ba cô gái hoàn toàn có thể dư sức vượt qua. Bốn chàng trai được nâng cao các kỹ năng vốn có của bản thân. Khỏi phải nói họ thực hiện xuất sắc và tuyệt vời như thế nào, ngay cả các đặc vụ cũng phải công nhận họ là những thiếu niên thực sự có tài, là những thần đồng bẩm sinh nên khả năng tiếp thu và ứng dụng tốt hơn người thường rất nhiều. Cả 7 người đều đã sẵn sàng cho cuộc chiến ngày mai, cuộc chiến sinh tử, không chỉ giải cứu Kazuha, mà còn phá hủy tổ chức mafia nguy hiểm nhất nhì thế giới này. Đây là con cá lớn mà FBI, CIA đã để lọt lưới lâu nay.

Sòng bạc Caesar, Mailand, Ý

Vermouth trong bộ trang phục da bó sát người quyến rũ, khoá kéo của chiếc áo chỉ đến hờ ngang ngực, để lộ một phần của đôi gò bồng đảo khiêu gợi, mái tóc vàng kim xoắn lộn bồng bềnh buông dài tự nhiên, đôi mắt xanh tựa màu trời xinh đẹp, mệnh mông được che phủ bởi cặp kính màu hồng nhạt thời thượng. Cô nâng trên tay ly cocktail Gin pha với Tequila và nước nho, trên đôi môi mọng hơi son là nụ cười đầy ẩn ý. Trước mặt cô là Kir, cô nàng sát thủ có vẻ ngoài thánh thiện rất đánh lừa người khác. Kir tức giận, trừng đôi mắt đen long lanh như hai viên pha lê xinh đẹp

- Cô có biết suy nghĩ không hả Vermouth? Cô có biết vụ bắt cóc lần này Boss đã hao tổn tâm sức như thế nào không? Làm sao cô có thể để xảy ra sơ suất như vậy chứ!

- Shhhh!- Vermouth nhếch miệng, đưa ngón tay trở lên môi. Cô ta thì thào, giọng đầy bồn chồn

- Kir, thiên thần bóng đêm của các tổ chức mafia, cô đừng lớn tiếng như thế chứ! Việc này đâu phải do mình tôi làm, cả Bourbon cũng tham gia mà, tại sao cô không trách cứ Bourbon ấy? Hay là do... cô không biết phân biệt việc công với việc tư?

Kir nheo mắt nhìn Vermouth. Còn cô ta chỉ khẽ cười, đôi môi đỏ mọng nhếch lên đầy khiêu khích

- Cô tưởng tôi không biết cô là tình nhân của Bourbon sao?

- Cô...!

Kir cứng họng, không phản biện được câu nào. Cô và Bourbon đã giấu rất kĩ, tại sao cô ta vẫn biết được?

- Tôi là Vermouth, và chuyện gì tôi cũng có thể xử lý êm đẹp, cô yên tâm đi! Vả lại, lừa cho cả đàn cừu cùng vào rọ, sao không lừa một lần? 8 người vẫn hơn 1 người chứ?

Tại một nơi nào đó trên Maitland, Ý

‘Chát, chát’

Một cô gái trẻ, rất trẻ, chừng 18 tuổi, liên tục giáng những cái tát xuống mặt cô gái khác bị trói trên ghế, cũng trạc tuổi cô. Cô gái bị tát vẫn cắn răng chịu đựng những cái tát như trời giáng ấy, cho dù hai má cô đã sưng đỏ tấy, từ khoé môi máu chảy dài, nhỏ xuống chiếc váy trắng tinh thành những vệt máu khô màu nâu. Cô gái ấy, chính là Kazuha. Ba ngày hôm nay ở đây, cô như sống trong địa ngục trần gian. Từ khi cô tỉnh thuốc, xung quanh cô đã luôn là không gian tối om. Cô luôn bị trói chặt cả tay cả chân bằng dây xích trên chiếc ghế sắt lạnh lẽo này, không thể nào di chuyển nổi vì sức nặng của nó. Hai ngày đầu tiên, cô vẫn luôn vùng vằng cố gắng thoát khỏi sự trói buộc đó nhưng bất thành. Cả cơ thể của một cô gái 17 tuổi mới lớn, cho dù khoẻ đến đâu cũng không thể chống đỡ nổi, làn da trắng của cô chẳng chịu vết xước. Điều kinh khủng hơn, cô luôn luôn trong tình trạng hoảng loạn về tâm lý khi không biết đây là đâu, xung quanh cô tối om như hũ nút, mỗi lần cô thấy ánh đèn được chiếu rọi từ đỉnh đầu xuống, đó là ánh sáng duy nhất của căn phòng, cô đều nghe thấy tiếng bước của đôi giày cao gót pha lê mà sau ba ngày cô đã vô cùng quen thuộc- Cyntia Claudie. Ngày hôm nào cũng là cô ta đến, bóp chặt miệng cô, đổ cả chai nước vào cổ họng cô một cách tàn bạo, mùi vị của chai nước đó thật sự rất kinh khủng, và Kazuha chắc chắn đó không phải nước sạch. Rồi sau đó là một loạt các cực hình tra tấn nhằm đánh thẳng vào tâm lý và tinh thần của cô.

‘Đoàng đoàng’

Luôn là một tràng súng xung quanh cô, người bắn luôn đứng trong bóng tối, và cô chỉ nhìn thấy duy nhất bóng váy trắng luôn đứng trước mình, là Cyntia. Cô ta nở nụ cười, một nụ cười nhìn qua tưởng chừng một thiên thần, nhưng thực chất lại là một con quạ đen đầy nham hiểm. Kazuha thực sự không thể nhìn ra được cô bạn Cyntia Claudie xinh đẹp như thiên thần cùng nụ cười thánh thiện ngọt ngào của thiên thần ánh sáng nữa rồi. Cyntia mà cô biết trước kia đã diễn quá đạt, khiến cho không một ai nghi ngờ, cô ta là gián điệp bất cớ cô!

- Tiểu thư Toyama, đừng trách tôi vô tình với cô! Có trách thì hãy trách cha cô đó, ông Toyama Giroschi đó, tại sao ông ta lại là chủ tịch Interpol? Tính mạng của cô sẽ luôn luôn bị đe dọa, và không phải tổ chức của tôi thì sẽ có một tổ chức khác bắt cô làm mọi thứ dẫu ông bố già của cô thôi!

- Cyntia... Tại sao cô lại làm vậy? Tôi biết cô hận tôi, tôi biết cô căm thù tôi, nhưng công việc của tổ chức là việc công, tại sao cô lại sử dụng nó như việc trả thù vậy?- Kazuha tức giận nói. Điều khiến Cyntia vô cùng bức tức chính là qua ba ngày tra tấn, Kazuha vẫn không có dấu hiệu suy nhược. Cô vẫn kiên cường chống đỡ những đòn roi, những cực hình tra tấn thể xác, nhưng mỗi lần cô lên tiếng, Cyntia đều thấy cô vô cùng bình thường. Giọng nói đầy kiên cường, đầy căm phẫn luôn làm cô ta chán ghét. Cyntia đã thật sự rất tức giận, và cô càng phải sử dụng cực hình mạnh hơn nữa cho thoả cơn tức giận

‘Chát’

Một cái tát như trời giáng lại làm má của Kazuha đỏ tấy lên. Cyntia cười khan, bật ra từng lời như chế giễu

- Toyama Kazuha, cô phải hiểu, Mafia thì không có bất cứ luật lệ nào cả! Việc tôi lấy việc công trả thù không những không ảnh hưởng gì đến công việc của cả tổ chức, mà còn có lợi cho Boss và chúng tôi ấy chứ...

FBI, CIA và Interpol hoàn toàn có thể bị tiêu diệt nhờ vào cô... và các bạn của cô nữa đó! Đặc biệt là... cậu bạn Hattori Heiji mà cô nhất mực yêu thương!

Hattori... Heiji...

Cái tên này làm trái tim Kazuha như bị bóp chặt đến nghẹt thở. Tuy cô không thể hiện ra bên ngoài nhưng trong lòng cô dâng trào một đợt sóng, cô vô cùng đau khổ khi nghe thấy cái tên ấy. Nó đã làm trái tim cô đau đớn nhiều lần, nhưng tại sao cô không thể dứt ra được? Cô... yêu anh, Heiji... Dù có đau đớn đến mấy, nhưng vẫn là yêu...

Cyntia mong muốn được nhìn thấy một biểu cảm biến sắc của Kazuha, nhưng cô ta đã thất vọng. Kazuha không hề biến sắc, cô ngẩng cao đầu, đôi mắt như nhìn xoáy sâu vào cặp mắt xanh biếc của Cyntia, xuyên thẳng vào tâm hồn đen tối vẫn đục của cô ta. Cô vô cùng kiên định nói

- Tôi tin tưởng vào bạn bè tôi! Họ là những thiên tài, và tôi chắc chắn, tổ chức của cô sẽ bị tiêu diệt chứ không phải FBI, CIA hay Interpol! Cô có hiểu không? “Hai đánh một, chẳng chột cũng què”. Cho dù tổ chức của cô có lớn như thế nào, nhưng làm sao địch nổi với ba tổ chức an ninh lớn nhất thế giới kia! Và cô cũng đừng mong lấy Heiji ra để dọa nạt tôi! Căn bản, cô cũng chỉ là một thiếu nữ 17 tuổi thôi, Cyntia! Cô cũng chỉ là một con người, và khi cô nhắc đến Hattori Heiji, cũng chỉ có cô cảm thấy đau đớn mà thôi!

Cyntia ngẩn người. Kazuha... dường như không phải cô ta đang nhìn thấy một nữ sinh trung học, mà là một người con gái quật cường, mạnh mẽ. Phải, Kazuha vô cùng kiên cường, vì nếu không kiên cường, không ngừng hy vọng, không ngừng tin tưởng, Kazuha sẽ không thể trụ được qua ba ngày dài như ba thế kỉ, mà cô luôn phải sống trong địa ngục như thế này.

Tối hôm đó, Heiji, Shinichi, Ran, Kaito, Aoko, Hakuba và Shiho đã được trang bị những vũ khí tối tân đến tận răng để bảo toàn được tính mạng trở về. Họ chính là những con mồi để nhử lũ quạ đen B.O xuất đầu lộ diện. Kế hoạch dùng mồi nhử này là do Kuroba Toichi nghĩ ra, cùng với sự trợ giúp của Kudo Yukiko. Hai người đã từng hợp tác làm việc với Vermouth dưới thân phận Chris Vineyard. FBI đã điều tra được thân phận của cô gái đó chính là Vermouth, đó là lý do Kuroba Toichi và Kudo Yukiko là những người ngoài được tham gia tổ kế hoạch cùng với chủ tịch Kudo, chủ tịch Hattori và chủ tịch Toyama. Những người còn lại sẽ phụ trách chỉ huy trực tiếp 11 đội đặc vụ, điệp viên, cảnh sát FBI, CIA và Interpol, sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống xấu nhất.

Chiếc xe hơi được bọc vỏ chống đạn màu đen đưa 7 thiếu niên đến một nhà máy bỏ hoang rộng lớn ở phía Tây thành phố Mailand. Đây trước kia là nhà máy dệt của thành phố, khi tội phạm đầy rẫy ở đây, thị trưởng thành phố đã di chuyển nhà máy về phía Đông Venice, tránh xa khỏi Mailand. Interpol đã dò được vị trí của Kazuha ở đây, và đã cho người hack toàn bộ hệ thống an ninh tối tân nhất mà không để chúng biết. Kế hoạch được đẩy lên sớm một ngày với hi vọng rằng chúng không kịp trở tay.

Shinichi dẫn đầu cả nhóm, trên tay là máy định vị Kazuha. Con chip trong người cô không ngừng nhấp nháy, nó dồn dập báo theo dòng chảy mãnh liệt của huyết quản. Shinichi càng lại gần, anh càng nhận ra tín hiệu khả quan. Đúng như dự đoán, toàn bộ hệ thống an ninh đã bị phá vỡ, xung quanh nhà kho chỉ có vài tên áo đen đứng canh.

‘Cạch’

Tiếng súng lên đạn vang lên thu hút sự chú ý, nhưng những viên đạn được bắn ra từ ống giảm thanh đã được nâng cấp lại không có một tiếng động. Ba phát súng của Shiho đã nhanh gọn giết chết chúng. Cả đội thuận lợi xâm nhập vào bên trong nhà kho, và tiến vào khá sâu. Dấu con chip ngày càng nhấp nháy dữ dội, chứng tỏ Kazuha đang ở rất gần họ. Nhưng trước khi Ran kịp mở cánh cửa nhà kho, cô cảm nhận được hòng súng đen ngòm đang dí sát gáy cô. Ran có thể nghe thấy tiếng lên đạn không chỉ của khẩu súng sau gáy cô, mà còn của những khẩu súng khác có lẽ là sau gáy các bạn của cô. Tuy nhiên, Ran không hề biến sắc. Cô vẫn đứng im và cực kì bình tĩnh trước tình huống “ngàn cân treo sợi tóc” ấy.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, phá tan không gian im ắng từ đầu

- Chào mừng đến với cuộc chơi, các thiếu niên trẻ tuổi!

~~End chap 26

Lần này viết dài như thế này là để tạ lỗi đối với các rds vì sự lười biếng của Bon :)) Thêm nữa là mai Bon thi rồi, Bon muốn ra chap trước ngày thi để trong thời gian tới Bon sẽ rất bận, khó có thể ra chap nhanh cho các bạn được!

Không dài dòng nữa, chap này xin dành tặng 2 bạn

@ThauHiNgu_FDC

@SongThPhm0

Chúc mừng 2 bạn đã nhanh tay giật tem nha :))

À mà đừng quên vote và comment cho Bon nha :))

P.S: Mai tui thi rồi đó ai chúc tui thi tốt đi!!!

28. Chương 28: Liệu Có Phải Kết Thúc?

*Khi đọc chap có thể nghe bài hát ở phần media mà Bon đã đăng nhé!

(Sekai Tomete- Takei Shiori)

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, phá tan không gian im ắng từ đầu

- Chào mừng đến với cuộc chơi, các thiếu niên trẻ tuổi!

Ran khẽ nuốt nước bọt, cô vẫn rất kiên cường cho dù họng súng đen ngòm dí sát gáy. Nếu là Mori Ran trước đây, hẳn là cô đã ngất xỉu khi bị trấn áp bằng súng như thế này. Tuy nhiên, cô đã không còn là một Mori Ran yếu đuối. Cô, cũng như những người bạn của mình, là những con người can đảm, mạnh mẽ, là những thiếu niên mong mỗi giải cứu được cô bạn thân của mình khỏi vòng vây nguy hiểm. Phải, sinh mạng của Kazuha đang trong tay Ran và bạn bè cô, và tuyệt đối Ran sẽ không để cho Kazuha xảy ra chuyện gì!

- Ông là ai?

Ran phá vỡ bầu không khí im lặng. Gã đàn ông sau lưng cô bật cười, tròng cười man rợ đến lạnh gáy làm Aoko bất giác rùng mình run sợ

- Hahaha, Mori Ran, quả không hổ danh là con gái của Mori Kogoro! Cô can đảm y hệt người bố của mình nhỉ, chết đến nơi rồi vẫn còn hỏi được ta là ai!

Shinichi nhú mày. Gã đàn ông này chắc chắn không phải Gin, tên sát thủ nguy hiểm nhất mà bố anh đã dặn dò. Vậy danh tính của hắn là gì?

- Quý cô Mori, nếu cô thực sự muốn biết tên ta, ta sẽ cho cô thỏa nguyện trước khi chết!

Gã đàn ông lại cười đầy man rợ.

- Ta là Calvados! Ta...

- Ông anh thích nói nhiều nhỉ? Xin vĩnh biệt nhé!

‘Đoàng’

Giọng nói đậm chất Osaka vang lên phía sau Calvados. Hắn không kịp phản ứng đã lập tức ăn một phát súng vào sau gáy. Heiji ra tay nhanh gọn vô cùng, đến nỗi Shinichi cũng phải cảm phục vì tốc độ đáng kinh ngạc đó. Đám sát thủ bên ngoài chỉ là tép riu đối với cả bọn, nhưng trong tình huống bị súng dí sát gáy như vậy, quả thực không ai dám manh động.

Phía bên ngoài xe hơi cách nhà máy bỏ hoang khoảng 2km về phía Tây, trong xe hơi chống đạn, một nữ tình báo CIA luôn theo dõi sát sao tình hình trong các camera của nhà máy. Hệ thống an ninh của bọn chúng đã bị Hakuba phá sập hoàn toàn, tuy nhiên bọn mafia này không phải dạng vừa, nên họ tuyệt đối không được chủ quan mà luôn phải cảnh giác cao độ. Nữ tình báo liên tục thông báo tình hình theo dõi qua camera cho nhóm Shinichi

- Cô Toyama vẫn an toàn! Mọi người có thể di chuyển vào trong. Qua cửa đó sẽ đến một gian phòng khác rộng hơn, tuy không có gì nhưng phải tuyệt đối chú ý cao độ! Với tổ chức B.O, không gì là dễ dàng!

- Đã rõ!

Ran mở cánh cửa nhà máy, và trước mắt họ là một không gian trống vô cùng rộng lớn. Tuy nhiên, sự trống vắng này lại làm cho 7 người vô cùng nghi ngờ. Kaito ném con dao găm của mình vào giữa phòng, quả nhiên 2s sau một loạt đạn và kim độc được bắn ra, kèm thêm sóng điện từ làm con dao kim loại bị dính chặt vào sàn nhà. Sóng điện từ có thể làm cho người bị giết, chính vì vậy để vượt qua căn phòng này không dễ dàng.

- Bớt cao su!

Aoko nói. Cả nhóm quay lại nhìn cô, còn cô nhún vai, tặc lưỡi tỏ vẻ chán nản

- Cao su cách điện, cái này ai cũng biết. Mà chúng ta có sẵn 13 đôi bốt cao su đằng kia, tại sao không tận dụng?

Theo hướng Aoko chỉ, cả đội nhìn vào sát vách. 13 đôi bốt cao su chồng chéo lên nhau đang nằm ngoan ngoãn ở đó. Hakuba lắc đầu

- Đây có phải tổ chức mafia nguy hiểm nhất nhì thế giới không vậy...?

- Đừng vội khinh địch- Shinichi nói đầy thận trọng- Tổ chức chắc chúng rất mong chúng ta đến, cho nên mới đặt ra những cái bẫy dễ dàng đến không tưởng như thế này!

- Kudo nói đúng- Heiji gật đầu, mang đôi bốt cao su vào chân- Bọn mafia này rất mong chúng ta tới, đặc biệt là... tớ!

Ba cô gái ngạc nhiên, không hện mà hỏi

- Tại sao?

- Con có gì mà cô bạn Cyntia Claudie của tớ đang sống tại Hàn Quốc lại về Nhật Bản?- Heiji nói- Sau khi bố tớ nói, tớ mới biết ông Claudie hợp tác với B.O nhưng bị thanh trừng. Để giải thoát cho bố, cô ta phải làm như vậy. Nói cách khác, Cyntia vào trường mình học là để tiếp cận tớ, con trai chủ tịch CIA!

Ran bắt giác siết chặt tay. Cô cảm thấy hận Cyntia thay cả phần Kazuha. Cô ta quả thực rất bỉ ổi, là một đứa con gái cực kì đáng khinh!

Gian phòng rộng lớn được cài đặt những cái bẫy công phu, nhưng công phu với những người bình thường. Còn đây là ai? 7 thiên tài, và thiên tài thì không giống những người khác. Bốn chàng trai tiên phong đi trước, dẫn các cô gái vượt qua mạng lưới đèn laze chằng chịt cùng những cái bẫy điện từ, đạn, kim độc đã được cài sẵn. Họ vượt qua an toàn, gần như không xước sát gì. Nữ tình báo CIA thở phào nhẹ nhõm, động viên

- Chúc mừng! Cánh cửa trước mặt mọi người chính là căn phòng giam giữ cô Toyama! Tôi sẽ gọi trợ giúp ngay khi tình hình căng thẳng!

- Đã rõ!

Cánh cửa trước mặt họ chính là căn phòng mà Kazuha bị giam giữ gần một tuần. Họ không ngần ngại, chần chừ, nhanh chóng mở rộng cánh cửa. Bên trong gian phòng tối om, duy chỉ có ánh sáng chiếu rọi xuống chiếc ghế nơi Kazuha bị trói chặt đến không thể cử động. Ran, Aoko và Shiho khi nhìn thấy cô bạn của mình thì đau xót đến rơi nước mắt. Khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ như thiên thần đã tái nhợt, làn da trắng chằng chịt vết đánh, vết xước, vết máu khô. Bộ váy trắng nhàu nhĩ đã không còn màu trắng tinh khiết, giống như một thiên thần xinh đẹp thánh thiện đã bị vùi dập trong bóng đêm. Kazuha đã bị lũ quạ đen ác độc mổ xé, và cô đã gần như kiệt sức. Đến Shinichi, Kaito và Hakuba cũng đau xót vô cùng.

Còn Heiji, trái tim anh như vỡ tan trăm mảnh khi thấy bộ dạng của người con gái mà anh yêu, yêu sâu đậm. Anh tự trách bản thân, anh đã không thể bảo vệ cô ấy. Anh đã không thể đem lại niềm vui cho cô ấy, mà cô ấy chỉ gặp những nỗi buồn, khổ đau từ khi cô ấy gặp anh. Hattori Heiji anh đã sai, sai rất nhiều. Nhưng cho dù có hối hận thì bây giờ cũng không kịp. Mọi thứ đã xảy ra, và hoàn toàn là lỗi của anh...

- Sao? Bây giờ mới thấy hối hận?

Giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên trong bóng tối. Đôi giày cao gót pha lê gõ đều đều trên nền đất lạnh. Cyntia Claudie đang từ từ tiến lại gần Kazuha. Trên đôi môi anh đào xinh đẹp đó là nụ cười quỷ quyệt. Khi thấy cô ta, Aoko kích động đến mức hét lên, lao vụt về phía cô ta nhanh đến nỗi Kaito không kịp ngăn lại

- Cyntia! Cô phải chết!!

‘Đoàng’

Phát súng xẹt qua mái tóc dài của Aoko làm cô đứng sững lại. Một chàng trai có mái tóc bạch kim, làn da ngăm đen và khuôn mặt điển trai bước ra từ trong bóng tối, đứng cạnh Cyntia. Cô ta mỉm cười, nhẹ nhàng nói

- Nakamori Aoko, cô không cần nóng vội! Chúng ta có nhiều chuyện phải giải quyết mà!

- Cyntia! Cô...

Aoko tức giận vô cùng. Nhưng cô phải suy nghĩ cẩn trọng hơn, tay da đen kia không thể đùa được. Khả năng ngắm bắn của hắn ta rất chuẩn xác, vừa rồi cô thoát chết vì hắn ta chưa muốn giết cô mà thôi. Cyntia như đọc được suy nghĩ của Aoko bèn cười lớn

- Chà chà, cô nghĩ vậy là đúng! Bourbon không hề dễ dàng đối phó đâu!

Shiho là người im lặng từ đầu, cô bỗng lạnh lùng cắt ngang Cyntia

- Không dài dòng! Điều kiện trao đổi?

- Tôi thích phong cách của cô đấy- một người phụ nữ xinh đẹp đứng trong góc phòng giờ mới xuất hiện. Cô ta vô cùng quyến rũ. Phải, là Vermouth. Cô ta nhếch miệng

- Điều kiện cũng rất đơn giản! FBI, CIA, Interpol và chúng tôi, nước sông không phạm nước giếng, chung sống hoà bình!

- Tôi nghĩ đối với Boss của các người, điều kiện này có phải hơi nhẹ nhàng không?- Shinichi nhếch mép. Bourbon vỗ tay

- Thật không thể khinh thường! Có vẻ các người rất hiểu rõ về chúng tôi thì phải! Thôi thì, đã đến đây rồi, chúng ta cũng cần phải chào đón những vị khách trẻ tuổi tài năng này bằng một màn ấn tượng chứ nhỉ?

Tiếng lên đạn lạch cạch trong bóng tối. Cả đội cảnh giác nhìn xung quanh.

‘Đoàng’

‘Đoàng’

‘Đoàng’

Ba tiếng súng từ trong bóng tối phát ra, nhắm vào ba cô gái. Nhưng may mắn là các chàng trai đã kịp xô họ ngã xuống đất. Trận đấu súng chính thức bắt đầu. Ran lăn một vòng trên đất, bắn vỡ chiếc ly trên tay Vermouth khiến cô ta vô cùng ngạc nhiên

- Aiza, tôi cũng phải tham gia rồi!

‘Đoàng’

Bourbon liên tục nã đạn vào Kaito. Anh nhếch mép cười, điệu nghệ né làn đạn của Bourbon và đáp trả bằng ba phát súng nhanh và nguy hiểm. Bourbon trúng đạn vào bắp tay và một phát đạn vỡ mất cá chân khiến cho hắn không thể di chuyển được nữa, đau đớn ngã khụy xuống. Kaito chỉ cần một phát súng nữa là có thể kết liễu hắn, tuy nhiên, Kir đã nhanh chóng chạy ra bảo vệ cho hắn ta bằng hai cây súng ngắn cỡ nòng 9 mili. Kaito lập tức né làn đạn của cô ta, phối hợp cùng Aoko để triệt hạ hoàn toàn hai sát thủ này.

Phía bên kia, Hakuba và Shiho chiến đấu áp lưng, nhằm hạ Vermouth và Rye, tay súng bắn tỉa vô cùng nguy hiểm của tổ chức. Rye rất nhanh, nếu không phản ứng kịp, có thể trúng đạn của hắn ta. Dù vậy,

Shiho và Hakuba vẫn chưa phải trọng thương, họ chỉ bị bỏng do đường đạn đi chệch. Và trong một phát súng quyết định, Hakuba đã hạ được Rye bằng hai viên đạn ghim thẳng vào ổ bụng. Vermouth bị bắn vào cánh tay, nhưng đã đáp trả Shiho bằng viên đạn trúng sườn cô. Shiho vẫn gắng gượng chịu đau, cầm cự và liên tục nã đạn vào Vermouth. Trước khi cô ngã gục, Vermouth bị trúng hai viên đạn vào bả vai và đùi. Cô ta ngã gục do mất máu quá nhiều.

Shinichi, Ran, Heiji đối đầu với Gin, Cyntia và Red Rum- boss của tổ chức. Hắn quyết định để lộ danh tính, và trực tiếp tham gia vào trận chiến. Trận đấu súng vô cùng quyết liệt, Gin và Red Rum là hai xạ thủ điêu luyện vô cùng, những phát đạn của hai gã đều làm Shinichi, Heiji và Ran bị thương. Cyntia tuy là thành viên mới, nhưng kỹ năng bắn súng của cô ta khá tốt. Dù vậy, Ran vẫn giỏi hơn cô ta về khoản này, Cyntia nhanh chóng bị loại khỏi vòng chiến. Ran nhanh chóng bắn nát dây xích trói Kazuha. Dù vậy, khi cô định bắn phát súng thứ ba, một tên sát thủ trong số những tên sát thủ còn sót lại của tổ chức đã chặn cô lại. Ran dùng họng súng phang vào bụng hắn, lên gối và xoay người trong không, một chiêu thức karate điêu luyện đã đánh ngã tên sát thủ. Tuy nhiên, Gin đã để ý động thái của cô, cây súng bên tay trái của hắn đã bắt đầu hướng phía Ran và bắn. Cô vất vả né những phát đạn của Gin và đáp trả hắn. Gin nhanh nhẹn né đạn, và Ran chưa bắn trúng hắn phát nào, dù cô sắp hết đạn.

Kazuha lấy lại ý thức giữa trận đấu súng quyết liệt ấy. Cô không còn mê man, nhưng tiếng súng làm cô hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Kazuha phát hiện dây xích trói mình đã rơi lỏng ra chút ít. Khi cô cố gắng vịn vịn người để thoát khỏi sợi dây, một bàn chân tàn nhẫn đã dẫm lên nơi vết đạn bắn nát.

- Tiểu thư Toyama, cô đừng cố gắng, vô ích thôi!

Sake là mật danh của hắn. Hắn ta là tên sát thủ cuối cùng trong hàng ngũ sát thủ cấp cao của tổ chức. Tuy nhiên, bây giờ hắn mới ra mặt, do yêu cầu của Red Rum nhằm canh chừng Kazuha. Và giờ, hắn ta đang giữ sinh mạng của cô gái ngồi trước mặt mình. Khuôn mặt chẳng chút vết sẹo của hắn ẩn hiện nụ cười tà ác.

Kazuha hít thở sâu, cô cố gắng thu hết chút sức lực còn lại, và sử dụng một lực mạnh nhất đập thẳng vào nơi hiểm nhất của hắn ta. Sake đau đớn ôm người xuống, hắn không ngờ một cô gái nhìn yếu ớt lại có lực mạnh như vậy. Trước khi Sake kịp trở tay, Kazuha đã dùng sức xoay ghế, đập vào chân hắn ta. Và khi cô đã đối diện hắn ta, cô dùng hai chân đập mạnh vào chân hắn. Dù lưng bị đập vào thành ghế và đập xuống nền đất đau điếng, nhưng Kazuha vẫn gắng gượng chịu đựng.

‘Đoàng’

Một phát đạn của Kaito vào giữa tim đã kết liễu Kir ngay tức khắc. Dù vậy, anh cũng đã trúng đạn vào bả vai, vào đùi và mất cá chân nên gần như mất khả năng đi lại. Bourbon vẫn cố trụ vững, tay cầm súng của hắn vẫn chĩa về phía Kaito. Aoko đã nhìn thấy, và cô nhanh chóng dùng chân gạt khẩu súng bắn ra xa. Cô dùng một đòn chân của taekwondo đánh gục hắn trước khi hắn kịp bắn Kaito. Bourbon và Kir đã bị đánh bại, và Kaito cùng Aoko thì cũng bị thương không ít.

Hakuba sau khi dìu được Shiho vào một góc đã lập tức hỗ trợ các bạn của mình. Hiện giờ, Gin, Red Rum cùng một số tên sát thủ khác vẫn đang trụ vững. Đặc biệt là Red Rum, hắn không trúng một phát đạn nào, các vết thương của hắn hoàn toàn là vết thương ngoài da. Kaito và Aoko dù bị thương nhưng cũng dốc hết chút sức lực phối hợp với các bạn. Bốn chàng trai lo đối phó với Gin và Red Rum, còn hai cô gái lo đâm sát thủ tay chân. Ran và Aoko đã dùng karate và taekwondo để đoạt súng từ tay những tay sát thủ đó, đánh chúng bất tỉnh và trói gô lại. Ran đã dùng súng để bắn vỡ xích trói Kazuha.

Kazuha được giải thoát liền bật dậy, cô phản ứng rất nhanh trước khi tên Sake kịp giữ cô lại. Kazuha nhanh nhẹn lẩn ra phía sau Sake, vật ngã hắn bằng một đòn aikido cực hiểm. Aoko bắn vào mắt cá chân hắn để đảm bảo Sake không thể di chuyển. Ran dùng họng súng đánh ngất hắn và trói hắn lại, sau đó cô lập tức lo giúp các chàng trai cùng Aoko. Còn Kazuha lúc này đã hoàn toàn đuối sức, cô không còn một chút thể lực nào nên cả người đổ xuống mặt đất.

Nữ tình báo CIA bên ngoài đã cho đội đặc vụ vào hỗ trợ, tuy nhiên họ mất rất nhiều thời gian vượt qua bấy ở gian phòng thứ hai. Trong lúc đội đặc vụ đang vượt qua những cái bẫy được cài đặt, trận chiến vẫn chưa hết gay gắt.

Red Rum và Gin không phải tay vừa. Bọn chúng không hề nao núng trước bốn cây súng chĩa thẳng vào

mình, và liên tục phản lại những phát đạn vô cùng nguy hiểm. Nhưng khi Red Rum phát hiện ra hắn và Gin đã đuối sức hơn những người kia, trong đầu hắn lập tức vạch ra một kế hoạch. Hắn để ý Kazuha đã hoàn toàn kiệt sức và gục xuống. Hắn nhanh chóng ra hiệu cho Gin, tên sát thủ máu lạnh hiểu ý, đưa hòng súng chĩa thẳng vào Kazuha. Người đầu tiên kịp nhìn ra ý định của Gin là Heiji. Anh lập tức lao về phía Kazuha.

- KAZUHA!!!!

‘Đoàng’

Phát súng vô tình, không ai kịp trở tay. Trong tích tắc, dường như thời gian ngừng lại. Shinichi, Kaito, Hakuba, Ran và Aoko cũng sờ nhìn Heiji ôm bụng ngã xuống. Kazuha kinh hãi, cô không đủ sức để hét, nhưng trong đôi mắt ánh lên vẻ sợ hãi và đau đớn

- Heiji!!!

Red Rum và Gin lợi dụng cơ hội đó vọt nhanh ra phía cửa, nhưng lập tức đã bị FBI chặn lại. Trước khi chúng định bắn, Shinichi và Hakuba đã bắn vào cả hai tay của chúng, bắn văng súng đi xa. FBI nhanh chóng hạ được Red Rum và Gin, hai tên cuối cùng của B.O còn sống sót. Tổ chức mafia nguy hiểm nhất thế giới chính thức bị tiêu diệt tận gốc. Red Rum- boss, kẻ nguy hiểm nhất đã bị bắt, trật tự an ninh thế giới đã được bảo vệ.

Tuy nhiên, ở góc phòng, Kazuha vẫn đang ôm chặt Heiji đang thoi thóp giữa vũng máu. Cô cố gắng gào thét gọi cấp cứu, cô oà khóc vì sợ hãi. Shinichi lo lắng đến mức tức giận, liên tục giục cấp cứu đến nhanh. Ran, Aoko dù đã kiệt sức nhưng vẫn cố gắng trấn an Kazuha, nhưng cô vẫn không ngừng hoảng loạn. Đúng lúc đó, Heiji thều thào nói

- Kaz... Kazuha...

- Heiji à... cố lên... hức... cố lên, xe sắp đến rồi, Heiji à! Cố lên!

Kazuha khóc nức nở. Nước mắt cô rơi lã chã, khuôn mặt tái nhợt đầm đìa nước mắt. Heiji mỉm cười khó nhọc

- Cậu khóc... chẳng xinh gì cả...

- Ủ, tớ không khóc... không khóc nữa...

- Kazuha này...

- Đừng nói nữa, Heiji...

- Không, tớ phải nói... nếu không khi trái tim tớ không còn đập nữa, tớ sẽ hối hận, Kazuha...

Nước mắt Kazuha lăn dài. Cô nắm chặt bàn tay đầy máu của Heiji, đan những ngón tay nhỏ nhắn của cô với ngón tay anh. Kazuha mỉm cười, cố gắng để không khóc, khó nhọc nói

- Cậu muốn nói gì với tớ?

- Kazuha à... Tớ xin lỗi... Đáng lẽ tớ phải nói sớm hơn...

Heiji ngừng lại một lúc. Hơi thở của anh ngày một yếu. Kazuha vội nói

- Cậu đừng cố nói nữa...

- Kazuha...

- Tớ đã bảo đừng nói mà...

- Tớ... yêu cậu... từ rất lâu rồi...

Lời nói vừa thốt ra, Kazuha kinh ngạc vô cùng. Bàn tay cô đang nắm tay anh run lên. Lời nói ấy... câu nói ấy... cô mong được nghe nó đến nhường nào. Nhưng trong hoàn cảnh này, nó như siết chặt trái tim cô. Tại sao ông trời lại thích trêu ngươi cô vậy? Tại sao khi cô biết được tình cảm của anh, anh lại như thế này?

- Heiji... tớ...

- Kazuha, đừng trả lời... Tớ muốn cậu biết, trái tim này, cho dù không còn đập nữa thì cũng mãi thuộc về cậu...

- Không, Heiji à...- Kazuha bật khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc xen lẫn đau đớn- Tớ cũng yêu cậu nhiều lắm... Cho nên đừng bỏ tớ đi, làm ơn, xin cậu...

Heiji mỉm cười, nụ cười dịu dàng nhất mà cô từng thấy. Anh khẽ nói, như lời thì thầm chỉ dành cho riêng cô

- Vậy... là đủ rồi... Anh yêu em...

Bàn tay Heiji đang đan trong tay Kazuha buông thõng xuống, Heiji nhắm mắt, trên môi vẫn là nụ cười dịu dàng. Kazuha oà khóc nức nở, gào lên thảm thiết

- HEIJIII!!!!

Ran và Aoko không tìm được mà bật khóc theo Kazuha. Shinichi, Hakuba và Kaito bàng hoàng và đau đớn vô cùng. Lần đầu tiên họ rơi nước mắt khi mất đi người bạn tốt nhất trên đời này.

Cấp cứu đến và đưa Heiji đi. Kazuha cùng những người khác cũng được đưa đến bệnh viện bằng xe khác. Kazuha như người vô hồn, đôi mắt đen không còn sáng long lanh nữa mà tối sầm lại. Kazuha đã cực kì suy sụp và khủng hoảng. Những người khác cũng vậy. Đối với họ, việc mất đi Heiji là một cú sốc cực lớn. Nếu họ là người bình thường có lẽ không thể vượt qua nổi...

Bà Shizuka nghe tin con trai đã chết trong trận chiến cuối cùng với B.O thì sốc đến mức ngất đi. Ông Heizou bàng hoàng đau đớn, không nói nên lời. Những người còn lại đau xót, chia buồn với ông bà Hattori. Nỗi đau mất con không ai có thể hiểu được, nó đau đến mức nào!

Bầu trời Mailand mưa tầm tã, như khóc thương cho một mối tình không thành...

End chap 27

Chap này rất buồn! Bản thân au khi viết cũng cảm thấy buồn. Au sẽ không nói gì nhiều, sẽ để các rds tự cảm nhận.

Tuy buồn nhưng au đã viết rất dài, để bù lại thời gian au nghỉ ôn thi :))

Chap này xin dành tặng

@ran_mohara

@SongThPhm0

@phuonglinhh_pham

Chúc mừng các bạn đã nhanh tay giật tem nhé ^^

Đừng quên vote và cmt cho au nếu như các bạn mong một HE cho HeiKaz nhé :))

P/S: Au thi xong rồi nên sẽ cố gắng ra chap nhanh nhé :))

29. Chương 29: Khởi Đầu Mới

5 năm sau...

Thành phố Tokyo vẫn nhộn nhịp đông đúc như vậy. Nhưng với tốc độ phát triển nhanh chóng của Nhật Bản, thủ đô Tokyo đã chuyển mình rất nhiều, so với 5 năm trước thì hàng loạt cao ốc, khu đô thị, building chọc trời mọc lên. Tokyo là một trong những trung tâm công nghiệp, tài chính lớn nhất Nhật Bản. Con người nơi đây với nhịp sống ngày một nhanh hơn, luôn cố gắng gồng mình chạy theo sự phát triển của đất nước, cống hiến hết mình cho đất nước.

Thành phố thay đổi, và con người sống nơi đó cũng đổi thay.

5 năm, một khoảng thời gian không dài cũng không phải là ngắn, nhưng đủ để làm thay đổi số phận, cuộc sống của nhiều con người. Họ, đã không còn là những cô cậu học sinh cấp ba tình nghịch, hồn nhiên, với

những rung động đầu đời trong sáng, mà đã trở thành những sinh viên đại học trưởng thành, chững chạc, luôn phải lo lắng với bộn bề cuộc sống. Họ đã là những sinh viên năm ba, chỉ còn hai năm nữa, họ sẽ tốt nghiệp đại học. Họ sẽ cầm tấm bằng đại học trong tay, bước ra cuộc đời và tự học cách kiếm sống trong xã hội như những con người trưởng thành khác.

Shinichi và Hakuba đã trở thành hai thám tử nghiệp dư nổi tiếng nhất châu Á. Hai người là một trong những học viên sáng giá nhất của Học viện Cảnh sát Nhật Bản. Kaito là nhà ảo thuật trẻ tuổi nhất, nổi tiếng trên toàn thế giới với tài năng của mình, và đang theo học Học viện nghệ thuật Quốc gia. Aoko đã quyết định bước chân vào con đường nghệ thuật, sau khi được quản lý của ca sĩ Okino Yoko bắt gặp trên đường phố và mời tham gia đóng MV cho ca khúc mới nhất, và cô đã trở thành một hot girl đình đám của giới showbiz dù khá kín tiếng. Aoko học khoa Thanh nhạc của Học viện Âm nhạc Quốc gia, và là học viên có giọng hát nữ cao hay nhất. Ran tiếp bước con đường của mẹ, theo học Đại học Luật Tokyo và đã bào chữa thành công hai vụ lớn. Cô được mời vào làm việc tại Tòa án thành phố cho dù chưa tốt nghiệp đại học. Shiho đã trở thành một nữ khoa học gia tài giỏi, cô thiên về nghiên cứu y học và sinh vật, đã có nhiều cống hiến và đóng góp cho Viện Hàn lâm khoa học Nhật Bản, đặc biệt là loại thuốc đặc biệt APTX-4869. Cô hiện đang theo học khoa Tự nhiên của Đại học Tokyo. Ba cô gái của chúng ta đã trở thành những hoa khôi của Đại học, là đối tượng mà mọi nam sinh theo đuổi. Nhưng các chàng trai đều là những người nổi tiếng, không chỉ tài năng mà còn nổi tiếng vì rất giỏi bảo vệ bạn gái. Mỗi khi có anh chàng nào bén mảng lại gần, tính toán tính Ran, Aoko hoặc Shiho thì Shinichi, Kaito và Hakuba luôn “hiện lên” kịp thời để đánh dấu chủ quyền cô bạn gái xinh đẹp của mình.

Còn một người nữa... Toyama Kazuha...

Cô là một trong năm nữ sinh viên của Học viện Cảnh sát Nhật Bản, là bông hoa vô cùng xinh đẹp mà các chàng cảnh sát tương lai luôn bảo vệ và theo đuổi. Kazuha sau 5 năm, như các cô bạn của mình, xinh đẹp, quyến rũ và tài năng hơn rất nhiều. Dù vậy, cô vẫn luôn là một bông hồng lẻ loi không có chủ. Người con trai mà cô yêu thương nhất đã rời bỏ thế giới này 5 năm trước, người ấy đã bỏ cô mà đi, sau khi nói lời yêu cô, một cách vô cùng tàn nhẫn. Đối với Kazuha, đó là vết thương lòng mà cô khó có thể quên đi. Đó là lý do cô không chấp nhận bất cứ một lời tỏ tình nào của các chàng trai trong học viện, cho dù Ran, Aoko và Shiho đã khuyên nhủ cô rất nhiều. Shinichi và Hakuba, hai người bạn thường xuyên ở cạnh cô cũng luôn khích lệ cô nên tìm cho mình một người mới, trước khi trở thành gái ế chính hiệu. Tuy nhiên, Kazuha chỉ mỉm cười, rồi nhàn nhạt nói

- Yêu rồi đến khi Heiji trở về lại phải chia tay với người đó à? Khổ thân lắm!

Đúng vậy, Kazuha vẫn luôn tin tưởng rằng Heiji vẫn còn sống. Cô luôn mang nặng hình bóng anh trong quá khứ, và ít khi có thể vui vẻ được.

Nhưng khi cô là sinh viên năm hai, một anh chàng đã chuyển vào Học viện Cảnh sát, cùng với Shinichi và Hakuba trở thành ba chàng hoàng tử trong mơ của mọi cô gái trong Đại học Luật, Học viện Cảnh sát, Học viện An ninh, Đại học Quân đội. Anh chàng ấy chính là người mà Kazuha đã gặp tại bữa tiệc sinh nhật Cyntia cách đây 5 năm- Karazaki Toshiro. Anh bây giờ là một chàng trai rất menly, cuốn hút, và đặc biệt là ngoại hình của anh, vẫn thu hút Kazuha từ cái nhìn đầu tiên. Cô nhanh chóng nhận ra anh trong đám đông học viên là vì thế. Dù vậy, Kazuha vẫn quyết định không để ý đến anh mà chỉ lẳng lặng bỏ đi, cố tình không để anh nhận ra cô. Cho đến một ngày, khi cô đang ở trong canteen lấy đồ ăn, cô đã vô tình làm rơi chiếc ví của mình mà không hề hay biết. Toshiro đã nhặt được nó và đưa trả cho cô. Anh tìm cô trong những học viên, và cô xuất hiện trong tầm mắt anh, cạnh cô là hai người con trai khác, Trông ba người có vẻ thân thiết, nhưng anh không hề cảm thấy dễ chịu khi thấy cảnh đó. Karazaki Toshiro anh quay trở lại Nhật Bản là vì cô, Toyama Kazuha. Từ bữa tiệc sinh nhật cô em họ Cyntia của anh, anh đã phải lòng cô gái nhỏ xinh đẹp có mái tóc đen nhánh dài ngang vai cùng đôi mắt đen sâu thẳm như làn nước mùa thu, trong veo, long lanh như hai viên trân châu tuyệt đẹp. Cô gái ấy, giờ càng xinh đẹp và quyến rũ hơn. Anh bỗng vô hình chung cảm thấy rất khó chịu với hai người con trai kia. Họ là ai mà Kazuha lại thân thiết đến thế?

- Kazuha, không ngờ lại gặp em ở đây!

Toshiro đánh bạo lại gần Kazuha, Shinichi và Hakuba. Kazuha quay sang, nhú mày nghi hoặc, còn Shinichi và Hakuba trầm tư nghĩ ngợi, khuôn mặt này rất quen, dường như họ đã gặp ở đâu đó. Kazuha hạ giọng,

khẽ nói

- Anh... tôi có quen anh sao?

- Ấy dà, mới 5 năm em đã quên tôi rồi sao?- Karazaki Toshiro cười nhẹ, nụ cười phảng phất nỗi buồn. Anh cúi người, cầm bàn tay của Kazuha và hôn nhẹ lên mu bàn tay cô

- Xin chào quý cô Toyama, tôi là Karazaki Toshiro, cựu học sinh lớp 12C trường Teitan!

- Karazaki Toshiro? Anh chính là con trai cảnh sát trưởng Scotland Yard*?- Hakuba chợt nhận ra.

(*: Sở cảnh sát London)

- Đúng vậy, cậu biết tôi sao?

- Cha tôi, ông Hakuba Fuji, là bạn đồng niên với cha anh đó!

-Ồ, thì ra cậu là Hakuba Saguru, thám tử hả? Vậy chắc cậu là Kudo Shinichi?

- Vâng, chào anh!

Shinichi cười xã giao, bắt tay Toshiro. Nghi lễ chào hỏi đã xong, và Kazuha cảm thấy mình cũng không cần phải giấu giếm nữa. Cô à lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng

- Anh Karazaki, rất vui được gặp lại anh!

- Toyama-chan, anh có thể gọi em là Kazuha chứ?- Toshiro mỉm cười. Nụ cười ấy, cùng đôi mắt xanh dương kia lại làm Kazuha xao động một lần nữa. Cô khẽ gật đầu, ra hiệu đồng ý.

Shinichi và Hakuba nhìn Toshiro đang cười rất tươi với Kazuha khi kể chuyện ở London, họ hi vọng anh sẽ là người có thể thay thế hình bóng Hattori Heiji trong lòng cô, giúp cô quên đi mối tình đầu đau khổ.

Sau 1 năm, Toshiro đã trở thành người bạn thân thiết vô cùng của Kazuha. Cô cũng không cần có Shinichi và Hakuba phải bên cạnh thường xuyên, mà Toshiro đã làm việc đó. Khi cô học năm ba, anh học năm tư, và chỉ còn một năm nữa là sẽ ra trường. Qua một năm, anh biết được cô em họ Cyntia Claudie đã gây ra rất nhiều chuyện làm Kazuha thật sự tổn thương, tạo thành vết thương lòng sâu nặng khó lành trong cô. Đến tận bây giờ, cho dù đã 6 năm trôi qua, nhưng mỗi khi nhớ lại cái chết của Hattori Heiji, Kazuha lại bật khóc nức nở trong vòng tay Toshiro. Ám ảnh về cái chết của Heiji còn theo Kazuha vào trong những giấc mơ. Mỗi khi cô ngủ, lúc tỉnh giấc, khuôn mặt xinh đẹp luôn đầm đìa nước mắt. Toshiro dù đau lòng nhưng anh cũng chẳng thể làm gì, Kazuha vẫn ôm quá khứ, vẫn níu giữ quá chặt hình bóng của người con trai ấy, cô không thể nào thoát ra khỏi cái bóng của quá khứ. Cho dù anh có cố gắng thế nào, anh vẫn chưa thể bước vào trái tim Kazuha.

Thời gian thấm thoát thoi đưa...

Nhóm bạn Shinichi, Ran, Kazuha, Kaito, Aoko, Hakuba và Shiho đã hoàn thành chương trình đại học kéo dài 5 năm và đều có những kế hoạch cụ thể cho tương lai.

Shinichi và Ran đã quyết định sau khi vào làm việc ở sở cảnh sát và toà án được một năm, họ sẽ chính thức tổ chức lễ cưới.

Kaito và Aoko đã hoàn thành nghi lễ đính hôn từ nửa năm trước. Kaito chuẩn bị cho chuyến lưu diễn ảo thuật vòng quanh thế giới của mình. Aoko đang tất bật với album ca nhạc đầu tay của mình. Sau đó một thời gian, họ cũng sẽ chuẩn bị cho đám cưới của mình.

Shiho và Hakuba tiếp tục học cao hơn. Hai người gấp rút chuẩn bị sang Anh tham gia khoá học thạc sĩ tại đại học Cambridge trong vòng 3 năm. Kết thúc khoá học đó, họ sẽ tổ chức đám cưới ngay tại nhà thờ St.Bride, London, Anh. Đó là giấc mơ từ thuở nhỏ của Shiho.

Đám cưới.

Hai chữ đóng đầy hạnh phúc, nhưng như nhát dao đâm thẳng vào trái tim đầy vết thương của người còn lại, Toyama Kazuha. Cô không có dự định gì đặc biệt cho tương lai, ngoại trừ việc vào làm tại sở cảnh sát

Tokyo. Cô muốn dừng công việc để quên đi nỗi đau, nhưng với một cảnh sát mới vào nghề, cô không thể có nhiều công việc như cấp trên được.

Nhưng Kazuha không hề biết, gia đình của cô, gia đình bạn bè của cô, và cả bạn bè cô, đã thay cô quyết định một điều.

Một buổi chiều mưa, thông qua Shinichi, bà Hattori Shizuka hẹn gặp Karazaki Toshiro. Khi nhìn thấy bà, anh rất ngạc nhiên. Làm sao có thể không nhận ra phu nhân chủ tịch CIA được? Toshiro lễ phép chào hỏi, ngồi xuống đối diện bà

- Phu nhân Hattori, bác tìm cháu ạ?

- Đúng vậy! Karazaki-kun, hẳn cháu cũng biết bác là ai!- bà Shizuka nhấp một ngụm trà mạn, nhìn người con trai đối diện. Anh gật đầu, lễ phép đáp

- Bác là phu nhân của chủ tịch CIA Hattori Heizou, mẹ của Hattori Heiji!

Bà Shizuka chậm rãi gật đầu. Bà nhìn Toshiro, từ tốn nói

- Bác sẽ không vòng vo, vào thẳng vấn đề chính. Bác muốn cháu cầu hôn Toyama Kazuha!

- Dạ?

Toshiro như không tin vào tai mình. Chuyện gì thế này? Tại sao phu nhân Hattori lại muốn anh cầu hôn Kazuha? Chẳng lẽ, bà không biết con trai bà rất yêu cô ấy hay sao?

Bà Shizuka như đọc được suy nghĩ của anh, nói tiếp

- Chuyện gì bác cũng biết, cháu không cần thắc mắc! Bác hiểu đề nghị của bác sẽ khiến cháu khó xử, nhưng... bác thật sự rất yêu thương Kazuha, bác coi nó như con đẻ. Thấy nó đau lòng vì Hei-chan lâu như vậy, bác không đành lòng! Bác mong cháu có thể giúp nó thoát khỏi cái bóng của Heiji, bắt đầu cuộc sống mới!

Karazaki Toshiro thật sự rất ngạc nhiên, trong đôi mắt xanh xẹt qua vài tia cảm kích cùng ầm áp không nói thành lời. Anh mỉm cười, giọng chắc nịch

- Phu nhân Hattori, xin bác yên tâm, cháu nhất định sẽ khiến Kazuha hạnh phúc!

Biệt thự nhà Toyama chìm trong tĩnh lặng. Một buổi tối bình thường như bao ngày, nhưng Kazuha lại cảm thấy trong lòng nao nức không yên. Cô có một cảm giác rất kỳ lạ, tâm tình cô luôn bồn chồn. Bỗng, tiếng chuông điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Kazuha. Cô vội cầm máy

- Alo?

-....

- Vâng, em sẽ ra ngay!

Kazuha lấy chiếc váy trắng voan ưa thích của cô, cùng chiếc áo khoác mỏng và khăn len trắng. Trang phục dù đơn giản, dù Kazuha không trang điểm, nhưng cô vẫn xinh đẹp như mộng, vẻ đẹp mê hoặc lòng người. Mái tóc đen nhánh dài ngang lưng xoắn lộn mềm mại xoã dài trên bờ vai mảnh khảnh, đôi mắt đen long lanh như hai hạt trân châu, trong veo như nước mùa thu làm vẻ đẹp của cô càng thêm thơ mộng. Dù thế nào, tối nay Kazuha đều vô cùng xinh đẹp, cô khiến cho Karazaki Toshiro không thể kiềm chế được nhịp đập rối loạn của con tim mình. Kazuha tựa đoá ngọc lan thanh nhã, vẻ đẹp của cô thuần khiết như tuyết trắng khiến anh khó có thể không rung động mãnh liệt.

- Kazuha, tối nay em rất đẹp!

- Cám... cảm ơn anh...

Kazuha ngượng ngùng cười. Toshiro dịu dàng giúp cô vén sợi tóc loà xoà ra sau tai, phẩy nhẹ tuyết bám trên vai cô và nói

- Em mau vào xe đi, trời khá lạnh đấy!

- Dạ!

Chiếc xe Audi A4 lao đi vun vút trong đêm. Kazuha không thể biết Toshiro đưa mình đi đâu, cô chỉ biết nơi anh đưa cô đến là một nơi rất đẹp. Trên suốt đường đi, Toshiro kể cho Kazuha rất nhiều chuyện vui, chuyện hài hước. Kazuha chăm chú lắng nghe, trên môi luôn thường trực nụ cười duyên dáng. Đôi khi, cô bật cười trong trẻo, nụ cười của cô như những viên pha lê nhẹ rơi vào lòng Toshiro, khiến tâm tình anh vô cùng tốt và thoải mái. Qua con đèo Raiha, chiếc xe từ từ dừng lại bên đường, một nơi khá hẻo lánh. Kazuha cùng Toshiro xuống xe, không khí ban đêm rất lạnh làm cô vô thức kéo chiếc áo khoác mỏng lại. Một mùi hương nam tính bỗng thoảng quanh người cô, chiếc áo dạ đen của Toshiro đã khoác lên người Kazuha đầy dịu dàng và thâm ý. Kazuha khẽ mỉm cười, nhưng cô chợt hỏi

- Anh Toshiro... Rốt cuộc chúng ta đang đi đâu vậy?

- Em sẽ biết thôi. Giờ thì... mau nhắm mắt lại đi!

Cô không một câu cãi lại, đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt nhưng từ khuôn miệng xinh xắn vẫn không ngừng nói những lời cảnh cáo

- Anh đừng có mà dẫn em đi lạc đấy!

- Biết rồi mà!

Toshiro nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Kazuha làm cô bất giác run lên. Một cảm giác kì lạ trào dâng trong cô, Kazuha thấy mình như đang làm một chuyện vô cùng có lỗi. Nhưng cô không muốn làm anh buồn nên vẫn để mặc cho anh nắm tay mình như vậy. Toshiro dẫn cô đi mãi, và đến khi cô dừng lại, anh mới mỉm cười ngọt ngào, khẽ nói

- Kazuha, mau mở mắt!

Đôi mắt trong veo in bóng những cây nến lung linh đặt trên nền cỏ xanh mướt, xung quanh là những cánh hoa hồng nhung mềm mại, toả hương thơm nhàn nhạt nhưng quyến rũ. Những cây nến nhỏ xinh được xếp thành chữ "Aishiteru" (Anh yêu em), cùng những ngọn nến khác tạo thành hình trái tim, hình mặt cười. Trong giây lát, Kazuha sửng sốt vì ngạc nhiên. Cả thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy, cô rất sợ mình động lòng trước tình cảm chân thành của Toshiro. Từ sâu thẳm trong tâm trí cô vẫn luôn lưu giữ hình bóng một người con trai mà suốt 5 năm qua cô vẫn chẳng thể xoá bỏ. Tình yêu của cô đối với Heiji quá lớn, không thể nói ngày một ngày hai là có thể quên. Trong lòng cô, một cảm giác tội lỗi dâng trào. Cô tuyệt đối không thể đón nhận tình cảm của anh!

- Kazuha...- Toshiro nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cô, trong lòng vô cùng đau đớn nhưng vẫn cố gắng thuyết phục- Anh biết em sẽ khó có thể chấp nhận, nhưng anh thực lòng yêu em, Kazuha à! Tình cảm của anh đã kéo dài 5 năm rồi, chắc hẳn tình yêu của anh đã bằng, thậm chí vượt xa tình yêu của Hattori với em. Kazuha, quá khứ hãy để nó trôi đi, đừng ôm mãi trong mình một hình bóng mà em biết sẽ không thể nào xuất hiện nữa. Hãy để anh làm người che chở cho em, sưởi ấm cho em, ở bên cạnh em không rời suốt cuộc đời này, có được không?

Đôi mắt trong veo ngước lên nhìn anh. Trong đôi mắt ấy, anh không khó nhận ra một tia phức tạp xẹt qua nhưng lại nhanh chóng dập tắt bởi sự ảm áp đong đầy. Kazuha mím môi, khẽ nói

- Em không xứng... Em xin lỗi anh...

- Kazuha, mong em hãy chấp nhận tình yêu của anh, được không em? Anh có thể chờ em hết yêu Hattori, 5 năm, 10 năm, hay suốt đời cũng được. Nhưng... có thể cho anh có được em đến hết đời này kiếp này, được không?

Không để Kazuha trả lời, Toshiro bước đến ôm chặt cô trong vòng tay. Anh vùi đầu trong mái tóc dài mềm mại, tham lam hít lấy mùi hương hoa cỏ thanh khiết trên người cô, khẽ nói

- Kazuha, đồng ý lấy anh, được không em?

Sự chân thành của Toshiro khiến Kazuha không biết nên làm thế nào. Cô vô thức gật đầu, nhưng trái tim trĩu nặng, trên khoé mắt đã lấp lánh một giọt nước trong veo như thủy tinh...

Hai tháng sau

Tại nhà thờ trung tâm Tokyo, cảnh sát và bảo vệ được huy động tối đa để thắt chặt an ninh cho hôn lễ giữa thiếu gia Karazaki và tiểu thư Toyama. Đôi tân nương-tân lang hôm nay đều là những người có địa thế trong xã hội, nên việc bảo vệ an toàn cho họ là nhiệm vụ hàng đầu. Các nhân viên an ninh luôn đề cao tinh thần trách nhiệm, tập trung toàn lực bảo vệ.

Nhà thờ tập nập những vị khách được Karazaki Toshiro mời tham dự đám cưới. Có lẽ bạn bè và gia đình, đồng nghiệp của anh là đông nhất. Với Kazuha, đám cưới này cô vốn không hào hứng, nên cô chỉ mời bạn bè cùng lớp cấp ba và vài người bạn đại học. Còn lại là gia đình cô và gia đình bạn bè cô thời cấp ba.

Trong phòng cô dâu, chuyên viên trang điểm người Hàn Quốc đang tô điểm lại những nét cuối cùng. Sau khi hoàn thành, chính nữ chuyên viên đó cũng phải sửng sốt, kinh ngạc trước vẻ đẹp của Kazuha. Trong bộ váy cưới trắng muốt, mái tóc xoăn dài tết lại, búi thành kiểu tóc hoa hồng cầu kì công phu. Khuôn mặt vốn đã rất có nét, khi trang điểm lên lại càng xinh đẹp hơn. Đôi mắt trong veo đượm buồn, sự thật cô không hề mong mỗi đám cưới này. Người cô yêu, người mà cô muốn kết hôn và chung sống cả đời không phải là Karazaki Toshiro, mà là Hattori Heiji.

- Kazuha-chan!

Giọng nói quen thuộc của Ran vang lên ngoài cửa. Ba cô bạn thân nhất của Kazuha bước vào phòng, trên môi là nụ cười vui vẻ. Shiho trầm trồ tán thưởng

- Oa, Kazuha à, cậu thực sự rất xinh đẹp nha! Nhìn cậu mình thấy thật ghen tị!

- Thôi đi Sherry, cậu với Hakuba cũng chuẩn bị đính hôn rồi còn gì- Ran mỉm cười ngọt ngào, trách yêu cô bạn. Shiho lè lưỡi cười tinh nghịch, còn Aoko chỉ biết lắc đầu chịu thua cô bạn. Cô lại gần Kazuha, giúp cô bạn thân chỉnh lại tấm voan cô dâu, dịu dàng nói như mẹ dặn con gái trước khi về nhà chồng

- Kazuha, cậu chấp nhận tình yêu của anh Karazaki rồi thì thực sự mình rất mừng! Nhưng dù thế nào, nếu như Hattori thật sự còn sống, mình vẫn mong cậu đưa ra quyết định đúng đắn! Mình sẽ luôn đứng về phía cậu!

- Cảm ơn... Aoko!

Kazuha xúc động nhìn bạn bè của mình. Vì đám cưới của cô mà Aoko đã huỷ toàn bộ lịch trình biểu diễn dày đặc của mình, lôi cổ luôn Kaito đang lưu diễn tại New Jersey về nước. Shiho nhận được tin từ Ran, lập tức đòi Hakuba cho ngồi chuyên cơ riêng bay về Nhật. Ran và Shinichi đang công tác ở Pháp cũng liền bay về ngay. Họ biết rằng Kazuha rất cần cổ vũ về mặt tinh thần, chuyện đại sự cả đời nhưng cô không cam tâm tình nguyện.

Còn lúc này ở phòng chú rể, Shinichi, Kaito, Hakuba và Karazaki, bốn chàng trai cùng tụ họp tại nơi này hoàn toàn có thể làm các thiếu nữ phấn khích đến xị máu mũi. Mỗi người một vẻ, nhưng nổi bật nhất hôm nay là chú rể- Karazaki Toshiro. Shinichi nhìn anh và nói

- Bọn em cũng không vòng vo, mà sẽ nói thẳng luôn để anh chuẩn bị trước!

- Có chuyện gì, Kudo?

- Anh Karazaki, nếu như Kazuha đến giây phút cuối bỗng đổi ý, liệu anh có hận cô ấy không? Cha mẹ anh có ý kiến gì không?- Kaito thẳng thắn. Toshiro ngạc nhiên, nhưng rồi anh lại mỉm cười rất bình thường

- Sẽ không!

- Được rồi, cảm ơn anh!- Hakuba gật đầu nói, cùng hai người bạn ra khỏi phòng. Karazaki cảm thấy rất kì lạ, có lẽ hôm nay anh sẽ đánh mất một thứ vô cùng quý giá mãi mãi, không bao giờ có thể lấy lại.

Cuối cùng, hôn lễ bắt đầu được cử hành. Bản nhạc Đám cưới của Fiarco quen thuộc vang lên, cửa chính của nhà thờ rộng mở. Kazuha khoác tay ông Toyama Giroshi bước vào lễ đường. Karazaki Toshiro hồi hộp theo dõi từng bước chân của Kazuha. Cô xinh đẹp trong bộ váy cưới trắng muốt, vẻ đẹp của cô thuần khiết như một thiên thần giáng thế, khiến trái tim anh không ngừng trầm luân trong vẻ đẹp mị hoặc ấy.

Ông Toyama trao tay con gái vào tay Karazaki Toshiro. Ông thấp giọng, nói đủ để cho Kazuha nghe thấy

- Bố thật sự mong Hattori là Karazaki!

- Vâng, con cảm ơn bố!

Tất cả mọi người đều hiểu, Kazuha không hề mong muốn cuộc hôn nhân này, một chút cũng không. Cô chỉ coi Karazaki Toshiro đơn giản là một người anh trai, vậy thôi!

- Hôm nay, nhân danh Chúa, Karazaki Toshiro, con có đồng ý lấy người phụ nữ này, suốt đời chung thủy, chăm sóc, yêu thương, trân trọng cô ấy, cho dù giàu sang hay nghèo khó, khoẻ mạnh hay bệnh tật?

- Con đồng ý!- Toshiro trả lời chắc nịch. Cha sứ mỉm cười nhìn sang cô dâu xinh đẹp

- Toyama Kazuha, con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng, suốt đời chung thủy, chăm sóc, yêu thương, trân trọng anh ấy, cho dù giàu sang hay nghèo khó, khoẻ mạnh hay bệnh tật?

Kazuha ngáp ngừng. Cô không muốn nói có, nhưng tâm trí thôi thúc cô đáp lời cha sứ. Cô ngáp ngừng nói

- Con... Con...

- KAZUHA!!!

Cánh cửa nhà thờ bỗng nhiên bị đẩy mạnh. Một người thanh niên cao lớn, trên người là bộ vest đen hơi xộc xệch nhưng lại tôn lên dáng người cực chuẩn của anh. Làn da ngăm đen, khuôn mặt đẹp như tạc, đặc biệt là đôi mắt đen sáng ngời, vẻ đẹp của anh càng nổi bật hơn.

- Kazuha! Đừng kết hôn!

Đôi mắt xinh đẹp của Kazuha long lanh nước, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má như những hạt pha lê, cô khẽ nói, khoé môi cười đầy hạnh phúc

- Heiji... Anh đã trở về rồi sao...

Oa!!! Hơn 4000 từ và end chap 28 :))

Đúng như mong muốn của các rds nha, anh Heiji đã sống lại một cách vô cùng thần kì :)) Lý do chap sau sẽ rõ :))

Tình huống nguy cấp nhất mà ảnh lại xuất hiện, thấy chưa, Bon rất thương cặp HeiKaz mà :))

Các rds đừng quên vote và cmt cho Bon nhé :) Thông báo là chỉ còn 1 chap nữa sẽ hết fic :((

Chap này xin dành tặng các bạn

@TrnSumire

@phuonglinhh_pham

@ThauHiNgu_FDC

Chúc mừng các bạn

30. Chương 30: Hạnh Phúc Viên Mãn

~ Flashback 5 năm trước

~Trong đoàn xe cấp cứu rời khỏi nhà kho thành phố Mailand, có một chiếc xe bí mật tách đoàn, chạy về hướng ngược lại với đoàn xe về bệnh viện Mailand. Trên chiếc xe đó chở một người con trai với bàn tay nơi ổ bụng dính đầy máu, phần áo blouse trắng được y tá khoác ngoài loang lổ những mảng máu lớn. Bên cạnh anh, một người bí ẩn mặc trang phục bác sĩ, đeo kính râm đen, vài lọn tóc xoăn vàng rơi trên bờ vai mảnh khảnh, thấy rõ là của phụ nữ. Người tài xế là một thanh niên mặc đồng phục lái xe của bệnh viện, nhưng đội chiếc mũ len đen, bên hông giắt khẩu súng ngắn cỡ nòng 9 mili. Trong màn mưa mù mịt, chiếc xe dần xa khỏi đoàn xe trắng, hướng về phía biên giới nước Ý và chạy sang Hy Lạp...

Bệnh viện trung tâm Athens

“Đây... là đâu?”

Heiji mở mắt, đảo xung quanh một lượt. Tường sơn trắng xoá, các thiết bị y tế hiện đại trưng dụng xung quanh, máy đếm nhịp tim chạy đều đều. Heiji chợt nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện. Nhưng hình ảnh cuối cùng mà anh nhớ là khuôn mặt Kazuha đang đầm đìa nước mắt khi thấy anh bị Red Rum bắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy còn dính một vệt máu dài do bàn tay anh chạm vào. Nghĩ đến cô, trái tim anh lại khẽ nhói lên. Kazuha... Anh vẫn còn sống, nhưng bao giờ mới có thể gặp lại em đây?

- Cậu tỉnh rồi sao?

Một giọng nói trong trẻo như tiếng suối hát vang lên ngoài cửa phòng bệnh. Heiji chuyển tầm nhìn về phía cửa, và đập vào mắt anh là một thân ảnh vô cùng quen thuộc. Một cô gái xinh đẹp với mái tóc xoăn vàng bồng bềnh, làn da trắng mịn, đôi môi anh đào đỏ mọng, và thu hút nhất chính là đôi mắt xanh ngọc bích trong veo như màu trời. Cô gái ấy, là Cyntia Claudie. Heiji hết sức ngạc nhiên, trong đôi mắt không giấu nổi sự kinh ngạc. Cyntia mỉm cười nhẹ tênh, nụ cười như có như không

- Cậu rất ngạc nhiên phải không? Ngạc nhiên vì tôi còn sống?

- Tại sao cô...?

- Tôi chỉ bị đánh ngất đi thôi, các người không hề biết máu của tôi lúc đó là máu giả. Red Rum đã đề phòng trước chuyện này. Hắn nói dù thế nào thì tôi cũng phải sống, đó là lời hứa của hắn với cha tôi. Xem ra tên Red Rum này còn có chút tình nghĩa. Hắn mong tôi sống để tôi có thể gây dựng lại tổ chức. Nhưng tôi đã gây ra quá nhiều tội ác rồi, tôi không muốn tái diễn nữa. Giây phút thấy cậu ngã xuống, tôi đã lập tức gọi điện cho thư ký của bố tôi đến, ngụy trang xe của gia đình thành xe bệnh viện và đưa cậu đến đây. Tôi muốn đưa cậu đi vì cô nàng Toyama đó chắc chắn đã nghĩ rằng cậu đã chết, và cậu nên bắt đầu một cuộc đời mới... bên cạnh tôi...

Nói đến đây, Cyntia bỗng ngập ngừng. Những điều cô nói đều là sự thật, và cô không hề muốn giấu diếm anh điều gì. Cyntia cô thật lòng yêu anh, khi cô quay về Nhật Bản với mục đích tiếp cận anh, dù để xâm nhập được vào CIA, nhưng sự quan tâm của anh đã khiến cô xao động. Cô nhận ra rằng từ ngày đầu tiên gặp anh, trái tim cô đã thực sự trầm luân rồi. Cho nên cô mới tìm mọi cách để ngăn chặn Heiji và Kazuha đến với nhau. Cô biết mình ích kỷ, nhưng trong tình yêu, thì cô có quyền được ích kỷ chứ?

- Cảm ơn Claudie... nhưng thực sự là tôi không hề có chút tình cảm gì với cô, một chút cũng không! Xin lỗi cô!

Lời nói của Heiji nhẹ nhàng mà vô tình. Anh nhấn mạnh, anh khẳng định với cô rằng anh không yêu cô, không có một chút xao động nào với cô cả. Cyntia tuy rất đau lòng nhưng cô vẫn mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói

- Thôi, cậu mau nghỉ đi! Hôm nay cậu mệt rồi!

- Được! Cảm ơn cô!

Cyntia lảo đảo bước ra ngoài, bàn tay trắng nõn nà che miệng, bật khóc nức nở. Cô cố kìm nén tiếng khóc thốn thớt từ sâu trong trái tim cô.

Hôm sau, khi Cyntia tới bệnh viện, Heiji đã hỏi cô rằng tại sao anh lại không chết. Khi anh nhắm mắt, dường như anh không còn cảm nhận được gì nữa. Cyntia chỉ mỉm cười trả lời anh

- Vị trí viên đạn trong ổ bụng cậu lệch với vị trí nguy hiểm, chỉ cần thực hiện một ca phẫu thuật gấp viên đạn ra và thực hiện trị liệu laser là hoàn toàn có thể sống sót!

Ba ngày sau, Heiji xuất viện. Cyntia giúp anh lo liệu thủ tục xuất viện, và một anh chàng nữa tên Okiya Subaru giúp anh tìm nhà ở Athens. Heiji vô cùng biết ơn hai người bạn họ, tuy những việc làm trước đây của Cyntia đã làm anh và Kazuha phải chia lìa, nhưng anh tạm thời phải tránh xa Nhật Bản, tránh xa cô một thời gian để bảo vệ an toàn cho cô, để chắc chắn rằng toàn bộ tổ chức B.O đã bị tận diệt.

Trong hai năm sống tại Athens, Heiji đã đăng kí thi vào trường Đại học Luật Athens và giành học bổng duy nhất dành cho du học sinh. Anh được miễn tiền học, ăn, ở, và mỗi tháng được chu cấp khoảng 500\$ vì thành tích xuất sắc của mình. Với khoản tiền đó, Heiji không cần đi làm thêm mà vẫn đủ sống. Trong 2 tháng đầu, anh dùng 1000\$ trả số tiền mà anh đã nợ Cyntia và Okiya, rồi trả lại ngôi nhà mà anh đã trọ. Sau đó, Heiji chuyên tâm học hành, nghiên cứu. Anh cố gắng hết mình, với mong muốn được sang Mỹ học tại Đại học Luật Stanford danh tiếng, anh đã cố gắng gấp đôi tất cả những sinh viên khác. Người ta luôn thấy anh trong thư viện đại học, xung quanh là những chồng sách Luật, còn trước mặt luôn đặt máy tính xách tay. Cho dù vậy, những cô gái hâm mộ, say mê anh vẫn không ít đi chút nào. Họ vẫn âm thầm yêu mến anh. Mỗi khi Hattori Heiji anh gạt chồng sách Luật đã đọc sang một bên, anh đều thấy một gói bánh hoặc một hộp cơm bento với một bức thư màu hồng thoang thoảng hương nước hoa dịu nhẹ. Mỗi một bức thư gửi anh đều chan chứa, đọng đầy tình cảm + sến súa của các cô sinh viên Hy Lạp, nhưng đọc xong anh chỉ cười nhẹ, đôi lúc chúng làm anh nhớ đến Kazuha, nó không giúp anh nguôi ngoai chút nào nỗi nhớ cô. Tất cả những bức thư tình củm đó đều được anh cất giữ cẩn thận, coi như một mảnh kỷ niệm ở đất nước xinh đẹp này.

Sau hai năm hoài công cố gắng, Heiji đã đạt được mục đích của mình. Anh đã gửi hồ sơ xin học bổng của đại học Stanford và được hội đồng nhà trường chấp nhận. Vào ngày anh rời Hy Lạp, Cyntia đã rất lưu luyến tiễn anh đi. Cô cố gắng níu giữ anh, dù chỉ một lần thôi. Cô vẫn ảo tưởng, cô vẫn chờ mong dù chỉ một tia hi vọng nhỏ nhoi rằng sau hai năm cô cố gắng để bước vào trái tim anh, cô sẽ thành công, cô sẽ có được một vị trí trong tim anh, dù chỉ bằng một góc Kazuha, cô cũng cam lòng. Heiji tất nhiên hiểu điều đó. Nhưng anh đã không còn là chàng trai bồng bột, dễ đổi thay ngày nào. Hai năm ở Hy Lạp đã tôi luyện anh thành một con người mới, một chàng thanh niên trưởng thành. Khoảng thời gian hai năm này, không dài không ngắn, nhưng đủ để Heiji nhận ra rằng Toyama Kazuha quan trọng với anh đến nhường nào.

- Xin lỗi cô, Claudie- Heiji khẽ thở dài và nói- Đối với tôi, cô chỉ là một người bạn. Tôi không muốn nhắc lại bất cứ chuyện gì, cô hãy tự hiểu. Nếu sang Mỹ, tôi sẽ có thêm nhiều cơ hội để về Nhật.

Cyntia mỉm cười, nụ cười đẹp mà buồn. Cô gật đầu, đẩy nhẹ Heiji về phía cửa cách ly

- Tạm biệt cậu... Khi nào cưới nhớ mời tôi nhé, tôi luôn ở Athens!

- Cảm ơn Cyntia- Heiji cười nhẹ, vẫy tay chào cô. Anh gọi cô bằng tên, anh muốn làm cho cô một điều gì đấy trước khi rời đi, và anh đã làm đúng. Tuy trái tim Cyntia đau như dao cứa, nhưng cô không cảm thấy xót nữa. Cô chắc chắn không thể níu giữ anh thêm, cô quyết định sẽ dứt bỏ tình cảm không đáng có này. Cô dõi theo anh cho đến khi anh khuất sau cánh cửa cô mới an tâm rời đi. Hattori Heiji, mong anh luôn sống tốt nhé!

~ End flashback 5 năm trước

-- Đến khi sang Mỹ, tớ đã rất cố gắng học tốt, và tìm cách liên lạc với bố mẹ. Thật ra trong thời gian 3 năm học ở Stanford, tớ đã về Nhật Bản một hai lần gì đó để thăm bố, còn tớ chưa nói cho mẹ biết. Tớ muốn đến khi gặp lại Kazuha mới cho mẹ tớ biết tớ còn sống!

Heiji nhấp một ngụm cà phê Americano và kể lại mọi chuyện cho ba cậu bạn thân. Anh biết anh đã làm sai rất nhiều, anh đã khiến mẹ anh đau khổ tột cùng trong suốt thời gian tưởng như anh đã chết, và anh... đã làm tổn thương Kazuha rất nhiều. Anh khiến cô hoài công chờ đợi, anh làm trái tim cô không ít lần chịu tổn thương. Ran, Aoko và Shiho đều đã đính hôn với Shinichi, Kaito và Hakuba. Điều đó chắc chắn đã kích thích tinh thần Kazuha rất mạnh.

“Kazuha...”

Nghĩ đến cô, trái tim anh lại đau.

- Hattori, tâm trí cậu trôi đi đâu thế hả? Hay 5 năm ở nước ngoài lại có tình cảm với em nào...

Kaito bật cười nhìn về mặt trầm tư như ông cụ non của Heiji. Anh vẫn luôn trêu đùa bạn như vậy, cho dù cả ba người anh, Shinichi và Hakuba đều rất sốc khi biết tin Heiji còn sống. Shinichi đã quở trách Heiji rất nhiều, cả anh và Hakuba tuy ngoài mặt cũng đồng tình với Shinichi, nhưng cả ba đều luôn rất mừng vì anh đã trở về, vì cô bạn thân Kazuha của ba người sẽ không còn buồn bã, đau khổ nữa.

- Đâu có, cậu cứ nói linh tinh!- Heiji lườm xéo Kaito khiến anh lạnh sống lưng- Năm năm ở nước ngoài trái tim tớ chỉ hướng về một mình và duy nhất Kazuha thôi, không tơ tưởng đến bất kì ai cả!

Shinichi bật cười trước bộ dạng ra vẻ như đang thanh minh của cậu bạn. Anh liền đứng về phe Kaito, cùng trêu Heiji

- Haizzz, có ai bắt tội cậu đâu mà cứ như cậu bị tra khảo vậy. Hay là... có tật giật mình?

- Thôi đi Kudo- Heiji nguýt dài. Hakuba này giờ im lặng uống trà, tỏ vẻ không quan tâm đến mọi chuyện. Heiji liền quay sang cầu cứu

- Hakuba!!! Cậu thấy chết mà không cứu hả?

- Tất nhiên không rồi- Hakuba vẫn rất điềm đạm nói- Nếu người chết là cậu!

- Cậu... cậu... ba người các cậu... thật đáng ghét mà!

- Được rồi được rồi, sao tính cậu lại trở nên cộc cằn như vậy?

Shinichi lắc đầu cười cười trêu chọc. Hakuba gật đầu tán thành

- Phải đấy! À mà cậu mau mau chuẩn bị đến dự đám cưới của Kazuha đi, chiều nay đấy!

- Ủ... HẢ??? CẬU ĐƯA TỐ SAO??

Heiji bỗng hét lên đầy kinh ngạc và bàng hoàng khiến tất cả mọi người trong quán cafe đều quay lại nhìn bốn người các anh. Kaito vội che mặt đi, lầm bầm

- Cậu thích gây chú ý thì tự đi mà làm, sao lại không để ý còn bọn tớ ngồi đây chứ?

- Được rồi xin lỗi- Heiji cau có nói. Đáng điếu anh lúc này lộ rõ nét khấn trương. Shinichi vẫn rất từ tốn nhấp một ngụm trà

- Cậu mà không đến mau thì sẽ mất cô ấy cả đời đấy. Kazuha không muốn kết hôn chút nào, và tôi chắc chắn một nửa các vị khách trong đám cưới sẽ hiểu cho Kazuha và cậu thôi! Dù anh Karazaki rất tốt, nhưng anh ấy chỉ là người đến sau!

- Nhưng sao cô ấy lại đồng ý đám cưới này cơ chứ?- Heiji hỏi, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng. Anh hiểu Kazuha, nếu không thích cô ấy chắc chắn sẽ cự tuyệt. Nhưng đây là chuyện đại sự cả đời, là chuyện khó mà thay đổi được, sao cô ấy lại đồng ý? Lẽ nào Kazuha thực sự rung động trước anh chàng Karazaki kia?

- Là mẹ cậu nói cô ấy làm như vậy, nên cô ấy mới miễn cưỡng đồng ý- Kaito như đọc ra suy nghĩ của cậu bạn, khẽ thở dài và nói. Trong đầu Heiji bỗng hiện lên hình ảnh khuôn mặt đầy đau thương của bà Hattori Shizuka. Bà làm như vậy vì nghĩ con trai mình đã chết, bà không thể để cho một cô gái xinh đẹp như Kazuha đơn thân cả đời được. Do vậy, phu nhân Hattori đã thuyết phục Karazaki cầu hôn và thuyết phục Kazuha nhận lời cầu hôn ấy. Trái tim Heiji lại thêm đau, anh buồn bã lẩm bầm

- Mẹ... con xin lỗi!

Chiều hôm đó, anh quyết định để ba người bạn thân đến trước cùng Ran, Aoko và Shiho để chuẩn bị cho Kazuha. Anh sẽ đến sau, anh không muốn nhìn thấy các vị khách bên nhà gái mời, vì anh chắc chắn tất cả đều là người quen thân của anh và 7 người kia. Shinichi nói với anh số khách nhà gái mời tuy không rộng rãi như nhà trai, nhưng về số lượng thì đẽ bẽp nhà trai. Điều đó có nghĩa là mọi người đều sẽ thông cảm cho cả anh và Kazuha, không trách Kazuha vì cô đã bỏ lại người chồng sắp cưới của mình và đi theo một người con trai khác. Nhưng anh không hề biết, ba cậu bạn tốt đã giúp anh thực hiện công tác tư tưởng cho chú rể, bố mẹ chú rể và các vị khách bên nhà trai. Đa số họ đều hiểu hoàn cảnh của đám cưới này nên tuyệt đối sẽ thông cảm cho Kazuha. Đặc biệt là ông bà Karazaki, họ sẽ không trách cứ, không thù hận gì với gia đình Toyama cả, nếu thực sự có chuyện như vậy.

- Tốt rồi! Hattori hoàn toàn có thể yên tâm thực hiện phi vụ cướp dâu!

Kaito thở phào nhẹ nhõm, buông lời bông đùa. Hakuba gật đầu, trong lòng anh và cũng như hai người kia đều đã thoải mái hơn chút ít. Bây giờ, chỉ cần đám cưới bắt đầu, Kazuha sẽ biết được sự thật rằng Heiji đã chết hay chưa, sẽ rất nhanh thôi, cô sẽ không còn dằn vặt bản thân nữa.

Khi Kazuha bước vào lễ đường cùng ông Giroshi, Heiji đã đến nhà thờ và luôn ở khu vực vườn hoa của nhà thờ, nhìn rõ bóng dáng nhỏ nhắn của Kazuha trong bộ váy trắng muốt xinh đẹp. Anh luôn ước rằng, chú rể sẽ là anh, chứ không phải người con trai kia.

- KAZUHA!!!

Tiếng gọi nao lòng, như muốn xé rách bầu không khí làm tất cả mọi người quay lại. Hattori Heiji đang đứng đó, khuôn mặt đẹp như tạc mà Kazuha hằng nhung nhớ. Đây rồi... Heiji của cô đã trở về rồi...

- Kazuha, đừng kết hôn!

Giây phút anh nói câu ấy, anh hồi hộp thật sự. Anh lo rằng Kazuha sẽ giận anh, sẽ ghét anh vì 5 năm qua anh không nói cho cô biết, anh còn sống. Nhưng điều anh sợ nhất chính là cô... không còn yêu anh nữa. Anh sợ rằng Karazaki Toshiro đã làm cô rung động thật sự, không chỉ do mẹ anh ép hôn, mà một phần là do cô tự nguyện.

- Heiji... anh đã trở về rồi sao?

Kazuha rơi nước mắt. Có thể thấy rõ đôi mắt cô đang dần sưng húp vì khóc quá nhiều. Từng giọt nước mắt của Kazuha như từng nhát dao đâm thẳng vào trái tim anh.

Karazaki Toshiro đứng yên tại đó. Anh ta nhìn Heiji với ánh mắt phức tạp, nhưng có thể nhìn rõ nỗi đau đớn chất chứa trong đó. Sự quay về của Hattori Heiji là điều chắc chắn sẽ cướp đi của anh Kazuha- đối với anh, cô là quan trọng nhất. Bây giờ, anh đã hiểu tại sao Kudo Shinichi, Kuroba Kaito và Hakuba Saguru đã cảnh báo anh trước. Dù anh không muốn, nhưng thấy Kazuha rơi nước mắt vì tên Hattori kia, anh đành phải chủ động buông cô ra, đẩy cô về phía tình địch của mình. Bởi vì Toshiro chỉ mong Kazuha được hạnh phúc, anh không mong gì hơn.

- Kazuha-chan, em mau đi ra đây đi- Toshiro cố gắng mỉm cười. Nụ cười của anh thật đẹp, nhưng đầy gượng gạo. Kazuha nhìn anh đầy kinh ngạc, nhưng anh chỉ cười thật nhẹ nhàng

- Kazuha-chan, anh nên trồng lại bông hoa xinh đẹp vào đúng chậu của nó chứ nhỉ? Chậu nhỏ quá, hoa sẽ không thể nở đẹp được... Anh mong bông hoa ấy sẽ luôn tỏa ngát hương, khoe sắc rực rỡ!

Kazuha hiểu hàm ý trong câu nói của anh. “Anh mong em luôn hạnh phúc!” Đó là điều mà anh muốn nói với cô. Kazuha khẽ cúi đầu

- Xin lỗi anh, Toshiro-san!

- Không sao đâu, em mau đi đi!

Toshiro vẫn mỉm cười. Kazuha nhìn sang ông bà Karazaki, thấy hai vị mỉm cười an ủi, cô càng cảm thấy có lỗi hơn. Nhưng ông bà Karazaki vẫn ra hiệu thúc cô mau chóng đi về phía Heiji. Cô gật đầu, nhẹ nhàng nhắc váy, từng bước đi về phía anh. Bạn bè cô, đặc biệt là Ran, Aoko, Shiho cảm thấy vui thay cho cô. Cuối cùng thì sự chờ đợi của Kazuha đã là sự chờ đợi xứng đáng.

- Kazuha, xin lỗi vì anh đã làm em tổn thương rất nhiều!

- Heiji, em nhớ anh!- Kazuha bật khóc, khe khẽ nói. Heiji càng siết chặt vòng tay hơn, mỉm cười đáp lại cô

- Anh... rất nhớ em!

Mọi người đều cảm thấy vui thay cho hai người. Bên nhà trai đều thông cảm cho Kazuha, họ hiểu cô không hề mong muốn cuộc hôn nhân này, một chút cũng không, chính vì vậy khi tình yêu thật sự của cô quay lại, khi mà cô chưa chính thức trở thành vợ của Karazaki Toshiro, cô hoàn toàn có thể trở về bên người cô thật sự yêu.

- Mẹ, con xin lỗi vì đã dối mẹ suốt 5 năm qua!

Heiji cúi người, xin lỗi bà Shizuka một cách chân thành nhất. Anh đã làm người mẹ yêu thương phải đau khổ nhiều. (Nói thực là chap này cốt là để tố tội Heiji niichan == Ai cũng bị anh làm cho đau khổ ^=)

- Con còn sống... thực sự là mẹ vô cùng hạnh phúc rồi! Con không có lỗi gì cả!

Bà Shizuka dù nước mắt vẫn rơi nhưng trên môi là nụ cười, bàn tay khẽ run run chạm vào khuôn mặt con trai. Bỗng bà ôm chầm lấy anh, khóc rất to như thoả nỗi nhớ mong con. Heiji không kiềm được nước mắt, giọt nước long lanh nơi khoé mi anh. Mọi người chứng kiến cũng vô cùng cảm động. Cuộc hội ngộ của một gia đình tưởng như tan vỡ đã kết thúc một ngày với rất nhiều chuyện xảy ra... Có người hạnh phúc, nhưng cũng có người đem vết thương lòng mãi về sau...

~Chap 29 đây rồi =)) Chap cuối của chính văn (Longfic DC) Phép màu của tình yêu!!!!

Thế là fic đã đi qua 29 chặng đường lúc dài lúc ngắn tùy theo tâm trạng của Bon

31. Chương 31: Ngoại Truyện 1 (p1)

Phần I: Lễ cưới của Shinichi và Ran

Sau nhiều năm, tình cảm của cặp đôi này ngày càng sâu đậm. Shinichi đối với Ran luôn cưng chiều như một bông hoa bằng ngọc lưu ly, hết sức nuông chiều. Còn Ran, cô dành trọn trái tim và lý trí của mình cho anh. Đối với cô, anh luôn là điều quan trọng nhất trong cuộc đời này. Tình yêu của hai người từ khi bắt đầu đến bây giờ cũng đã 6 năm rồi, và Shinichi quyết định sẽ cầu hôn Ran vào đúng sinh nhật lần thứ 23 của cô.

Một buổi sáng trong lành, thường thì Ran sẽ dậy sớm nhưng hôm nay cô muốn thưởng cho mình thêm một chút thời gian nữa để ngủ. Cô đã hoàn thành xuất sắc trong việc bào chữa cho một vị giám đốc với tội danh kinh tế bị vu khống và nhanh chóng nhận được sự khen ngợi từ giáo sư dạy cô trong những năm đại học, tại sao cô không có quyền ngủ thêm một chút?

Ran tắt đồng hồ báo thức và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say. Mặc dù cô sống cùng cha mẹ nhưng ông bà Mori biết cô con gái luôn phải mệt mỏi lo nghĩ nên không đánh thức cô dậy. Ran thoải mái nằm trên giường, và tất nhiên, cô không hay biết gì về việc bố mẹ mình đã để một bóng người nhanh chóng vào trong nhà và ngang nhiên đột nhập phòng cô.

Ran trở mình, cô bỗng thấy một mùi hương bạc hà nam tính vương vấn quanh cô, và cô được bế bổng lên, nằm gọn trong một vòng tay rắn chắc. Ran khẽ mỉm cười, cô biết người đó là ai, và cô rất thoải mái vẫn nằm trong lòng người ấy và ngủ. Nhưng không được bao lâu, người đó đã gọi

- Ran, em định làm con mèo lười đến bao giờ nữa hả?

- Shinichiii... một chút nữa thôi mà...

Ran chu môi làm nũng. Bỗng cô thấy môi mình chạm phải thứ gì đó mềm mềm, rất ấm và... rất ngọt. Cô thoáng đỏ mặt, Shinichi đúng là chỉ giỏi chiếm tiện nghi của cô thôi!

- Anh... đáng ghét- Ran đánh nhẹ vào người Shinichi, nét mặt đầy uỷ khuất. Shinichi túm lấy bàn tay nhỏ nhắn như búp sen của Ran, khẽ hôn lên mu bàn tay cô và khẽ nói

- Em mau đi vệ sinh cá nhân đi! Hôm nay chúng ta có nhiều việc lắm đấy!

Ran gật đầu, ngoan ngoãn đi vào trong vệ sinh làm những thứ cần thiết. Bản thân cô không hề nhớ ra ngày hôm nay là ngày sinh nhật của cô- 1/10. Do khối lượng những việc cần làm sau khi tốt nghiệp Đại học khá nhiều nên cô không còn chút khái niệm về thời gian nữa.

Khi Ran bước ra khỏi phòng tắm, cô thấy Shinichi đã đứng đó, tay cầm một bộ váy màu kem rất đẹp. Chất liệu váy bằng vải voan, phần thân váy dạng thụng, hai tay lửng, cổ váy khá rộng, phần eo chiết lại bằng một dây thắt lưng bản nhỏ màu nâu nhạt, chân váy xếp tầng cùng màu. Khi Ran xoay vòng, chân váy xoè nhẹ nhàng khiến cô như một nàng công chúa trong truyện cổ tích. Shinichi nhấc cô ngồi xuống trước gương, tự tay anh trang điểm cho cô, tự tay anh tết mái tóc đen tuyền dài óng mượt như làn mây của cô lại và gài lên tóc cô những chiếc ghim cài hoa bằng đá quý. Dưới bàn tay tài hoa của Shinichi, một thiên thần xinh đẹp đang mỉm cười dịu dàng như làn gió xuân, khẽ xoay mình trước gương. Nét đẹp thanh thoát nhẹ nhàng của Ran luôn làm Shinichi rung động, cho dù suốt 6 năm nay anh luôn ở bên cô, nhưng chưa bao giờ anh hết

ngắn ngor trước cô. Anh luôn tìm thấy ở Ran những điều mới mẻ, cô mong manh xinh đẹp như một đoá hoa anh đào e ấp nở, vừa dịu dàng nhưng lại thật kín đáo, vừa muốn người ta thấu hiểu lại vừa muốn người ta khó hiểu.

- Shinichi, chúng ta đi chưa?

Ran bật cười khúc khích khi thấy người yêu ngắn ngor nhìn mình. Shinichi bưng tỉnh, anh véo nhẹ cánh mũi cô và trách yêu

- Em đang câu dẫn anh đấy!

- Đáng ghét! Đồ lưu manh!

- Lưu manh thì mới yêu được em chứ, phải không nữ hoàng karate?

Ran phì cười trước lý luận cực “logic” của Shinichi, cô ôm chầm lấy anh, tựa đầu vào vòm ngực rắn chắc và ấm áp của anh, tham lam hít hà mùi hương bạc hà nam tính quyến rũ. Shinichi ôm vai Ran, dịu cô đi và nói

- Thôi nào mèo lười! Đừng làm anh khổ sở vì em nữa!

Ran thừa hiểu dụng ý trong câu nói của Shinichi nhưng cô mặc kệ, trêu đùa anh mãi mới chịu thôi. Hai người tình ta tình tứ đi xuống phòng khách nhà Mori. Ông Kogoro đang ngồi đọc báo thấy con gái và con rể tương lai liền háng giọng, giả vờ nghiêm nghị

- Hai đứa thôi tình cảm đi! Ở đây toàn người già cả, không thích xem phim Hàn Quốc đâu!

- Bố à, bố mẹ đóng phim 23 năm nay cho con xem rồi, giờ con gái bố được làm nữ chính phim tình cảm mà bố còn nhần tâm không cho sao?

Ran làm mặt xấu, Shinichi nhìn mà chỉ muốn lao vào cắn cho bố ghét. Bà Eri bật cười trước cô con gái tính tình như trẻ con

- Thôi nào anh, cho con nó tận hưởng cảm giác được soái ca ngôn tình là Shin-chan chăm sóc một chút!

- Bố mẹ thật là...! Shinichi, anh mau bênh em đi!

- Tại sao nhĩ? Ban nãy ai hành hạ anh?- Shinichi nhếch mép trêu chọc. Ran bĩu môi nguyền dãi

- Mọi người hòa nhau bắt nạt con! Ghét!

- Ran à, sắp lấy chồng đến nơi rồi, đừng có trẻ con như thế nữa- Bà Eri khẽ cười, xoa xoa tay- Hai đứa đi đi, bố mẹ không giữ nữa!

Shinichi và Ran lễ phép chào hai bậc phụ mẫu rồi nhanh chóng rời khỏi. Ran nhanh nhẹn ngồi lên ghế phụ, cài dây an toàn và cười tươi như hoa nhìn Shinichi. Anh đến bó tay với cô, không cho anh cơ hội thể hiện chút nào cả!

Shinichi nhần ga, lái xe đưa Ran đi ăn sáng ở một quán ăn điểm tâm (dimsum) theo kiểu Hong Kong rất ngon. Hai người bước vào quán thu hút sự chú ý của không biết bao nhiêu người. Tuy vậy, Shinichi và Ran đã quá quen với việc này nên không để ý mấy, vẫn thản nhiên ăn uống và trò chuyện. Shinichi không quên quét ánh mắt lạnh như băng xung quanh những tên đàn ông đang ngắm Ran rất say đắm, bá đạo khẳng định “Cô ấy là của tôi!”

- Shinichi, đồ ăn ở đây ngon quá! Sao anh biết quán này vậy?- Ran cười tươi hỏi. Shinichi vừa uống trà vừa đáp

- À, đợt trước anh giải quyết giúp một vị tiểu thư con của đại gia Hong Kong một vụ án nên cô ấy mời anh đi ăn ở quán này! Đồ ăn rất ngon đúng không? Quán của gia đình cô gái đó đấy!

Biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thay đổi nhanh chóng. Đôi mắt tím trong veo lạnh lùng như xoáy thẳng vào con ngươi xanh thẳm của Shinichi

- Cô ta là ai?

- Haha, Ran à... Em không phải ghen đâu...- Shinichi toát mồ hôi hột. Ran ném cho anh ánh mắt lạnh lùng đầy cảnh cáo

- Lần sau mà như thế đừng trách em!

Shinichi và Ran đi chơi loanh quanh đến tận chiều. Ran được Shinichi đưa đi công viên, đi shopping, đi chụp ảnh trên tháp Tokyo, đi thăm thú ngắm hoa anh đào ở tận ngoại ô thành phố. Và đến chiều cô được anh đưa đến thăm mỹ viện lớn nhất thành phố- Sakura. Khi anh và cô bước vào bên trong, dàn nhân viên xếp hàng đứng chào

- Kính chào quý khách!

Ran có chút ngạc nhiên, quay ra nhìn Shinichi đầy thắc mắc. Anh khẽ mỉm cười, vuốt nhẹ mái tóc cô

- Hôm nay anh bao trọn chỗ này, chỉ phục vụ mình em!

Ran còn chưa hết ngạc nhiên, hai nữ nhân viên đã kéo cô vào phòng gội đầu. Sau đó, cô bị ấn ngồi xuống trước gương, mái tóc của cô được nhà tạo mẫu tóc giỏi nhất thành phố “biến hoá”, khuôn mặt được chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp của thẩm mỹ viện chăm sóc. Chưa hết, thẩm mỹ viện còn đặt riêng một bộ váy cho Ran do chính tay nhà thiết kế Sakaki Naoko nổi tiếng thiết kế. Sau 3 tiếng, trước gương xuất hiện một người con gái xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, ngay cả ekip trang điểm và làm tóc cùng các nhân viên cũng phải xuýt xoa.

Ran xinh đẹp như một nữ thần. Mái tóc được nhuộm nâu hạt dẻ, uốn xoắn bồng bềnh và tết thành kiểu tóc hoa hồng lệch về một bên, buông thả một lọn tóc rơi xuống, chéo về bên vai trái. Khuôn mặt khả ái được trang điểm rất nhẹ nhàng, chủ yếu là tôn lên nét đẹp tự nhiên vốn có của cô. Bộ váy màu xanh navy nhạt trễ vai, chân váy dài xoè nhẹ nhàng kiêu sa, kết hợp cùng đôi giày cao gót màu trắng và túi xách Hermes cùng màu sang trọng. Ngoài ra, Ran còn đeo đôi khuyên tai kim cương hình giọt nước và sợi dây chuyền cùng bộ sưu tập kim cương của nhà thiết kế trang sức hàng đầu nước Pháp. Tất cả mọi thứ đều do Shinichi đặt hàng và chuẩn bị cho cô. Anh muốn cô trông thật hoàn hảo trong đêm hôm nay, vì nó là một trong những ngày trọng đại của cuộc đời cô.

Sau khi Ran bước ra khỏi thẩm mỹ viện, cô thấy Shinichi tiêu sái đứng tựa vào chiếc siêu xe Lamborghini Reventon màu bạc sang trọng. Mái tóc anh được vuốt keo rất bảnh, cộng thêm bộ veston cắt may khéo léo tôn lên thân hình hoàn hảo. Anh không mang cả vật mà mở hai cúc áo đầu, và anh càng cuốn hút hơn. Ran thật sự rất hồi hộp, cô nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch vì háo hức. Shinichi ngẩng đầu thấy người yêu liền cười dịu dàng

- Ran, mau lên xe đi!

- A... vâng!

Cô nhẹ nhàng ngồi lên ghế lái phụ, và rất nhanh Shinichi cũng lên xe. Anh nhanh nhẹn thắt dây an toàn cho cô, và tranh thủ... hôn nhẹ lên đôi môi anh đào đỏ mọng làm cô đỏ mặt ngượng ngùng. Khoé môi anh khẽ nhếch lên, cô thật đáng yêu quá đi mà!

Anh lái xe đưa cô đến một nhà hàng ở khá xa trung tâm thành phố. Khi vừa bước chân vào nhà hàng, cô thật sự choáng ngợp bởi không gian lãng mạn nơi đây. Cả căn phòng được chiếu sáng bằng một chùm đèn pha lê duy nhất tỏa ra ánh sáng vàng dịu nhẹ mà ấm áp. Một bàn ăn dài được trải khăn lịch sự với rất nhiều đồ ăn ngon, cùng với ánh nền lung linh huyền ảo, tất cả tạo nên một không gian cực kì đẹp và lãng mạn. Ran không ngờ Shinichi lại có tâm hồn bay bổng đến vậy nha!

Shinichi lịch thiệp kéo ghế giúp Ran ngồi xuống. Hai người từ tốn dùng bữa và trò chuyện rất vui vẻ. Đường như không gian sang trọng không làm họ mất đi cảm hứng trò chuyện một cách tự nhiên. Đến khi món tráng miệng được dọn lên, Ran mới mỉm cười hỏi

- Thế hôm nay anh đưa em đi ăn nhà hàng sang trọng như thế này là có ý gì đây??

- Anh đưa vợ anh đi ăn tối ở một nơi lãng mạn như thế này không được sao?

Shinichi khẽ cười. Ran phồng má tỏ vẻ hơi giận

- Ai cho phép anh chứ... mà khoan đã, ai đồng ý làm VỢ ANH?

- Thì bây giờ anh sẽ hỏi em nhé!

Shinichi đứng dậy, đi về phía Ran, kéo tay cô đứng dậy và đi về phía ban công của phòng ăn. Khi cánh cửa lớn bật mở, trước mắt Ran là bầu trời đêm đầy sao sáng, cùng ánh trăng tỏ vàng vạc. Cô khẽ trầm trồ, đã rất lâu rồi Ran không nhìn thấy cảnh đẹp như thế này.

- Em có thích không?- Shinichi quay sang cô người yêu xinh đẹp. Ran mỉm cười tươi tắn như đoá hoa

- Có! Lâu rồi em chưa được ngắm sao như thế này!

- Em có biết hôm nay là ngày gì không?

Câu hỏi đột ngột của Shinichi làm Ran bối rối. Cô cúi đầu như một con mèo nhỏ đang nhận lỗi

- Em... em không nhớ... Hôm nay là ngày quan trọng của chúng ta à?

- Ủm... Em thật hư- Shinichi thở dài- Hôm nay là sinh nhật em đấy, Kudo Ran!

Ran ngạc nhiên tròn mắt nhìn Shinichi

- Sinh nhật em á?- cô chỉ tay vào mình. Chợt nhận ra có gì đó sai sai, cô hỏi lại

- Khoan khoan, anh gọi em là gì cơ? Kudo Ran?

- Ủ, Kudo Ran

Shinichi không để cho Ran nói gì thêm, rút chiếc hộp nhung màu xanh navy trong túi áo veston ra, quỳ một chân xuống trước mặt Ran và nói

- Hôm nay sinh nhật em, và món quà anh muốn tặng em là: Em có đồng ý làm phu nhân Kudo, đời này kiếp này cùng nắm tay anh đi hết đoạn đường còn lại không, Ran?

Ran không giấu nổi sự ngạc nhiên và niềm vui vô bờ trong đôi mắt. Sau 6 năm yêu nhau, Shinichi đã cầu hôn cô rồi! Đây là điều mà cô đã luôn luôn chờ đợi, là điều mà cô mong muốn! Ran hạnh phúc gật đầu

- Em đồng ý!

Shinichi cười dịu dàng, anh đeo chiếc nhẫn bạc tinh xảo có cặp chữ SR được tạo hình nghệ thuật và đính 10 viên kim cương 1 carat lên đó. Ran ngắm nghía chiếc nhẫn, trong ánh mắt lộ rõ niềm vui. Shinichi bỗng giữ hai vai cô, từ từ ghé mặt sát vào cô. Ran có thể cảm nhận được hơi thở gần kề của Shinichi cùng trái tim đang đập rộn ràng, chung nhịp đập với trái tim cô. Hai bờ môi mềm mại áp vào nhau, trao nhau những điều ngọt ngào nhất. Dưới ánh trăng tuyệt đẹp, một đôi nam nữ hôn nhau, giữa bầu trời đêm đầy những vì tinh tú lấp lánh như những viên kim cương, tạo nên một bức tranh tình yêu lãng mạn, trọn vẹn niềm hạnh phúc của cả hai người.

Du thuyền St.Aphrodite năm sao được Kudo Shinichi và Mori Ran bao trọn để dành cho đám cưới cổ tích của mình. Đây là du thuyền năm sao bậc nhất của tập đoàn hàng hải All Stars, và đã từng được Tổng thống Mỹ và phu nhân thuê dành cho đám cưới của con gái mình. Du thuyền có thể chứa tổng cộng 5000 người tính cả thủy thủ đoàn, nhưng toàn bộ các vị khách được mời tham dự đám cưới chỉ 800 người, tính cả thủy thủ đoàn cùng phục vụ là khoảng 600 người. Chỉ 1400 khách mời nhưng Shinichi vẫn quyết định thuê chiếc du thuyền này vì Ran rất thích nó. Thêm nữa, cô luôn mơ ước có một đám cưới xa hoa trên chiếc gặt thuyền lênh đênh giữa biển.

Các vị khách mời đến đám cưới của nhà Kudo và nhà Mori đã tập trung rất đông ở bến cảng All Stars. Các vị khách sẽ lên du thuyền từ 9h sáng cho đến 10h sáng là nhổ neo khởi hành. Lối dẫn từ cầu cảng lên tàu được trải thảm đỏ rất sang trọng, tạo cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Ran đã thức dậy từ sáng sớm trên du thuyền. Cô phải lên du thuyền từ tối hôm trước cùng ekip trang điểm để sáng nay kịp chuẩn bị mọi thứ. Theo lịch trình, buổi sáng sẽ là lúc Shinichi và Ran thực hiện các nghi lễ cần có trong đám cưới truyền thống của người Nhật. Ran được ekip hỗ trợ mặc một bộ kimono màu hồng phấn được thêu chỉ hồng và chỉ vàng với hình ảnh hoa anh đào trên nền vải. Mái tóc nâu hạt dẻ vấn cao, cài trâm ngọc. Bộ trang phục như tôn lên vẻ đẹp của cô. Từ Ran toát lên nét đẹp thanh thoát tựa anh trăng,

long lạnh như ngọc, nhưng lại không thể chạm vào. Cả ekip trang điểm phải tấm tắc khen Ran, nhan sắc của cô đúng là không ai sánh bằng, cô quá xinh đẹp!

Shinichi bên phòng chú rể cũng đang được mặc yukata cùng thay đổi một chút mái tóc của mình. Bộ Yukata màu xanh đậm, thêu chỉ trắng và chỉ bạc đối lập với Ran nhưng lại biểu hiện được phong thái của Shinichi-lạnh đậm nhưng dịu dàng như nước, lạnh lùng nhưng lòng ấm áp tựa mặt trời. Shinichi hài lòng nhìn mình trong gương, anh như thế nào không quan trọng, nhưng quan trọng ngày hôm nay, Ran phải là người con gái xinh đẹp nhất. Anh không muốn bất kì cô gái nào xinh hơn vợ mình. Và khi nhìn thấy cô, anh không ngần ngại khẳng định: Vợ tôi là người đẹp nhất!

Nghi lễ của tân lang và tân nương chính thức bắt đầu. Hai bên gia đình của tân lang tân nương đều mặc kimono và yukata truyền thống. Những vị khách còn lại đều mặc những bộ yukata bình thường nhưng không kém phần sang trọng. Họ hồi hộp chờ đợi sự xuất hiện của Ran và Shinichi. Khi bóng dáng của tân lang và tân nương xuất hiện, các vị khách cùng hai bên gia đình đều cúi chào hai người đầy kính cẩn. Đó không phải do Shinichi và Ran có địa vị cao quý, mà đó chính là truyền thống của người Nhật Bản. Hành động này thể hiện sự chúc mừng chân thành nhất tới hai người. (Thật ra đây là do mình tự nghĩ ra chứ văn hoá của họ như thế nào thì các bạn search gg nhé :*)

Ran hạnh phúc sánh đôi cùng Shinichi đến bàn rượu của cha mẹ hai bên. Cả hai cùng quỳ xuống, cúi đầu trước ông bà Kudo và ông bà Mori. Bốn người mỉm cười hạnh phúc nhìn hai đứa con đang cùng nhau nâng bình rót rượu mời bố mẹ hai bên thể hiện sự hiếu thuận của mình. Shinichi nâng chén rượu mời ông bà Mori, còn Ran mời ông bà Kudo. Bốn vị phụ mẫu nhận chén rượu từ tay hai đứa con và uống cạn. Nghi lễ này thể hiện sự đồng ý cho phép kết hôn của đáng sinh thành. Nếu như họ không uống cạn thì hôn lễ chính thức của cô dâu chú rể sẽ bị huỷ bỏ.

Sau buổi sáng với nghi lễ truyền thống của người Nhật, tất cả mọi người quay về nghỉ ngơi và chuẩn bị cho lễ cưới chính thức diễn ra vào buổi tối. Ran được ba cô bạn thân của mình dìu về phòng vì đã khá mệt. Bộ kimono này rất nặng, do vậy Ran cần sự giúp đỡ của bạn bè để cởi bộ kimono này. Shiho giúp cô cởi đai lưng, Kazuha giúp cô bỏ những lớp áo ngoài, còn Aoko giúp cô bỏ những lớp áo trong. Đến khi Ran chỉ còn một bộ yukata mỏng màu trắng trên người thì cô mới cảm thấy thực sự thoải mái. Aoko khúc khích cười nhìn bộ dạng phần khích của cô bạn

- Cậu thật trẻ con quá đi! Về nhà chồng đến nơi rồi mà còn...

- Cậu thật không hiểu gì cả- Ran cãi- Mặc bộ kimono này vừa nóng vừa nặng, có như bộ kimono bình thường đâu!

- Ủ, ai bảo cậu lên xe hoa sớm hơn tụi này cơ- Kazuha nguýt dài. Shiho vui vẻ góp chuyện

- Tớ không ý kiến vụ Ran kết hôn sớm nhất! Nếu Kazuha muốn thì mau mau bảo Hattori cầu hôn đi! Dù sao thì hai cậu đã quay lại được hơn 1 năm rồi mà!

Kazuha đỏ mặt làm ba cô bạn bật cười vui vẻ. Ran bỗng ngáp dài

- Sáng dậy sớm quá đâm ra buồn ngủ! Tớ sẽ ngủ một chút, các cậu cũng nên nghỉ đi! Chiều nay ba cậu làm phù dâu đấy!

- Ủ, chúng ta nên ngủ một chút chứ nhỉ!

Bốn cô gái cùng nằm trên chiếc giường kingsize hình tròn trong phòng cô dâu trên tàu. Bốn người trò chuyện một lát rồi bị cơn buồn ngủ làm díp mắt lại lúc nào không hay.

- Ran, Aoko, Kazuha, dậy thôi!

Shiho hò. Aoko và Kazuha mở mắt, mệt mỏi ngồi dậy. Aoko ngái ngủ hỏi

- Bây giờ rồi?

- 2h chiều! Chúng ta chỉ có 5 tiếng thôi! Mau gọi Ran dậy đi!

Sau một hồi đánh thức thì Ran cũng tỉnh ngủ. Ekip trang điểm, làm tóc cũng đã lên phòng và giúp đỡ các cô gái chỉnh trang nhan sắc một chút. Aoko, Kazuha và Shiho được chuẩn bị xong sớm nhất vì ba cô là phù

dâu nên không cầu kì như Ran. Ekip làm việc với tốc độ nhanh nhất có thể để kịp giờ tổ chức đám cưới.

Sau 4 tiếng nỗ lực, ekip cũng đã hoàn thành công việc của mình. Ba phù dâu xinh đẹp như tiên giáng trần, mái tóc đều được tết lại và cài hoa salem trắng. Phù dâu mặc váy màu tím biếc cúp ngực, dài ngang gối cùng đôi giày cao gót trắng rất đẹp. Còn nữ chính của ngoại truyện 1, cô dâu của lễ cưới Mori Ran thì xinh đẹp tuyệt trần trong bộ váy cưới đuôi cá rất đẹp. Bộ váy cúp ngực, bó sát tôn những đường cong hoàn hảo đến từng nanomet của Ran. Đuôi váy kéo dài 2m, rắc kim tuyến và nhũ bạc nhũ vàng lấp lánh dưới ánh đèn. Tấm voan phủ trên đầu cô dâu trùm kín cả mái tóc được vấn một cách cầu kì của Ran, cố định bằng chiếc vương miện nhỏ đính kim cương lấp lánh. Ran dịu dàng mỉm cười, xoay mình trong gương. Chỉ còn vài phút nữa thôi, cô sẽ trở thành phu nhân Kudo, trở thành vợ của Shinichi mãi mãi. Chỉ cần nghĩ đến việc mỗi sáng thức giấc có Shinichi bên cạnh, cô cũng cảm thấy hạnh phúc rồi.

Bài hát “Bridal Chorus” vang lên, Shinichi chỉnh tề trong bộ veston màu đen bảnh bao. Anh giống như một chàng hoàng tử vừa bước ra từ trong truyện cổ tích, hồi hộp chờ đợi nàng công chúa của mình xuất hiện. Heiji, Kaito và Hakuba đứng cạnh anh có thể thấy rõ nét mặt hạnh phúc vô bờ của cậu bạn thân. Ba người cũng vui chung niềm vui của người bạn thân.

Ran xuất hiện ở lễ đường, bên cạnh cô là ông Mori. Ông để con gái khoác tay mình, nhẹ nhàng trấn an cô

- Chúc con hạnh phúc, Ran!

- Con cảm ơn bố!

Ran mỉm cười vui vẻ. Chưa bao giờ cô cảm thấy hạnh phúc như hôm nay, khi người bố mà cô vô cùng yêu thương dẫn cô tới nơi cuối lễ đường, nơi có người đàn ông mà cả cuộc đời này cô nguyện yêu người ấy, và những người bạn thân của cô cùng cô bước vào lễ đường, nâng váy cho cô và cùng nhau chúc phúc cho cô. Tất cả mọi người đều chúc cô và anh hạnh phúc trọn đời. Đối với Ran, cuộc đời cô đến bây giờ thực sự vô cùng hạnh phúc!

Ông Mori đặt bàn tay Ran vào tay Shinichi, dặn dò anh

- Con hãy giúp bố chăm sóc và yêu thương Ran suốt phần đời còn lại nhé!

- Vâng, xin bố yên tâm giao cô ấy cho con!

Shinichi và Ran đứng trước chủ hôn- chính là ông nội của Shinichi, ông Kudo Sugihito. Ông vui vẻ nhìn hai đứa cháu của mình, trợ giúp hai đứa thực hiện những nghi thức cần thiết. Sau đó, ông tuyên bố

- Với những quyền hành hiện có, tôi xin tuyên bố Kudo Shinichi và Mori Ran chính thức thành vợ chồng!

Toàn bộ khách mời vỗ tay chúc mừng cho hạnh phúc của hai người. Ran tung hoa, khoe môi nở nụ cười rạng rỡ tựa những bông hoa đang khoe sắc trên trời kia...

Hết ngoại truyện 1 phần 1

Mãi mới ra phiên ngoại, mong các rds đừng bỏ rơi Bon nha :)**

Đây coi như món quà Tết dành tặng các rds nhé :))

Chúc các rds của fic ăn tết vui vẻ, có những giây phút thật hạnh phúc bên gia đình và người thân nhé!

Happy the Year of Monkey 2016

Ngoại truyện dành tặng các bạn

@Kuroba_Toru

@ItsukaKotori2

@phuonglinhh_pham

Chúc mừng các bạn đã nhanh tay giật tem nhé :))

32. Chương 32: Ngoại Truyện 1 (p2)

Phần 2: Đám cưới cổ tích của Kuroba Kaito và Nakamori Aoko

*Đừng quên xem video nhé :)) Hay lắm :))

Tên bài hát: Kimi no Namida Ni Konna Nikoishiteru

Đã 3 tháng sau đám cưới của Shinichi và Ran, hai người đã có một chuyến tuần trăng mật rất hạnh phúc tại thiên đường cho những cặp vợ chồng- hòn đảo (1) Maldives xinh đẹp. Ran đã không ngớt lời kể chuyện về chuyến đi hạnh phúc của cô, cô còn chia sẻ kinh nghiệm cho ba cô bạn về đêm tân hôn khiến cho Aoko, Kazuha và Shiho ganh tị vô cùng. Tuy vậy, Kazuha và Shiho hiểu Heiji và Hakuba còn công việc riêng, còn sự nghiệp trước mắt nên chưa thể tổ chức đám cưới. Nhưng Aoko thì khác. Vì cô và Kaito là người nổi tiếng, người của công chúng, nên không ít lần các fan đã hỏi cô về việc khi nào cô và Kaito tổ chức lễ cưới? Kuroba Kaito và Nakamori Aoko là một trong những cặp đôi nghệ sĩ được yêu thích nhất trong vòng 3 năm liên tiếp do các fan Nhật Bản bình chọn. Chính vì vậy, chuyện tình của họ rất được cộng đồng fan hâm mộ quan tâm đến quá trình tiến triển.

Không phải Kaito không hiểu nỗi khổ của Aoko. Bản thân anh cũng thường xuyên bị chất vấn, và anh hiểu cảm giác của Aoko khi vẫn còn rất nhiều nghệ sĩ nữ công khai theo đuổi anh. Ảo thuật gia trẻ Kuroba Kaito quá cuốn hút, không ít nữ nghệ sĩ trong nghề lẫn trong giới showbiz thế giới âm thầm yêu anh. Cho nên việc Aoko muốn trói chặt anh bên cạnh là đúng. Kaito muốn để cho sự nghiệp của họ phát triển đến mức đỉnh cao, khi đó kết hôn chưa muộn.

Thế nhưng, anh đã thay đổi suy nghĩ sau khi một nhóm nhạc nam Hàn Quốc đã công khai theo đuổi Aoko. Cả năm chàng trai đó đều rất thích Aoko, và quan trọng là cô đã từng tiếp xúc với họ. Có thể nói, đó là yêu từ cái nhìn đầu tiên. Chính vì Aoko giống như một viên ngọc quý giá và cần được bảo vệ, anh đã lên một kế hoạch tỉ mỉ để cầu hôn người con gái đã yêu anh hết lòng suốt 7 năm, cũng là người anh yêu hơn chính bản thân, chính mạng sống của mình.

Trong quán cafe Tokyo Corner, có 4 cô gái xinh đẹp đang thu hút mọi sự chú ý của phái mạnh. Bốn cô gái đó, không ai khác chính là Aoko, Ran, Kazuha, Shiho. Tuần nào họ cũng hẹn nhau đi uống cafe vào các buổi chiều, và hôm nay cũng không ngoại lệ. Có điều, trong khi ba cô bạn thân rất vui vẻ, thì Aoko lại trong tình trạng buồn bã hơn bao giờ hết. Shiho ân cần hỏi han cô

- Aoko-chan, sao trông cậu ủ dột thế kia?

- Tớ...- Aoko định nói gì đó, nhưng sau đó cô lại gục xuống bàn, mái tóc đen nhánh xoăn lộn chảy dài trên bờ vai trắng nõn mảnh khảnh- Thật chả muốn nói mà!

- Vậy để tớ đoán nhé!- Kazuha mỉm cười ngọt ngào. Cô tỏ vẻ dăm chiêu suy nghĩ rồi chợt nói

- Chắc chắn là có liên quan đến Kuroba-kun!

- Ôi trời ơi, tất nhiên rồi!- Shiho thở dài, ngao ngán nhìn cô bạn Kazuha ngốc nghếch. Kazuha lè lưỡi tinh nghịch, quay sang nhìn Ran cầu cứu. Ran chỉ biết nhún vai, xoa nhẹ bụng mình

- Shinzou-chan chắc sẽ biết điều gì đó đấy!

- Thôi đi Ran-chan! Cậu cứ khoe con như vậy sẽ làm bọn tớ buồn đấy!

Aoko hơi ngẩng đầu, khoé môi khẽ nở nụ cười xinh đẹp. Ran nghiêng đầu, dịu dàng nói

- Sao nào? Các cậu thử có con xem, sẽ hiểu cảm giác hạnh phúc tột cùng của tớ thôi!

- Các cậu lạc đề quá rồi đấy- Shiho lắc đầu ngán ngẩm. Cô nhìn sang Aoko vẫn chưa tươi tỉnh lên chút nào

- Có phải hôm nay là ngày kỉ niệm 7 năm yêu nhau của các cậu không?

- Thật sao?- Kazuha và Ran kinh ngạc đồng thanh. Aoko khẽ gật đầu, đôi mắt bồ câu sụp xuống u buồn

- Kaito không có gọi điện cho tớ...

- Đừng lo mà Aoko! Chắc cậu ấy bận gì thôi, cậu biết công việc của Kuroba mà!

- Nhưng tớ cũng là ca sĩ, có phải tớ không bận đâu?- Aoko ủ khuất nói- Khó khăn lắm mới dành ra một ngày không bận, vậy mà...

Bỗng nhiên, chiếc Samsung S7 edge của Aoko rung lên bần bật. Ran liếc tên người hiện lên, bỗng bật cười

- Ông xã tớ gọi cậu kìa!

- Tại sao lại là Kudo?

Aoko bắt máy với tâm trạng đầy hoài nghi. Nhưng rất nhanh sau đó, nét mặt cô lập tức xám xịt, tay cô run lên như bị kích động, những giọt nước mắt thi nhau lăn xuống gò má. Ba cô bạn thân nhìn cô đầy lo lắng, đã có chuyện gì xảy ra?

- Aoko-chan...

- Ran, Kazuha, Shiho, tớ xin lỗi... tớ phải đi ngay!

Aoko xách túi bật dậy, chạy thật nhanh ra khỏi quán. Ran, Kazuha và Shiho kinh ngạc nhìn nhau, nhanh chóng thanh toán tiền và chạy theo cô bạn. Nhưng đi được một lát, họ nhận được tin nhắn của người yêu mình. Không hẹn mà cả ba cùng mỉm cười vui vẻ, liền tốc lực đuổi theo Aoko.

Còn Aoko lúc này vẫn đang chạy thục mạng trên đại lộ Hoa Anh Đào. Cô không đi xe đến quán, mà taxi hôm nay khó bắt, cô đành phải đi xe “căng hải”. Chuyện mà Shinichi nói với cô qua điện thoại, cô thực sự không dám tin vào tai mình, thực sự không dám tin...

“Aoko, Kaito gặp tai nạn trọng thương, không biết có qua khỏi được không... Cậu mau đến sân thượng toà nhà Bell Tree, các bác sĩ đang cấp cứu cho cậu ấy trên đó...”

Cô không thể ngăn dòng nước mắt vẫn trào ra trên bờ mi xinh đẹp. Kaito, Kaito... Trong đầu cô lúc này chỉ còn lại tên anh, chỉ có tiếng gọi tên anh.

- Aoko-chan, mau lên xe đi!

Shiho gọi to. Aoko bị tiếng gọi của cô bạn thân kéo trở lại thế giới thực. Cô ngạc nhiên quay về phía tiếng gọi, chiếc xe Mercedes quen thuộc của Shiho đỗ đó, theo sau là Porches của Ran, BMW của Kazuha. Ran nói

- Aoko, mau lên xe, Kaito đang rất cần cậu bên cạnh, cậu phải đi nhanh!

Rất nhanh, ba chiếc xe đã dừng lại trước toà nhà Bell Tree. Aoko lao nhanh ra khỏi xe, cô chạy như đây là lần cuối cùng cô được chạy vậy... Thang máy dừng ở tầng 89, cô chạy ra ngoài, nhưng điều cô thấy không phải là khung cảnh đau thương, trái lại, bầu trời đêm bỗng xuất hiện những chùm pháo hoa rực rỡ sắc màu, khoe sắc dưới ánh trăng. Aoko bản thân hồi lâu, tâm trạng cô hỗn độn không nói nên lời.

“Bùm”

Một bó hoa hồng 99 bông xuất hiện trước mặt cô khiến cô giật mình, theo quán tính lùi lại đằng sau và bị ngã ngửa. Ngay lúc đó, một cánh tay rắn chắc đã vòng ngang eo cô, khuôn mặt đẹp trai hơn tạc của người đó khiến trái tim cô không ngừng nhảy múa trong lồng ngực, đặc biệt là nụ cười nhếch môi mê hoặc ấy, nụ cười phong trần khiến mọi cô gái không cần cửa cũng tự đổ. Giọng nói mỉa mai của người đó vang lên, mùi hương nam tính vẫn còn quanh quẩn bên mũi cô

- Aoko, em đến sớm thật đấy!

- Anh... là ma hay là người?

- Trong khung cảnh lãng mạn như vậy mà em lại nói một câu như vậy sao?- Kaito cười khẽ, búng nhẹ lên trán Aoko. Người yêu anh đúng là trẻ con hết mức mà! Chắc chắn là cô đang giận anh lắm đây!

- Xin lỗi, em không nhận ra đây là khung cảnh lãng mạn đấy- Aoko cười nhạt- Em về đây!

- Aoko, chờ anh đã!- Kaito hít một hơi thật sâu, rồi nói- Aoko, anh biết anh sai rất nhiều, anh biết em giận anh vì hôm nay là ngày kỉ niệm 7 năm yêu nhau của chúng ta mà anh lại không đưa em đi chơi... Nhưng bây giờ anh muốn tặng em một món quà, có được không?

Aoko khoanh tay, nhướn mày liễu như chờ đợi. Kaito mỉm cười không thể dịu dàng hơn. Anh đưa tay ra sau tai Aoko, khẽ búng ‘tách’. Cô bỗng có cảm giác lạnh lạnh ở sau tai, và rồi hơi ấm của anh quanh quẩn bên tai cô, giọng nói anh cất lên dịu ngọt như mật rót vào tai cô

- Em nhắm mắt lại đi.

Ngón áp út của cô cảm nhận được hơi lạnh của kim loại, cô được anh vòng tay ôm cả người vào lòng. Tai cô áp vào lồng ngực ấm áp của anh, cảm nhận nhịp tim đang đập rộn ràng nơi trái tim anh. Kaito thì thầm, lời anh nói như được làn gió đưa tới cho cô

- Aoko, anh yêu em, hãy lấy anh nhé!

Cơn gió lạnh đầu đông thổi tung bay chiếc váy trắng xinh đẹp của Aoko, thổi tung mái tóc của cô trong đêm. Aoko mỉm cười, nụ cười đẹp dịu dàng như ánh trăng...

33. Chương 33: Ngoại Truyện 1 (p3)

*Đến đoạn anh Hakuba cầu hôn hãy bật lên và nghe cho có cảm xúc nhé :))

Phần 3: Shiho về làm vợ Hakuba?

Đám cưới của hai đại minh tinh trong nhóm bạn đã diễn ra tốt đẹp, và đương nhiên, Kaito và Aoko cũng tận hưởng trọn vẹn chuyến tuần trăng mật tại đỉnh núi Alps, Thụy Sĩ. Nam thần giới ảo thuật đã là chậu có hoa, Ngọc nữ giới showbiz đã là hoa có chủ, mọi ý đồ tán tỉnh lập tức vụt tắt. Và tất nhiên việc thành công đưa vợ về dinh đã khiến Kaito trở nên ngạo mạn hơn bao giờ hết. Anh liên tục vênh vảo với hai tên bạn vẫn là trai tân kia, luôn miệng nói về hạnh phúc sau ngày cưới, đêm tân hôn tuyệt vời như thế nào... Theo đúng tính cách, đáng lẽ Heiji phải là người nôn nóng lập tức chạy đi cầu hôn Kazuha, nhưng không, anh vẫn rất tỉnh và đẹp trai (>.<) anh=“ đã=“ cùng=“ shinichi=“ tâm=“ sự=“ như=“ hai=“ thẳng=“ đàn=“ ông=“ một=“ cách=“ nghiêm=“ túc,=“ và=“ anh=“ đã=“ nhìn=“ nhận=“ rõ=“ nổi=“ thống=“ khổ=“ của=“ cậu=“ bạn=“ thân=“ kudo=“ shinichi=“ sau=“ khi=“ cưới,=“ vợ=“ mang=“ bầu=“ và=“ cô=“ ấy=“ rất=“ hay=“ cái=“ kính.=“ mà=“ tính=“ cách=“ của=“ ran=“ vốn=“ đã=“ bà=“ chằn,=“ nay=“ còn=“ kính=“ dị=“ hơn=“ khi=“ cô=“ ấy=“ trở=“ nên=“ trẻ=“ con=“ đến=“ nổi=“ ghen=“ với=“ cả=“ em=“ họ=“ của=“ shinichi=“ khi=“ cô=“ bé=“ đến=“ nhà=“ thăm=“ chị=“ dâu.=“ heiji=“ nghĩ=“ tới=“ đây=“ liền=“ rùng=“ mình,=“ kazuha=“ là=“ người=“ giống=“ chằn=“ tỉnh=“ nhất=“ trong=“ bốn=“ cô=“ gái,=“ tính=“ cách=“ thất=“ thường=“ lúc=“ vui=“ lúc=“ buồn,=“ không=“ biết=“ đàng=“ nào=“ mà=“ lần.=“ mà=“ hiện=“ giờ=“ công=“ việc=“ của=“ kazuha=“ chất=“ chồng=“ như=“ núi,=“ nếu=“ như=“ kết=“ hôn=“ cô=“ ấy=“ sẽ=“ càng=“ stress=“ hơn=“ nữa,=“ nên=“ anh=“ quyết=“ định=“ gác=“ lại.=“>

Thế nhưng, người đáng lẽ cần phải bình thần nhìn nhận sự việc lại rất nôn nóng, lập tức suy tính đến chuyện cầu hôn cô gái xinh đẹp là bạn từ thuở thơ ấu của mình - Miyano Shiho ngay và luôn, để lập tức đánh dấu chủ quyền, đuổi mấy thằng cha bám đuôi cô nhằm tán tỉnh ra xa thật xa. Anh phải bảo vệ mẹ của các con anh cho thật tốt, và điều đó đồng nghĩa với việc kết hôn là ổn nhất. Nhưng ngật một nỗi... Anh không biết nên làm như thế nào cho đúng. Hai thằng bạn thân dày dạn kinh nghiệm thì lại bận việc riêng hết rồi. Ran đã rất sát ngày sinh nên Shinichi đã xin nghỉ phép ở Bộ An ninh khá lâu vẫn có lương để chăm sóc vợ. Vì Shinichi là tình anh của sở Cảnh sát Tokyo, là niềm tự hào của Bộ An ninh Nhật Bản, do đó việc anh xin nghỉ phép hai tháng vẫn có lương là chuyện hoàn toàn có thể, nhưng với điều kiện bất cứ khi nào có nhiệm vụ khẩn cấp nhất thiết phải để anh giải quyết, cấp trên sẽ gọi. Còn Kuroba Kaito thì đang trong chuyến lưu diễn vòng quanh châu Á nên thường xuyên không nghe điện thoại. Chỉ còn mỗi Hattori Heiji là có thể tin tưởng được.

- Sao? Cậu muốn cầu hôn Shiho?

Heiji ngạc nhiên tròn tròn mắt, ôi trời ơi, sao mấy đứa bạn anh cứ thích hù anh từ lần này đến lần khác vậy?

- Ủ, tớ không thể để cô ấy nhỡ nhơ bên ngoài nữa- Hakuba nghiêm túc nói nhưng ngọn lửa giận dữ đã bùng lên trong đáy mắt- Cậu có biết hai hôm trước Shiho nhận được gì không? Thư tình của một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch học dưới bọn tớ hai khoá ở trường Đại học Hoàng gia Buckingham (Cái trường này không tồn tại đâu nhé, do Bon tự nghĩ đấy!). Tớ thấy thằng nhóc này có tình ý với Shiho từ lâu rồi, nhưng đầu gối nó lại táo bạo đến thế, dám công khai theo đuổi Shiho trước mặt tớ.

- Rồi sao nữa? - Heiji ngồi nhai bánh quy, mắt nhìn cậu bạn vẻ trông chờ.

- Nhóc đó còn gửi bánh Red Velvet, cái bánh mà Shiho thích nhất đến cùng thiệp mời tham dự sinh nhật nhóc đó ở khu biệt thự Hoàng gia. Hoá ra nhóc đó là dòng dõi vương thất, con của chị họ thái tử.

Hakuba bực bội đập bàn, ánh mắt lạnh như băng làm Heiji không rét mà run. Bạn anh toàn là những người kinh dị, mỗi khi ghen thì còn kinh hơn cả đàn bà. Thật đáng sợ!

- Nhưng cậu định cầu hôn cô ấy như thế nào?

- Thì thế nên tớ mới lặn lội từ Anh về đây gặp cậu để bàn! Tớ định cầu hôn cô ấy ở một nơi mà chỉ có bọn tớ biết ở châu Âu, nhưng lại không biết nên làm như thế nào cho phải!

Heiji nhú mày, ra chiều rất nghiêm túc với vấn đề của bạn. Thật ra anh không có kinh nghiệm lắm trong những chuyện như thế này, chuyên gia phải là hai thằng bạn kia nhưng chúng nó lại bận hết rồi. Anh đành phải tư vấn hộ vậy.

- Cái chỗ cậu định cầu hôn là ở đâu? Có thể nói rõ cho tớ biết không?

- Nơi đó ở miền nam nước Pháp cơ!

- Vậy thì cậu nên đặt máy bay và nói là rủ cô ấy đi chơi đây đó! Các cậu đang trong kì nghỉ của khoá học tiến sĩ đúng không?

- Đúng rồi, cho nên lần này về Nhật Shiho mới không đi cùng tớ để ở lại nghiên cứu nốt cái đề án mà giáo sư giao phó! Tớ đến điên hết cả người vì cô ấy mất!

- Bình tĩnh kẻo làm hại đến long thể :)))

Heiji bật cười trước bộ dạng giận dữ của cậu bạn. Đúng là đàn ông khi ghen thì mất hết lý trí mà, và Hakuba là người có biểu hiện rõ nhất. Kể cũng đúng, Shiho đã 24 tuổi rồi mà vẫn còn hàng dài người theo đuổi, Hakuba không lo mới lạ.

- Thế nào Hattori? Cậu đã nghĩ ra được kế sách gì chưa?

- Sao lại hỏi tớ? Những gì có thể giúp tớ đã giúp rồi. Cậu tự lực cánh sinh đi!

Hakuba chưa kịp nói gì, tiếng chuông điện thoại của Heiji reo vang. Nghe tiếng người trong máy và thanh âm dịu dàng của Heiji, anh đủ biết là cậu bạn đang nói chuyện với ai rồi. Ngoài Kazuha còn ai vào đây nữa?

- Xin lỗi nhé Hakuba, Kazuha gọi tớ về, nhà cô ấy có việc cần tớ giúp! Cố lên nhé! Bọn tớ luôn ủng hộ cậu!

- Này!!!

Anh thở dài thườn thượt, xem ra phải tự lực cánh sinh thật rồi.

Sân bay Heathrow, London, Anh Quốc - 5:00 PM.

Sân bay luôn là nơi tấp nập kẻ ra người vào, là nơi có nhiều những cuộc chia tay đầm nước mắt, cũng có những cuộc đoàn viên đầy hạnh phúc. Mỗi người một tâm trạng, mỗi người một nỗi niềm riêng. Thế nhưng, dù có bận bịu đến đâu, tất cả mọi người trong sân bay đều không thể không liếc nhìn qua một người con gái có dung nhan tuyệt mỹ đang đứng chờ ở cửa ra hạng thương gia của chuyến bay thẳng từ Haneda (Tokyo) về Heathrow.

Cô gái xinh đẹp đó có mái tóc nâu đỏ ngắn ngang vai uốn sóng nhẹ nhàng, đôi mắt xanh lục trong veo ẩn sau cặp kính Gucci có một không hai trên thế giới. Bộ váy Valentino màu đỏ rượu không tay tôn lên nước da trắng ngần và đường cong mềm mại của cô. Vẻ ngoài sang chảnh cùng phong cách Classical đầy ấn tượng

đó khiến tất cả mọi người nhanh chóng nhận ra nữ khoa học gia chuyên ngành hoá sinh nổi tiếng hơn cả minh tinh màn bạc - Miyano Shiho.

- Cherry, em lại làm anh ghen rồi!

Hakuba lại gần cô bạn gái xinh đẹp của mình, khẽ hôn trán cô thật dịu dàng. Shiho ôm chặt người yêu, dường như không muốn rời khỏi vòng tay anh. Hành động của cô khiến anh thật thoải mái. Hakuba liếc một vòng, dùng ánh mắt hình viên đạn hạ gục toàn bộ những thằng đàn ông xung quanh đang tắm tia Cherry yêu quý của anh.

- Saguru, anh trẻ con vừa thôi!

- Gì chứ, vợ anh chỉ mình anh được ngắm!

- Ai thèm là vợ anh!

Shiho phì cười, hai người cùng nhau lên xe về biệt thự Hakuba ở London. Thực ra với khả năng tài chính của hai người, việc mua một biệt thự ở London quá đơn giản. Nhưng ông bà Hakuba vốn có biệt thự do nam tước Kelvin tặng nên đã bảo hai người đến ở. Cuộc sống của hai người như đôi vợ chồng mới cưới, thế nhưng Shiho vẫn chưa có dấu hiệu muốn kết hôn. Nhưng bạn bè anh đều đã kết hôn, đặc biệt là hai thằng bạn thân chí cốt. Ran còn vừa sinh con, cậu bé Kudo Shinzou đáng yêu kháu khỉnh y hệt bố nó. Hakuba cũng muốn vậy, và đó là lý do mà anh đã kì công chuẩn bị màn cầu hôn thật lãng mạn.

- Shiho?

- Vâng, sao thế anh?

Nhìn bóng lưng người yêu lúi húi tự tay nấu nướng cho mình, trong lòng Hakuba cảm thấy thật hạnh phúc. Điều đó thôi thúc anh nhanh chóng cầu hôn cô, để còn được danh chính ngôn thuận gọi cô là vợ.

- Em đã nghiên cứu xong đề án của giáo sư chưa?

- Về cơ bản là xong rồi anh à- Shiho nói, tay vẫn nhanh nhẹn xào rau - Nhưng em vẫn còn một số khúc mắc, em định hỏi anh sau. Nhưng sao thế anh?

- Tức là từ giờ em rảnh rồi?

- Vâng

- Không có gì quan trọng đâu.

Hakuba khẽ mỉm cười, kế hoạch của anh có thể thực hiện rồi.

Shiho khẽ trở mình, ánh nắng rọi vào khiến cô hơi nheo mắt. Cô từ từ mở mắt, và chợt phát hiện ra cô đang không nằm trên chiếc giường quen thuộc.

- Saguru, Saguru! Anh ở đâu?

- Anh đây.

Cô đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Hakuba đang đặt máy tính trên đùi, ngồi ở chiếc ghế bành rộng rãi. Shiho ngậy ngốc hỏi

- Mình đang ở đâu thế anh?

- Chúng ta đang ở trên máy bay vợ yêu à!

Hakuba đứng dậy, khẽ hôn trán cô như anh vẫn làm mỗi sáng. Còn Shiho bất chợt bật dậy, suýt nữa thì va vào đầu anh

- Cái gì? Máy bay đi đâu?

- Nước Pháp. Em yên tâm, anh không mang em ra khỏi châu Âu đâu!

Shiho cuộn mình trong chăn, thì ra trong lúc cô vẫn còn say ngủ, anh đã âm thầm đưa cô lên chuyên cơ riêng của gia tộc Hakuba. Có lẽ, hôm qua anh hỏi cô như vậy là vì muốn sắp xếp một chuyến nghỉ ngơi của riêng hai người.

- Saguru, ôm em!

- Vâng vâng, giờ đến em cũng ra lệnh anh cơ đấy!

“Tất nhiên rồi” Shiho nghĩ thầm. “Ôm anh rất ấm”.

Chiếc chuyên cơ hạ cánh xuống sân bay riêng của cục cảnh sát thành phố Lyon, miền nam nước Pháp. Hakuba và Shiho được xe riêng của cục cảnh sát đưa về khách sạn. Tối hôm đó, hai người nắm tay nhau đi dạo quanh con phố trung tâm, cảm thấy yên bình và hạnh phúc.

Ngày hôm sau là ngày mà Hakuba quyết định sẽ thực hiện kế hoạch cầu hôn. Anh hồi hộp từ sáng, ngay giây phút đầu tiên anh thức dậy, và quyết tâm phải đưa được cô về dinh.

Sáng hôm sau

- Cherry, dậy đi nào!

- Saguru... Em muốn ngủ thêm 5 phút nữa...- Shiho nũng nịu, đôi môi anh đào chu ra như một đứa trẻ con- Cho em ngủ thêm đi...

‘Chụt’

Shiho nhạc nhiên bật dậy

- Anh...

‘Chụt’

Shiho càng mở to mắt. Hakuba cười mỉm, thì thầm vào tai cô thật dịu dàng, cô có thể dễ dàng cảm nhận được hơi thở mang hương bạc hà dịu mát của anh

- Em còn không nhéo thì sẽ bị phạt đấy!

- Em biết rồi, biết rồi... Không cần phạt đâu!

Anh bật cười nhìn cô lao ra khỏi giường, bộ dạng vừa ngượng ngùng vừa muốn trốn tránh. Đúng là cô bé dễ thương, Hakuba cười một mình, cho dù có lạnh lùng đến đâu nhưng cảm xúc vẫn như những người con gái khác mà thôi!

Shiho nhanh chóng chọn cho mình một bộ váy ưa thích. Cô cảm thấy hôm nay sẽ là một ngày vô cùng đặc biệt, nên quyết định sẽ mặc thật đẹp. Bộ váy ưa thích của cô mang màu xanh của bầu trời, màu xanh trong veo và ngọt ngào mà cô rất yêu. Chiếc váy cổ tròn, không tay, chiết eo bằng một chiếc đai nhỏ màu trắng, chân váy bông lên điệu đà. Cô đeo chuỗi vòng cổ bằng ngọc trai trắng, có xâu thêm một viên kim cương 2 carat, cùng với chiếc vòng tay và hoa tai cùng bộ. Đây là bộ trang sức mà phu nhân Miyano - Elena Miyano vô cùng yêu quý, và cũng là món quà nhân dịp sinh nhật 18 tuổi mà mẹ dành cho cô. Đôi giày cao gót trắng trơn bóng mũi tròn tạo tôn lên đôi bàn chân nhỏ nhắn như búp sen của cô. Bộ trang phục đã càng tăng thêm vẻ đẹp kiêu diễm long lanh như viên ngọc quý của Shiho.

Khi cô ra khỏi phòng quần áo, cô có chút ngạc nhiên. Anh và cô không hẹn mà cùng chọn bộ trang phục lấy tông xanh da trời - trắng. Hakuba từ vị giám đốc Interpol lừng danh đã biến thành một chàng trai trẻ điển trai, lãng tử, khiến mọi quý cô phải rung động, và cô cũng thế.

Anh chọn cho mình chiếc áo sơ mi cổ tàu tay lửng màu xanh nhạt, không cài hai cúc đầu, tăng thêm vẻ hào hoa phong lãng. Chiếc quần kaki dài trắng hơi ôm chân tôn lên đôi chân thon dài như mẫu nam nổi tiếng của anh. Đôi giày lười màu trắng giúp cho bộ trang phục trở nên hài hoà và gần gũi hơn với style casual clothes* (casual clothes: phong cách trang phục thường ngày).

- Sao mà ngày người thế kia, công chúa của anh?

Hakuba cười, nụ cười càng làm anh tỏa sáng hơn bao giờ hết. Shiho mỉm cười ngọt ngào, tiến lại gần giúp anh chỉnh trang cổ áo một chút.

- Anh đẹp trai thế này, liệu gái Pháp có cướp mất của em không?
- Anh chỉ lo em bị đàn ông Pháp quyến rũ thôi- Hakuba cưng chiều nhìn người yêu- Còn anh thì em khỏi lo, vì ánh mắt anh đã thuộc về em từ rất lâu rồi.
- Tự dưng hôm nay sến súa thế!
- Thì chúng ta đang ở Pháp, nơi có thủ đô Paris, thành phố của tình yêu. Anh chỉ đơn giản là “nhập gia tùy tục” thôi!

Hai người thân mật ôm vai nhau đi ra ngoài sảnh khách sạn, nơi chiếc xe Ferrari FE40 sơn trắng đang chờ. Hakuba ngồi ở vị trí lái, đeo kính phản quang khiến Shiho cực kì bất ngờ.

- Saguru! Nhân viên Interpol mà thấy anh như thế này không hiểu sẽ thế nào nhỉ?
- Còn sao nữa, tất nhiên là sẽ chết ngất vì độ đẹp trai của anh rồi!
- Đồ ảo tưởng!

Chiếc xe chạy trên đường cao tốc, hai bên là cảnh rừng rậm xanh mướt của khí hậu Địa Trung Hải tạo nên bầu không khí mát lạnh. Shiho nhắm mắt tận hưởng cơn gió thổi từ biển vào, tiếp xúc làn da mềm mại của cô. Hakuba ở bên cạnh khẽ cười, cô đúng là một thiên thần.

Xe chạy chậm chậm qua cánh cổng gỗ to đã phai bạc theo năm tháng. Shiho khẽ chớp hàng mi dài, dường như cô đã kịp nhận ra nơi này.

- Anh, đây chẳng phải là trang trại của chú Frank sao?
 - Đúng rồi, hôm nay anh muốn đưa em tới đây- Hakuba cười- Mau vào đi, có lẽ chú Frank đang chuẩn bị đồ ăn sáng đấy!
- Chú Frank là một người nông dân tốt bụng mà Hakuba và Shiho đã gặp khi tới ngoại ô thành phố Lyon du lịch cách đây 3 năm. Khi đó, con gái lớn của chú bị viêm màng não nhưng chú lại không đủ tiền chữa trị, hai người đã ra tay giúp đỡ, cứu sống cô thiếu nữ 16 tuổi. Từ đó, gia đình chú coi Hakuba và Shiho là đại ân nhân. Mỗi lần họ tới Pháp chơi là chú Frank đều nặn nỉ họ qua trang trại của mình. Chú đã trồng riêng một cánh đồng hoa Lavender dành tặng Shiho, vì đây là loài hoa mà cô cực kì yêu thích.

- Bonjour, Sherry, Harry! (Harry là tên tiếng Anh của Hakuba)- Chú Frank vui vẻ nói. Nghe thấy tiếng hai người, cô con gái lớn Joséphine cùng cô em gái Belle liền chạy ra, ôm chầm lấy hai người
- Bonjour!

Shiho mỉm cười ngọt ngào với gia đình chú Frank, còn Hakuba nhanh chóng hỏi han tình hình hiện nay của chú. Do Shiho và Hakuba đều biết tiếng Pháp nên hai người có thể thuận tiện giao tiếp mà không gặp trở ngại.

(Đoạn nói chuyện với chú Frank là tiếng Pháp nhé, nhưng mình viết tiếng Việt ^^)

- Sherry, cháu khỏe chứ?
- Vâng, cháu khỏe! Anh Harry vẫn thường xuyên tới thăm chú chứ ạ?
- Harry hay tới lắm, cứ yên tâm nhé!
- Chú vừa nấu xong bữa sáng, hai đứa cùng ăn cho vui nhé!
- Vâng, chúng cháu cảm ơn!

Anh và cô đồng thanh, rồi cùng dùng bữa với gia đình chú Frank. Hai cô con gái đều rất yêu quý hai người, nên họ coi như anh chị của mình. Bữa ăn diễn ra vô cùng vui vẻ và đầm ấm.

Sau bữa sáng, Hakuba và Shiho cùng nhau đi dạo trên cánh đồng Lavender bát ngát. Bây giờ đang là mùa hoa nở, hương thơm quyến rũ của loài hoa khiến cho Shiho mê mẩn. Hakuba nhanh tay chụp lại những khoảnh khắc đẹp của cô, và rồi bắt đầu thực hiện kế hoạch.

- Cherry, nhắm mắt lại! Anh muốn dành tặng cho em một điều bất ngờ!

Shiho bán tín bán nghi, cười ngọt ngào

- Có gì mà kín đáo thế!

- Nghe anh!

Cô tỏ vẻ cam chịu, nhắm mắt lại. Anh dùng tay che mắt cô, đưa cô đi xuyên qua cánh đồng hoa. Shiho thấy tim mình đập càng ngày càng nhanh hơn, nhịp thở có chút gấp gáp. Khi đó, Hakuba khẽ thì thầm

- Em mở mắt ra đi, đến nơi rồi!

Shiho mở mắt, đôi đồng tử xanh lục nở to vì kinh ngạc và xúc động.

Trước mặt cô là đồng cỏ xanh mượt, trên đó có xếp một hình trái tim cực lớn bằng cánh hoa Lavender, ở giữa được xếp một hàng chữ bằng sỏi trắng: Will you marry me? Bên cạnh đó là cây đàn piano con sò* (*: dùng trong nhà hát lớn) trắng muốt. Shiho còn chưa kịp bình tĩnh lại, cô đã nghe văng vẳng bên tai giai điệu ngọt ngào của bài hát Nothing's gonna change my love for you.

If I had to live my life without you near me

The days would all be empty

The nights would seem so long

With you I see forever oh so clearly

I might have been in love before

But it never felt this strong

Our dreams are young and we both know

They'll take us where we want to go

Hold me now

Touch me now

I don't want to live without you

Nothing's gonna change my love for you

You ought to know by now how much I love you

One thing you can be sure of

I'll never ask for more than your love

Nothing's gonna change my love for you

You ought to know by now how much I love you

The world might change my whole life through but

Nothing's gonna change my love for you

If the road ahead is not so easy

Our love will lead the way for us

Like a guiding star

I'll be there for you if you should need me

You don't have to change a thing
I love you just the way you are
So come with me and share the view
I'll help you see forever too
Hold me now
Touch me now
I don't want to live without you
Nothing's gonna change my love for you
You ought to know by now how much I love you
One thing you can be sure of
I'll never ask for more than your love
Nothing's gonna change my love for you
You ought to know by now how much I love you
The world might change my whole life through but
Nothing's gonna change my love for you

Bài hát kết thúc, Shiho chết lặng vì xúc động. Nước mắt cứ thi nhau tuôn rơi mà cô không hiểu vì sao. Chàng trai của cô, mối tình đầu cũng là mối tình cuối cùng của cô, lại dành cho cô một bất ngờ lãng mạn và ngọt ngào đến vậy. Thì ra anh muốn cầu hôn cô, và đã cầu hôn cô theo cách thật đặc biệt. Đối với Shiho, thế này là quá lãng mạn, quá ngọt ngào. Anh thành công rồi, anh làm cho cô thực sự không thể từ chối được điều gì rồi...

- Miyano Shiho, có lẽ anh chưa bao giờ nói với em rằng, 16 năm qua, tình yêu anh dành cho em vẫn chưa một lần phai nhạt. Tình yêu đó không chỉ là tình yêu, mà còn là tình thương, tình thân... Đối với anh, vị trí thiếu phụ nhân nhà Hakuba chỉ thuộc về em! Vậy... Cherry, làm vợ anh nhé?

Nước mắt lăn xuống gò má cô như những viên pha lê long lanh tỏa sáng, cô mỉm cười hạnh phúc, gật đầu.

- Em đồng ý...

- Tốt quá, thật tốt quá rồi!

Hakuba nhắc bổng Shiho lên, xoay cô vòng vòng khiến cô bật cười vui vẻ

- Anh vui đến thế cơ á?

- Tất nhiên rồi, anh yêu em 16 năm, chỉ chờ đến ngày em thực sự là của anh, không ai có thể giành lấy em khỏi anh được!

- Đồ bá đạo! Có định đeo nhẫn cho em không hả?

Hakuba cười dịu dàng, đặt cô xuống. Anh lấy nhẫn từ trong hộp ra, cẩn thận đeo vào ngón áp út thon dài của cô, hôn nhẹ lên đó. Rồi anh bất ngờ cúi xuống hôn môi cô, nụ hôn mãnh liệt của tình yêu, thể hiện niềm vui ngọt ngào hạnh phúc khi từ hôm nay, cô đã trở thành người phụ nữ của anh, là của mình anh, không một ai có thể mang cô đi khỏi anh.

- Anh yêu em rất nhiều, Shiho!

Tin Hakuba và Shiho sắp kết hôn khiến cho đám bạn bè thân thiết náo loạn hết cả lên. Đặc biệt là Heiji, anh không ngờ cậu bạn thân lại đánh nhanh thắng nhanh đến thế. Vậy là chỉ còn lại anh thôi sao?

Nhưng hiện giờ đó không phải vấn đề lớn, quan trọng là theo chỉ thị của chàng công tử cao quý Hakuba Saguru thì 6 người được anh gọi là “trợ lý tin cậy nhất” là vợ chồng Shinichi-Ran, vợ chồng Kaito-Aoko, Heiji và Kazuha phải giúp đỡ bố mẹ hai bên gia đình chuẩn bị cho lễ cưới của hai người. Và tất nhiên là được tổ chức bí mật, toàn bộ thông tin về đám cưới sẽ chỉ có một mình những người trong cuộc biết.

Và rồi sau 1 tháng chuẩn bị, lễ cưới của cặp đôi có tình sử lâu năm nhất trong hội đã sẵn sàng. Cô dâu chú rể đã về nước từ trước đó 2 tuần để lo liệu một số vấn đề như đăng ký kết hôn, thử đồ cưới. Váy cưới của Shiho và lễ phục của Hakuba do nhà thiết kế Anna Cullen nổi tiếng toàn châu Âu đặc biệt thiết kế, vì cô là bạn cấp hai của Shiho tại Anh. Còn trang sức cho cô dâu và các phù dâu do chính tay nhà thiết kế đá quý Karen Marcus, bạn thân của Aoko trong ngành thời trang thiết kế - bộ trang sức đá ruby Roses.

Vào ngày tổ chức đám cưới tại cánh đồng hoa bồ công anh ở ngoại ô Tokyo, dưới gốc cây anh đào cổ thụ, nơi mà Shiho và Hakuba gặp nhau lần đầu tiên, gần 80 vị khách mời đã đến tham dự lễ cưới. Trong số những vị khách này gồm có bố mẹ gia đình hai bên, họ hàng, bạn bè thân thiết của cô dâu chú rể, chứ không tổ chức hoành tráng, phô trương.

Các vị khách mời ngồi ở hai bên lễ đường được kết hoa hồng bạch và hồng tím, cha xứ cùng chú rể Hakuba đứng ở cuối lễ đường. Hakuba hôm nay thật điển trai và phong độ với bộ vest đen được cắt may thủ công, tinh tế tỉ mỉ từng đường chỉ may, chất liệu bền và đẹp. Áo sơ mi trắng được là phẳng phiu, làm nền nổi bật chiếc carvat màu đỏ rượu mà ông Hakuba Fuji tặng cho con trai. Đôi giày da đen hiệu Clark bóng loáng không chút bụi bặm. Mái tóc nâu vàng được chải chuốt, chải chút kĩ càng, tạo đủ độ xoắn, độ phồng cho phù hợp với khuôn mặt của anh. Hoa cài ngực được chọn tỉ mỉ từng bông, hoàn hảo đến từng chi tiết.

Giai điệu Bridal Chorus ngân nga từ dàn nhạc giao hưởng hoàng gia Tokyo mà phu nhân Kudo Yukiko đã giúp mời đến đám cưới báo hiệu sự xuất hiện của cô dâu. Khi Shiho khoác tay ông Miyano Atsushi vào lễ đường, tất cả các vị khách đều đứng lên để chiêm ngưỡng dung nhan của cô dâu.

Shiho hôm nay thật sự xinh đẹp tuyệt trần, vượt xa mức tưởng tượng của tất cả mọi người. Bộ váy cúp ngực ôm sát phần thân trên khoe những đường cong gợi cảm, chân váy buông thả, vạt váy kéo dài 1m20 rắc đầy kim tuyến và nhũ vàng bạc. Chiếc khăn voan mỏng tang được làm từ hỗn hợp kim nhợ hình, uốn lượn và được choàng qua cổ cô, hơi bông lên, vạt khăn dài chạm đất. Mái tóc nâu đỏ uốn xoắn đuôi nhẹ nhàng, đôi bông tai ruby đỏ sang trọng, chuỗi vòng cổ có mặt đá ruby nổi bật trên nền da trắng như tuyết. Đôi chân thon nhỏ được bao bọc bởi đôi giày cao gót trắng nhũ lấp lánh ánh kim của hãng Charlie&Keith. Hôm nay, trong mắt tất cả những vị khách đang ngồi tại đây, họ đều công nhận rằng cô là một thiên thần thật sự, thiên thần tuyệt, vì vẻ đẹp của cô mong manh dịu dàng như tuyết trắng vậy.

Ông Atsushi khoác tay con gái dẫn vào lễ đường. Đôi mắt nhăn nheo đã in dấu những vết chân chim của thời gian ẩn hiện nét cười, ông yên tâm trao con gái mình cho người con trai ở phía cuối con đường tuổi trẻ của Shiho, cùng cô bước tiếp trên con đường dài phía trước của cuộc đời. Giây phút đặt bàn tay con gái vào bàn tay to lớn ấm áp của Hakuba, ông từ tốn dặn dò

- Con trai, từ lâu bố đã không còn coi con như một người con rể bình thường, mà là một người con của bố mẹ! Bố mong con hãy chăm sóc Shiho hơn những gì mà bố đã làm cho con bé! Hãy luôn đùm bọc và yêu thương em nó nhé! Đã lạc mất nhau một lần, đừng để lần thứ hai xảy ra, được chứ?

- Vâng, xin bố hãy tin tưởng ở con!

Cha xứ mỉm cười hiền hậu, đôi mắt tinh anh của ông nhìn đôi tình nhân trẻ trước mặt, từ tốn hỏi theo nghi lễ

- Hakuba Saguru, con có đồng ý lấy Miyano Shiho làm vợ, cho dù sau này có giàu sang hay nghèo hèn, có hạnh phúc hay đau khổ, có mạnh khỏe hay bệnh tật, có no đủ hay đói nghèo, có thiên tai hay hiểm họa, con vẫn sẽ luôn ở bên cạnh, yêu thương, che chở, chăm sóc và đùm bọc cô ấy chứ?

- Con đồng ý!

Đôi mắt mang sắc đỏ diêm đạm của Hakuba nhìn sâu vào đôi mắt xanh lục êm đềm của người con gái đối diện, người sẽ trở thành vợ của anh. Cha xứ lại nhìn về phía Miyano Shiho, hỏi lặp lại câu tương tự.

- Miyano Shiho, con có đồng ý lấy Hakuba Saguru làm vợ, cho dù sau này có giàu sang hay nghèo hèn, có

hạnh phúc hay đau khổ, có mạnh khỏe hay bệnh tật, có no đủ hay đói nghèo, có thiên tai hay hiểm họa, con vẫn sẽ luôn ở bên cạnh, yêu thương, che chở, chăm sóc và đùm bọc cô ấy chứ?

- Con đồng ý, thưa cha.

Shiho nở nụ cười ngọt ngào, trong ánh mắt ngập tràn sự hạnh phúc. Kazuha mỉm cười, cùng Heiji đem hai chiếc gối nhưng có đặt hộp nhẫn cưới của hai người. Hakuba và Shiho nhẹ nhàng lấy từng chiếc nhẫn ra, cầm tay đối phương lần lượt đeo vào ngón áp út. Anh và cô cầm tay nhau, mỉm cười hạnh phúc. Cha xứ vui vẻ tuyên bố

- Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu rồi!

Hakuba chỉ chờ có vậy, vòng tay siết chặt eo cô sát vào người mình khiến cho cô ngượng đỏ mặt vì khách khứa trầm trồ thích thú, đặc biệt là đám bạn của hai người.

- Anh đang làm gì thế?

Shiho đỏ mặt thì thầm. Hakuba nghiêng đầu, cười cười trêu chọc

- Vợ à, em cũng biết nhượng sao?

- Ai thèm làm vợ anh!

- Em vừa đồng ý xong đây thiếu phu nhân Hakuba, giờ em muốn rút lui cũng không kịp đâu!

- Anh... Đúng là đồ lưu manh mà!

Shiho mỉm cười cam chịu. Hakuba cúi mặt sát với cô, thì thầm

- Lưu manh mới yêu em được! Anh yêu em, Little Cherry!

Không kịp để cô nói gì thêm, anh lập tức ngậm lấy cánh môi đỏ mọng như cánh hoa anh đào đó, quần quýt hút hết dư vị ngọt ngào nơi bờ môi đó. Mọi người đứng dậy vỗ tay nhiệt tình, chúc mừng hạnh phúc của hai người. Kaito vừa vỗ tay, vừa chép miệng

- Quả thực là phong cách dè dặt của Hakuba, lòng vòng mãi mới vào được vấn đề chính!

- Công nhận. Câu này không sai vào đâu được!- Shinichi gật đầu đồng tình.

Nhưng dù sao thì, bạn anh cũng đã có bến đỗ của riêng mình, không còn phải lo lắng liệu Shiho có yêu ai khác không nữa. Shinichi cười, nghĩ thầm, chúc hai cậu hạnh phúc, mau sinh con đi còn chơi với Shinzou nhà mình!

"Anh sẽ không bao giờ làm em phải khóc, anh sẽ tuyệt đối không làm em tổn thương, không bao giờ bỏ rơi em một mình, để em lạc mất phương hướng, không thể tìm được lối ra. Anh đã lạc mất nhau một lần, anh sẽ không để em rời xa anh lần nữa. Anh sẽ không bao giờ buông tay em. Anh yêu em, Cherry.

Hakuba Saguru".

~~Hellu :)) Bon đã trở lại và ăn hại hơn xưa ==))

Chân thành xin lỗi tất cả các rds đáng yêu của fic vì đã om truyện đến cả tháng trời, nhưng thực sự là căn bệnh lưỡi kinh niên của Bon cộng với việc thiếu ý tưởng cho chap này khiến việc Bon ra chap bị chậm trễ! Mong tất cả các rds tha thứ và đừng bỏ rơi Bon nha!!!

Bây giờ thời gian rảnh rỗi hơn sẽ cố gắng viết nhanh và nhiều hơn cho các rds đọc sướng mắt ^__^

Anw giờ là phần tặng chap nhé!

Dành tặng ba bạn

@TrnSumire

@ran_mohara

@hienhao1412

Chúc mừng các bạn đã nhanh tay giật tem nhé!

Còn những người khác hãy nhanh tay giật 3 tem của chap này nèooo ==)) Không bạn @TrnSumire tốc độ lắm :))

P/S: Pls đừng quên Bon nhé! Chap mới dài coi như đền bù :))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phep-mau-cua-tinh-yeu>